

ДЖОН ГРИШАМ НАСЛЕДНИЦИ

Превод от английски: Зорница Димова, 2002

chitanka.info

1

Пристигна с обикновената поща, по старомодния начин, тъй като съдията беше почти на осемдесет и нямаше вяра на модерната техника. Да не говорим за интернет и дори за факс. Той не използваше телефонен секретар и изобщо открай време не обичаше телефоните. Чукаше немощно по клавишите с двата си показалеца, буква по буква, прегърбен над старата си механична машина „Ъндъруд“ на писалището под портрета на Нейтан Бедфорд Форест. Дядото на съдията бе воювал с Форест при Шайло, и из целия Юг, затова от генерала по-тачена историческа личност нямаше. Трийсет и две години подред съдията мълчаливо отказваше да води съдебни заседания на 13 юли, рождения ден на Форест.

Пристигна заедно с друго писмо, едно списание и две сметки в пощенската кутия на професор Рей Атли в Юридическия факултет. Той го позна веднага, защото цял живот бе виждал пликове като този. Беше от баща му, когото дори и той наричаше „съдията“.

Професор Атли разгледа плика. Чудеше се дали да го отвори на място, или да изчака. При съдията човек никога не знаеше дали новините ще са добри или лоши, макар че старецът умираше и добрите новини бяха рядкост. Писмото бе тънко и съдържаше само един лист хартия; в това нямаше нищо необичайно. Рубън Атли пестеше писаното слово, макар че навремето бе известен с витиеватите си речи в съдебната зала.

Делово писмо, това поне беше сигурно. Съдията не обичаше да хвърля думи на вятъра, мразеше клюките и празните приказки, било то в устна или в писмена форма. Чаят с лед на верандата в неговия случай означаваше възстановка на Гражданската война, най-вероятно на битката при Шайло, където той отново стоварваше цялата вина за поражението на Конфедерацията върху лъснатите недокоснати ботуши на генерал Пиер Борегар, човек, когото съдията би мразил и в рая, ако случайно го срещнеше там.

Скоро щеше да умре. Седемдесет и девет годишен, с рак на стомаха. Диабетик с наднормено тегло, страстен почитател на лулата, с болно сърце, преживяло три инфаркта, и множество дребни страдания, които го мъчеха от двайсет години и сега се готвеха да го довършат. Болката беше непрекъсната. По време на последния им разговор преди три седмици, когато Рей позвъни, защото съдията смяташе междуградските тарифи за жив обир, гласът на стареца звучеше немощно и напрегнато. Говориха по-малко от две минути.

Обратният адрес беше с релефни златни букви: Председател Рубън В. Атли, 25 областен канцлерски съд, окръг Форд, Клантън, Мисисипи. Рей пъкна писмото в списанието и тръгна по коридора. Съдия Атли вече не председателстваше съда. Бе загубил изборите преди девет години, тежко поражение, от което тъй и не успя да се съвземе. Трийсет и две години бе служил съвестно на хората, а те го изхвърлиха заради някакъв младок, който си правеше реклама по радиото и телевизията. Съдията отказа да води кампания. Заяви, че бил затрупан с работа, пък и хората го познавали добре и ако искали да го преизберат, щели да го направят, и толкоз. На мнозина тази стратегия се бе сторила арогантна. Съдията спечели в окръг Форд, но беше разбит в останалите пет.

Докато го изкарат от сградата на съда, минаха пет години. Кабинетът му на втория етаж бе преживял пожар и две преустройства. Съдията не бе позволил да го докоснат нито с боя, нито с чук. Когато окръжните инспектори най-сетне го убедиха, че ако не се изнесе, ще го извадят насила, той натъпка в кашони събираните три десетилетия ненужни папки, бележки и прашасали стари книги, занесе ги вкъщи и ги струпа в кабинета си. Когато кабинетът се напълни, съдията взе да ги реди по коридорите към трапезарията и дори в салона.

Рей кимна на един седнал в коридора студент. Поговори пред кабинета си със свой колега. После влезе, заключи вратата зад себе си и остави писмото на средата на бюрото. Свали си сакото, окачи го на вратата, прекрачи купчината дебели юридически книги, които прескачаше от половин година, и както всеки ден се зарече да сложи тук някакъв ред.

Стаята беше три на четири метра, с малко бюро и диванче, и двете покрити с достатъчно книжа, за да убедят хората колко зает човек е Рей. Нищо подобно. През втория семестър той водеше един

курс по антитръстово законодателство. Освен това трябваше да пише книга, поредния скучен, дотеглив трактат върху монополите, който нямаше да бъде прочетен от никого, но пък щеше да разкраси биографията му. Беше назначен на постоянна длъжност, но като всички сериозни професори спазваше най-важния принцип на академичния живот: „Пиши или ще те отпишат.“

Седна на бюрото си и бутна встрани книгата.

Пликът бе адресиран до професор Н. Рей Атли, Университет на Вирджиния, Юридически факултет, Шарлотсвил, Вирджиния. Е-тата и О-тата бяха замазани. Лентата на машината плачеше за смяна от десет години. Освен всичко друго съдията нямаше вяра и на пощенските кодове.

„Н“ беше от Нейтан — първородният син бе кръстен на генерала, само че малцина го знаеха. Един от най-страшните скандали между него и баща му се дължеше на решението на младежа да изостави „Нейтан“ и да си пробива път в живота просто като Рей.

Писмата на съдията винаги бяха адресирани до Юридическия факултет и никога до апартамента на сина му в центъра на Шарлотсвил. Съдията обичаше титлите и важните адреси и искаше хората в Клантън, дори и пощальоните, да знаят, че синът му е професор по право. Беше ненужно. Рей преподаваше (и пишеше) от тринайсет години и важните хора в окръг Форд знаеха това.

Отвори плика и разгъна единствения лист в него. Името, титлата и адресът на съдията отново бяха с релефен печат, а пощенският код отново липсваше. Старецът сигурно разполагаше с неограничени запаси такива бланки.

Писмото бе адресирано до Рей и по-малкия му брат Форест, единственото потомство от злополучния брак, приключил през 1969-а със смъртта на майка им. Както винаги съдията беше лаконичен:

Моля направете необходимото да се явите в кабинета ми в неделя, 5 май, в 17 ч за да обсъдим управлението на наследството ми.

Искрено ваш,
Рубън В. Атли

Характерният подпис се бе свил и изглеждаше неуверен. Години наред бе красял заповеди и постановления, променили живота на безброй хора. Решения за развод, за попечителство върху деца, прекратяване на родителски права, осиновявания. Становища, уреждащи спорове за наследства, съмнителни изборни резултати, претенции за земя или битки за присвоени територии. Някога подписът на съдията беше самоуверен и широко известен; сега той представляваше смътно позната драскулка на много болен старец.

Болен или не, баща му щеше да получи своето. Рей знаеше, че ще се яви в кабинета му в уреченото време. Току-що бе призован и колкото и да се дразнеше, не хранеше и най-малкото съмнение, че двамата с брат му ще се довлечат пред негова светлост за поредното мъмрене. Напълно в стила на баща му да избере удобен за самия него ден, без да пита когото и да било.

Съдията имаше навика, присъщ вероятно на повечето му колеги, да определя датите за разпити и крайните срокове, без да се съобразява с чуждите планове. Подобна тираничност беше обичайна и дори желателна, когато човек трябваше да се разправя с претоварени графици, досадни тъжители, заети или мързеливи адвокати. Но съдията ръководеше семейството си горе-долу по същия начин и главно затова Рей Атли преподаваше право във Вирджиния, вместо да го практикува в Мисисипи.

Отново прочете призовката, а после я остави върху купа със задачите си. Отиде до прозореца и погледна към двора, където всичко беше разцъфтяло. Не беше сърдит или ядосан, само се дразнеше, че баща му пак може да му диктува какво да прави. Но старецът умира, каза си Рей. Не му се връзвай. Едва ли още често ще пътуваш до вкъщи.

Наследството на съдията бе забулено в мистерия. Основното му достойнство беше къщата — построена преди Гражданската война и завещана от същия онзи Атли, който бе участвал в боевете на страната на генерал Форест. На някоя сенчеста улица в старата част на Атланта подобна сграда би струвала над един милион долара, но не и в Клантън. Тук тя стърчеше наред двайсет запуснати декара на три пресечки от градския площад. Подовете бяха продънени, покривът капеше, а Рей не помнеше стените да са виждали прясна боя. Той и брат му можеха да продадат къщата за стотина хиляди долара, но

купувачът трябваше да даде двойно повече, за да я направи обитаема. Никой не би живял там; всъщност Форест не беше стъпвал в къщата от години.

Наричаше се Кленова градина, като че ли беше някакво внушително имение с прислуга и светски живот. Последният човек, работил тук, беше чистачката Айрийн. Преди четири години бе починала и оттогава къщата не беше видяла нито прахосмукачка, нито полирпаста. Съдията плащаше на един бивш престъпник двайсет долара седмично да коси тревата, но се разделяше с парите много неохотно. По неговото високообразовано мнение осемдесет долара месечно си бяха жив обир.

Когато Рей беше малък, майка му наричаше дома им Кленова градина. Никога не вечеряха вкъщи, а в Кленовата градина. Адресът им не беше „Семейство Атли на Четвърта улица“, а „Кленова градина на Четвърта улица“. Повечето хора в Клантън нямаха имена на къщите си.

Майка му умря от аневризъм и я положиха върху една маса в салона. Два дни поред целият град се точеше по верандата, през антрето, през салона за последна почит и към трапезарията за пунш и сладки. Рей и Форест се криеха на тавана и проклинаха баща си, задето търпеше подобен фарс. Там долу лежеше собствената им майка, хубава млада жена, бледа и неподвижна в отворения ковчег.

Форест наричаше къщата Кленова руина. Червените и жълтите кленове, опасвали някога улицата, бяха изсъхнали от неизвестна болест. Прогнилите им дънери така и не бяха разчистени. Четири огромни дъба хвърляха сянка върху моравата. Те сипеха тонове листа — твърде много, за да бъдат събрани с гребло. И поне два пъти годишно някой клон се откършваше и падаше върху покрива, откъдето я някой го махнеше, я не. Къщата си стоеше така година след година, десетилетие след десетилетие, поемаше ударите, но не падаше.

И все пак още си беше красива, южняшка къща с колони, някога гордост за онези, които я бяха вдигнали, но днес само напомняща с тъга за едно западащо семейство. Рей не искаше да има нищо общо с нея. За него тя беше пълна с неприятни спомени и всяко завръщане го потискаше. Никога нямаше да заживее пак в Клантън, а определено не можеше да си позволи финансова черна дупка като поддръжката на

имение, което плачеше за булдозер. А Форест по-скоро би я подпалил, отколкото да я приеме.

Съдията обаче искаше Рей да поеме къщата, така че тя да остане в семейството. Това бе обсъждано отгоре-отгоре през последните няколко години. Рей така и не събра кураж да попита: „Какво семейство?“ Нямаше деца. Имаше бивша жена, но не и перспективи за настояща. Същото се отнасяше и за Форест, само дето той имаше две бивши съпруги и главозамайваща колекция от приятелки, а в момента делеше дома си с Ели, сто и петдесет килограмова художничка и грънчарка, с дванайсет години по-стара от него.

Фактът, че Форест не бе създал поколение, бе чудо на биологията, но поне досега не се бяха появили никакви деца.

Кръвта на рода Атли отслабваше и вървеше към тъжно и неизбежно пресъхване. Това не вълнуваше Рей. Той живееше за себе си, а не заради баща си или славното семейно минало. Връщаше се в Клантън само за погребения.

Останалото имущество на съдията никога не беше обсъждано. Семейство Атли било богато навремето, но това било дълго преди Рей да се роди. Имали земя, памук, роби, железници, банки и политици — обичайните придобивки на Юга, които в края на двайсети век нямаха никакво парично изражение. Затова пък все се говореше за „семеиното богатство“ на рода Атли.

На десет години Рей знаеше, че семейството му има пари. Баща му беше съдия, къщата му си имаше име, а в селския щат Мисисипи това го правеше наистина богато дете. Преди да умре, майка му положи всички усилия да убеди Рей и Форест, че са по-горна ръка хора. Живееха в имение. Бяха презвитерианци. Всяка трета година ходеха на почивка във Флорида. От време на време вечеряха в ресторанта на хотел „Пийбоди“ в Мемфис. Дрехите им бяха по-хубави от тези на другите.

А после Рей беше приет в Станфорд. Илюзиите му се изпариха, когато съдията изтърси:

— Не мога да си го позволя.

— Какво искаш да кажеш? — бе попитал Рей.

— Каквото казах. Не мога да си позволя Станфорд.

— Не те разбирам.

— Тогава ще повтора ясно. Запиши се в който колеж искаш. Но ще те издържам само ако отидеш в Сюъни.

Рей отиде в Сюъни, без да получи нищо от семейното богатство, а издръжката от баща му едва покриваше таксата, учебниците, общежитието и елементарните разходи. После завърши право в Тулейн, където свързваше двата края като сервитьор в един морски бар във Френския квартал.

Трийсет и две години Рубън Атли бе получавал заплата на председател на канцлерски съд, която бе от най-ниските в страната. В Тулейн Рей прочете един доклад за възнагражденията на правистите и с тъга научи, че съдиите в щата Мисисипи получават петдесет и две хиляди долара годишно при средна заплата за страната деветдесет и пет хиляди.

Съдията живееше сам, харчеше малко за къщата, нямаше лоши навици освен лулата и предпочиташе евтин тютюн. Караше стар линкълн, ядеше евтина, но изобилна храна и носеше едни и същи черни костюми от петдесетте години насам. Единственият му порок беше благотворителността. Пестеше парите си, а после ги раздаваше.

Никой не знаеше какви суми дарява съдията всяка година. Десет процента отиваха автоматично за презвитерианската църква. Сюъни получаваше две хиляди долара годишно, като същото се отнасяше за „Синове на ветераните на Конфедерацията“. Тези три дарения бяха задължителни като Десетте божии заповеди. Останалите — не.

Съдия Атли даваше на всеки, който поиска. На сакато детенце за патерици. На отбор местни футболни звезди за щатско турне. На Ротарианския клуб за ваксинация на бебетата в Конго. За подслон на бездомните кучета и котки в окръг Форд. За нов покрив на единствения музей в Клантън.

Списъкът беше безкраен. За да получи чек, човек трябваше просто да драсне два-три реда и да помоли за него. Съдия Атли винаги изпращаше пари; откакто двамата му синове напуснаха дома, той даваше на другите.

Сега Рей си го представи затрупан сред хаоса и праха на бюрото си да пише кратки писъмца на машината и да ги пъха в служебните си пликове заедно с почти нечетливи чекове от Първа национална банка в Клантън — петдесет долара тук, сто долара там, по малко за всеки, докато всичко свърши.

Описът на имуществото едва ли щеше да е сложен, защото нямаше бог знае какво за описване. Старите правни книги, овехтелите мебели, болезнените семейни снимки и спомени, отдавна забравените папки и книжа бяха просто куп боклуци, с които можеше да се накладе внушителен огън. Двамата с Форест щяха да продадат къщата за колкото успеят и да се радват, ако спасят нещичко от семейното богатство на рода Атли.

Трябваше да се обади на Форест, но такива разговори се отлагаха лесно. С Форест вървяха отделен куп въпроси и проблеми, много по-сложни от един умиращ саможив баща, твърдо решен да раздаде парите си. Форест представляваше едно дишащо и крачецо бедствие, трийсет и шест годишно момче, чийто ум беше унищожен от всеки известен законен и незаконен порок в американската култура.

Ама че семейство, помисли си Рей.

Остави бележка, че лекцията от единайсет часа се отменя, и отиде на терапия.

2

Пролет в Пиемонт, ясно спокойно небе, все по-зелени хълмове. С всеки изминал ден долината Шенандоа се променяше от теглените под прав ъгъл свършени бразди. Утре се очакваше дъжд, макар че в Централна Вирджиния никоя прогноза не вдъхваше доверие.

Със своите почти триста летателни часа Рей започваше всекидневния си осемкилометров пробег, без да изпуска от очи небето. Да тича можеше и в слънце, и в дъжд, но с летенето работата беше по-сложна. Беше дал дума (на себе си и на застрахователната компания) да не лети нощем и да не рискува при облаци. Деветдесет и пет процента от всички катастрофи с малки самолети ставаха при лошо време или по тъмно, така че след три години пилотиране Рей още предпочиташе да бъде страхливец. „Има стари пилоти и храбри пилоти — гласеше пословицата, — но няма стари храбри пилоти.“ Рей изобщо не се съмняваше в това.

Централна Вирджиния беше твърде красива, за да бръмчиш в някакви си облаци. Той чакаше идеалното време — никакъв вятър да не го подмята и да не пречи на кацането, никаква мъгла да не замрежва хоризонта и да го обърква, да няма опасност от буря или вероятност от дъжд. Ясното небе по време на сутрешния му крос обикновено показваше какъв ще бъде денят. Можеше да отложи обяда, да отмени някой час, да остави писането за някой дъждовен ден, пък и защо не за дъждовна седмица. При добра синоптична прогноза Рей отпрашваше към летището.

То се намираще северно от града, на четвърт час с кола от Юридическия факултет. В летателната школа на Докър Рей бе посрещнат с обичайната грубост от собствениците Дик Докър, Чарли Йейтс и Фог Нютън, и тримата пенсионирани пилоти от военновъздушните сили. Те обучаваха повечето авиатори любители в околността. Събираха се всеки ден в Кабината — ред стари театрални столове в приемната на летателната школа, където пресушаваха галони кафе и си разказваха самолетни истории и лъжи, които ставаха все по-

невероятни с всеки изминал час. Всеки клиент и курсист получаваше равна доза обиди; който иска, да си върви, който иска, да стои, все тая. Получаваха добри пенсии.

Появата на Рей вдъхнови серията вицове за адвокати. Никой не беше особено остроумен, но всички бяха по-срещнати с бурен смях.

— Нищо чудно, че си нямате клиенти — каза Рей, докато попълваше формуляра.

— Къде ще ходиш? — попита Докър.

— Да пробия няколко дупки в небето.

— Ще предупредим диспечерите.

— Няма, много сте заети.

След две минути обиди и попълване на формуляри Рей беше готов. За осемдесет долара на час можеше да наеме самолет „Чесна“, който да го издигне на хиляда и шестстотин метра над земята, далеч от хора, телефони, коли, студенти и научни трудове. Днес към списъка се прибавяха умирацията баща, лудият брат и неизбежният хаос, който го очакваше вкъщи.

На площадката имаше трийсет леки самолета. Повечето бяха малки чесни с високи крила и неподвижни колесници; по-сигурни от тях засега нямаше. Но се виждаха и по-люксови машини. До наетата от него чесна стоеше една „Бийч Бонанза“ — едномоторна красавица с мощност двеста конски сили, която Рей можеше да подкара след месец тренировки. Тя можеше да лети с близо сто и трийсет километра в час по-бързо от чесната и беше снабдена с достатъчно радиоелектроника, за да събуди апетитите на всеки пилот. На всичко отгоре тази тук се продаваше — за 450 000 долара — скъпичко, разбира се, но не прекалено. Според последния анализ от Кабината собственикът притежавал търговски центрове и искал да си купи „Кинг Еър“.

Рей се съсредоточи върху малката чесна. Като всички неопитни пилоти огледа внимателно самолета си, следвайки списъка с инструкциите. Инструкторът му Фог Нютън започваше всеки урок със страховит разказ за загиналите в пламъците пилоти, които от мързел претупвали този етап.

Когато се увери, че всички външни части са в безупречно състояние, той отвори вратата, влезе и закопча колана си. Двигателят потегли гладко, радиоуредите се събудиха за живот. Рей довърши проверката и се обади в кулата. Преди него имаше един редовен полет

и само десет минути след като затвори вратата, той получи разрешение за излитане. Отлепи се гладко от земята и зави на запад, към долината Шенандоа.

На хиляда и триста метра височина пресече планината Афтън, която му се видя съвсем близко. Имаше малко турбулентност и самолетът се раздруса, но не беше нищо необичайно. Когато премина хълмовете и полетя над равнината, въздухът стана спокоен и тих. Официално видимостта беше трийсет километра, макар че на тази височина се виждаше доста по-надалеч. Без таван и без нито едно облаче. Рей завърши проверката на уредите по време на полет, разчете горивната си смес за нормално пътуване и се отпусна за пръв път, откакто бе обявил готовност за излитане.

Шумът по радиото изчезна и нямаше да се появи отново, преди Рей да наближи кулата в Роуаноук на шейсет и пет километра на юг. Реши да избегне Роуаноук и да остане в неконтролираното въздушно пространство.

Знаеше от собствен опит, че психиатрите в Шарлотсвил вземат по двеста долара на час. Пилотирането излизаше на сметка и беше много по-ефективно, макар че тъкмо един добър психиатър го бе посъветвал колкото се може по-скоро да си намери ново хоби. Рей ходеше при него, защото трябваше да говори с някого. Точно месец след като бившата мисис Атли подаде молба за развод, заряза работата си и напусна къщата им само с дрехите и бижутата си — всичко това бе изпълнено с безмилостна ефикасност за по-малко от шест часа. — Рей се сбогува за последен път с психиатъра, отиде до летището, попадна в Кабината и получи първата си обида от Дик Докър или Фог Нютън, не помнеше точно кой.

Подейства му добре — някой се интересуваше от него. Последваха още ругатни и Рей, макар наранен и объркан, намери нов дом. Вече три години кръстосваше ясното самотно небе на планините Блу Ридж и долината Шенандоа, успокояваше гнева си, проливаше по някоя сълза и разискваше грижите си с празната седалка до него. Тя си отиде, повтаряше седалката.

Някои жени си тръгват и в крайна сметка се връщат. Други си отиват и дълго се терзаят. Трети те напускат така решително, че изобщо не поглеждат назад. Заминаването на Вики беше толкова добре

планирано и хладнокръвно изпълнено, че първият коментар на адвокатата на Рей беше следният: „Откажи се, мой човек.“

Тя бе получила по-изгодно предложение, като спортист, който сменя отборите в последния момент. Ето новата униформа, усмихнете се пред камерите, забравете стария отбор. Докато Рей бе на работа една прекрасна сутрин, Вики си замина с лимузина. Отзад беше микробусът с вещите ѝ. Двайсет минути по-късно тя влезе в новия си дом, имение с коневъдна ферма на изток от града, където Лю Ликвидатора я чакаше с разтворени обятия и предбрачно споразумение. Лю беше корпоративен лешояд, чиито набези му бяха осигурили към половин милиард според проучванията на Рей. На шейсет и четири години той беше осребрил жетоните си, беше напуснал Уолстрийт и бог знае защо бе избрал да свие новото си гнездо в Шарлотсвил.

Някъде по пътя бе попаднал на Вики, бе ѝ предложил сделка, бе ѝ направил децата, които трябваше да ѝ даде Рей, и сега с красивата си жена и с новото си семейство искаше да бъде възприеман сериозно като новия Баровец.

Писна ми, каза на глас Рей. Говореше на глас на сто и шейсет метра височина и никой не му отговаряше.

Предполагаше и се надяваше, че Форест не пие и не взема наркотици. Но подобни предположения обикновено се оказваха погрешни, а надеждите — напразни. След като двайсет години висеше по клиники и пак се пропиваше, брат му едва ли някога щеше да се оправи. Освен това Рей беше сигурен, че Форест няма нито цент — състояние, което вървеше ръка за ръка с лошите му навици. И следователно щеше да търси пари и да се ослушва за наследството на баща им.

Каквото не бе раздал на болни дечица и благотворителни каузи, съдията бе пропилял за лечение на Форест. Толкова пари бяха прахосани там, толкова години, че съдията де факто беше анатемосал Форест, както само той можеше да направи. Трийсет и две години председателят Атли бе прекратявал бракове, беше давал деца за осиновяване, бе изпращал душевноболни в клиники и престъпни бащи в затвора — всевъзможни драстични и съдбовни решения се прилагаха само с един негов подпис. Когато за пръв път седна на съдийския стол,

той представляваше закона на щата Мисисипи, но към края на кариерата си приемаше нареждания само от Господ.

Ако някой можеше да прокуди сина си, това беше уважаемият съдия Рубън В. Атли.

Форест се преструваше, че пропъждането не го вълнува. Смяташе се за свободен дух и твърдеше, че не е стъпвал в Кленова градина от девет години. Бе посетил баща си веднъж в болницата след първия инфаркт, когато докторите свикаха семейството. За всеобщо учудване се появи трезвен. „Петдесет и два дни, братле“, прошепна гордо той на Рей, докато чакаха свити в коридора на болницата. Когато лечението даваше резултати, Форест ги съобщаваше наляво и надясно.

Ако съдията смяташе да включи по-малкия си син в завещанието, никой не би се учудил повече от самия Форест. Но шансът някакви пари или имоти да преминат в неговите ръце би го помамил да дойде за трохи и огризки.

Когато стигна Ню Ривър Гордж до Бекли, Западна Вирджиния, Рей зави обратно към летището. Пилотирането струваше по-малко от терапията, но все пак не беше евтино. Броячът се въртеше. Ако спечелеше от лотарията, би си купил онази бонанза и би летял на воля. Скоро му предстоеше едногодишна отпуска, за да си почине от стреса на академичния живот. От него се очакваше да завърши тухлата си от осемстотин страници върху монополите и имаше известен шанс това да стане. Мечтата му обаче беше да си купи бонанза на лизинг и да изчезне в небето.

Трийсет и два километра западно от летището се обади в кулата и получи указания как да се включи в графика за кацане. Вятърът беше лек и променлив, кацането нямаше да представлява проблем. В последния момент, когато пистата беше на хиляда и петстотин метра под него и Рей се спускаше безупречно с малката си чесна, по радиостанцията се обади друг пилот. Представи се на диспечера като „Чалънджър 244 Делта Майк“ и беше на двайсет и четири километра на север. От кулата му дадоха разрешение за кацане, след като чесната преди него се приземи.

Рей държа мисълта за другия самолет достатъчно дълго далеч от съзнанието си, за да кацне като по учебник, а после изкара чесната от пистата и я спря на рампата.

Чалънджър е малък реактивен самолет, канадско производство, който събира от осем до петнайсет седалки в зависимост от конфигурацията. Може да лети от Ню Йорк до Париж нонстоп, предлага страхотен комфорт и собствена стюардеса, която да сервира храна и напитки. Новата машина струва към двайсет и пет милиона долара в зависимост от безкрайния списък от екстри.

Този „244 Делта Майк“ беше собственост на Лю Ликвидатора, който го бе задигнал от една от многото злочести компании, разпродадени и ошушкани от него. Рей го видя как каца и за секунда си пожела самолетът да се разбие и да изгори на пистата. Гледката би го зарадвала. Но нищо подобно не се случи и докато Ликвидатора се носеше към частния терминал, Рей се оказа хванат натясно.

След развода си бе виждал Вики два пъти и определено не искаше да я среща сега — той да седи в двайсетгодишната чесна, а тя да се спуска по стълбите на скъпоценния си реактивен самолет. Може пък да не беше на борда. Може би Лю Родовски просто се връщаше от поредния си набег.

Рей спря горивото и моторът замря. Когато лъскавият чалънджър се приближи, той започна да се смъква колкото се може по-ниско на седалката си.

Още преди да спре на по-малко от трийсет метра от спотаения Рей, на площадката бе излязъл лъскав черен събърбан, като че ли в Шарлотсвил пристигаше кралска особа. Двама младежи в еднакви зелени ризи и къси панталони в цвят какви изскочиха от него, готови да посрещнат Ликвидатора и неговите спътници. Вратата на самолета се отвори, стъпалата се спуснаха и Рей, надничач над таблото си, усети, че не може да откъсне очи. Единият пилот слезе пръв, понесъл две големи торби с покупки.

Последва го Вики, а след нея — близнаците. Трябва да бяха двегодишни, Симънс и Рипли, нещастни деца, кръстени с безполови фамилни имена, защото майка им беше откачена, а баща им вече бе наплодил девет други дечица и вероятно пет пари не даваше как се казват. Бяха момчета, поне в това Рой бе сигурен, защото следеше статистиките в местния вестник — всяко раждане, смърт, кражба и т.н. Родиха се в болницата „Марта Джеферсън“ седем седмици и три дни след развода по взаимно съгласие на мистър и мисис Атли и седем седмици и два дни след като видимо бременната Вики се омъжи за Лю

Родовски. За него това бе четвърта разходка до олтара или каквото там използваша за тази цел в конефермата.

Стиснала ръцете на момчетата, Вики внимателно слизаше по стълбите. Петстотинте милиона долара ѝ подхождаха, както и тесните дизайнерски джинси на дългите крака, които от своя страна бяха отслабнали значително, откакто собственичката им стана част от хайлайфа. Всъщност Вики изглеждаше фантастично изпосталяла — костеливи ръце, малък плосък задник и хлътнали бузи. Не можеше да види очите ѝ, защото те бяха добре скрити зад тъмните прилепнали до кожата очила, последната мода от Холивуд или Париж, изберете сами.

Ликвидатора обаче не слабееше. Той чакаше нетърпеливо зад настоящата си жена и настоящото си котило. Твърдеше, че пробягвал маратони, но, от друга страна, малко от изказванията му в пресата излизаха верни. Беше набит и шкембест. Половината му коса бе окапала, а другата половина — посивяла от старост. Вики беше на четирийсет и една и можеше да мине за трийсетгодишна. Той беше на шейсет и четири и изглеждаше на седемдесет, или поне така реши с огромно задоволство Рей.

Най-сетне семейството се натовари в събърбана, докато шофьори и пилоти наместваха и разместваха куфари и големи торби от „Сакс“ и „Бъргдорф“. Една бърза разходчица по магазините в Манхатън, само четирийсет и пет минути с твоя чалънджър.

Събърбанът замина, спектакълът свърши и Рей се изправи в своята чесна.

Ако не я мразеше толкова, би седял така дълго, потънал в спомени за брака си.

Нямаше предупреждения, нито кавги, нито някакво охладняване. Вики просто получи по-добро предложение.

Рей отвори вратата, за да може да диша, и осъзна, че яката му е прогизнала от пот. Избърса веждите си и слезе от самолета.

За пръв път му се прииска да не бе стъпвал на летището.

3

Юридическият факултет се намираше до Факултета по икономика в северния край на университетското градче, което се бе разраснало далеч зад пределите на проектираното и построено от Томас Джеферсън старинно академично селце.

За университет, който толкова ценеше архитектурата на основателя си, Юридическият факултет беше само поредната модерна сграда, квадратна и плоска, тухли и стъкло, скучна и лишена от фантазия като много свои връстници от седемдесетте години. Но скорошни дарения бяха обновили ландшафта. Юридическият факултет беше класиран в първата десетка, както добре знаеха всички работещи и учащи тук. Преди него бяха Харвард, Йейл и няколко като тях, но нито един държавен университет. Той привличаше хиляда първокласни студенти и отлични професори.

Рей беше доволен да преподава облигационно право в Североизточния университет в Бостън. Негови трудове привлякоха вниманието на една експертна комисия, нещата потръгнаха и шансът да преподава на юг в по-добър университет започна да го привлича. Вики беше от Флорида и макар да вирееше добре в светския живот на Бостън, зимите не ѝ понасяха. Двата бързо се адаптираха към побавния ритъм на Шарлотсвил. Рей получи постоянна работа, а тя — докторат по романски езици. Вече говореха за деца, когато Лю Ликвидатора си изчовърка място в картинката.

Когато друг мъж направи дете на жена ти и ти я отнеме, ще ти се да му зададеш няколко въпроса. А може би и на нея. В първите дни след раздялата Рей не можеше да спи от въпроси, но с времето осъзна, че никога няма да ги изрече. Думите избледняха, но пак се върнаха, щом я видя на летището. Докато паркираше пред Юридическия факултет и вървеше към кабинета си, Рей отново подлагаше Вики на кръстосан разпит.

Приемните му часове бяха късно следобед, а консултациите не изискваха предварително уговаряне. Вратата му беше отворена и всеки

студент бе добре дошъл. Само че с идването на май дните бяха вече топли. Студентите рядко минаваха оттук. Рей препрочете директивата на баща си и отново се подразни от характерната му деспотичност.

В пет часа заключи кабинета си, излезе от факултета и тръгна към спортния комплекс, където третокурсниците играеха срещу преподавателите във втория от трите мача на първенството по софтбоул. Професорите бяха изгубили първия мач с безнадеждна разлика. Нямаше нужда да се играят втори и трети, за да се определи подобрият отбор.

Усетили мириса на кръв, студентите от първи и втори курс изпълваха тесните скамейки и висяха по оградата до първа база, където преподавателският отбор се бе скупчил за безполезните предварителни указания. В лявата част на игрището няколко първокурсници със съмнителна репутация се въртяха около двата големи хладилника. Бирата вече се лееше.

Няма по-хубаво място напролет от университетско градче, помисли си Рей и се огледа за празна скамейка. Момичета по шорти, хладилници с бира, импровизирани купони, приближаващо лято. Рей беше на четирийсет и три години и искаше отново да бъде студент. Преподаването подмладява, казваха всички. Е, може би вдъхваше енергия и пазеше от затъпяване, но Рей искаше да седи до хладилника с купонджиите и да закача момичетата.

Групичка негови колеги се шляеха зад бек стопа и се усмихваха предизвикателно, докато преподавателският отбор излезе на терена във възможно най-жалък състав. Няколко души накуцваха. Половината носеха някакъв вид превръзки на коленете си. Рей зърна Карл Мърк, заместник-декан и негов най-близък приятел, облегнат на оградата с разхлабена вратовръзка и праметната през рамо сако.

— Жалка картинка са — подхвърли му Рей.

— Чакай да ги видиш как играят — отвърна Мърк.

Карл бе от малко градче в Охайо, където баща му беше местният съдия, местният светец и всеобщият дядо. И Карл бе избягал и се бе зарекъл да не се връща повече.

— Пропуснах първия мач — каза Рей.

— Пълна излагация. Седемнайсет на нула след два ининга.

Най-добрият батер за студентите изпрати със страшна сила топката в лявата част на терена, сигурен двоен, но докато левият и

централният филдер успеят да доуцукат дотам, да стигнат топката, да я ритнат два-три пъти, да се сбият за нея и да я хвърлят към инфилда, рънерът стигна до хоума и отбеляза поредната точка. Хулиганите отляво изпаднаха в истерия. Студентите от публиката закрепяха с надежда за още грешки.

— Най-лошото предстои — рече Мърк.

Оказа се прав. След още няколко подобни пропуска Рей се отказа да гледа.

— Ще отсъствам от града в началото на следващата седмица — каза той при смяната на батерите. — Викат ме вкъщи.

— Личи си, че нещо те човърка — отвърна Мърк. — Пак някое погребение ли?

— Не още. Баща ми организира среща на върха, за да обсъдим завещанието му.

— Съжалявам.

— Недей. Няма бог знае какво за обсъждане, няма какво да делим, тъй че вероятно ще бъде неприятно.

— Брат ти ли?

— Не знам кой създава повече неприятности, дали баща ми или брат ми.

— Ще те мисля.

— Благодаря. Ще се обадя на студентите си и ще им дам дълго домашно. Трябва да покрием целия материал.

— Кога тръгваш?

— В събота. Сигурно ще се върна във вторник или сряда, но кой знае.

— Ние сме си тук — отвърна Мърк. — И, дай боже, първенството ще е свършило.

Леката ниска топка се търколи недокосната между краката на питчера.

— Мисля, че вече свърши — каза Рей.

Нищо не скапваше настроението на Рей както мисълта, че трябва да си ходи вкъщи. Не се бе прибирал повече от година и дори никога да не стъпеше там, нямаше да му домъчнее ни най-малко.

Купи си бурито от мексиканската закувалня и хапна в кафенето на тротоара до ледената пързалка, където редовно се събираше банда чернокоси хуни, за да плаши нормалните хора. Старата главна улица бе превърната в приятна пешеходна търговска зона с кафенета, антикварни магазини и книжарнички и при хубаво време — а то обикновено беше такава — ресторантите изнасяха навън маси за дълги вечери.

Когато внезапно се оказа ерген, Рей напусна старинната си къща и се премести в центъра, където повечето сгради бяха модернизирани в съответствие със съвременните изисквания. Шестстайният му апартамент се намираше над магазинче за персийски килими. Имаше малко балконче над търговската улица и поне веднъж месечно Рей канеше студентите си на вино и лазаня.

Беше почти тъмно, когато отключи входната врата и изкачи скърцащите стъпала до етажата си. Живееше съвсем сам — ни съквартирант, ни куче, ни котка или рибка. През последните години бе срещнал две жени, които намираше за привлекателни, но не направи нищо по въпроса. Романтичните връзки го плашеха. Една дръзка третокурсничка на име Кайли го сваляше, но гардът му беше железен. Сексуалният му нагон бе толкова задрямал, че Рей се чудеше дали да не иде на психотерапевт, или да прибегне към хапчета. Включи осветлението и провери телефонния секретар.

Форест се беше обаждал, наистина рядко събитие, но не съвсем неочаквано. Типично в свой стил не беше оставил телефон. Рей си направи слаб чай и си пусна малко джаз, докато се настройваше да набере номера. Странно, че телефонният разговор с единствения му брат изискваше толкова усилия, но приказките на Форест винаги го депресираха. Нямаха жени, нямаха деца, не ги свързваше нищо освен еднаквата фамилия и общият баща.

Рей набра домашния номер на Ели в Мемфис. Мина доста време, преди тя да вдигне телефона.

— Здравсти, Ели, обажда се Рей Атли — представи се любезно той.

— О, така ли — изръмжа тя, като че я безпокоеше за осми път. — Ами няма го.

Бомба съм, Ели, а ти? Добре, благодаря за вниманието. Радвам се да те чуя. Как е времето при вас?

— Оставил ми е съобщение — рече Рей.

— Нали ти казах, няма го.

— Чух. Има ли друг номер?

— Кой?

— Форест. Още ли е на този номер?

— Ами сигурно. Обикновено кисне тук.

— Моля те, кажи му, че съм го търсил.

Бяха се запознали в клиниката. Тя се лекувала от алкохолизъм, той се прочиствал от цяло меню забранени вещества. По онова време тежела четирийсет и шест килограма и твърдяла, че от пубертета нататък карала само на водка. Спряла алкохола, излязла чиста, утроила телесното си тегло и някак си успяла да оплете и Форест. По-скоро майка, отколкото гадже, сега тя го бе пуснала да живее в мазето на семейния си дом, призрачна викторианска къща в Мемфис.

Рей още държеше телефона в ръка, когато той отново иззвъня.

— Здравсти, братле — обади се Форест. — Търсил си ме.

— Да видя защо си се обаждал. Как я караш?

— Ами доста добре, докато не получих писъмцето от стария. И ти ли си имаш?

— Днес пристигна.

— Той си въобразява, че още е съдия, а ние сме двама безотговорни бащи, не мислиш ли?

— Винаги ще си бъде същият, Форест. Говорил ли си с него?

Презрително сумтене, после пауза.

— Не сме се чували по телефона от две години, а в къщата не съм стъпвал не помня откога. И не съм сигурен, че ще дойда в неделя.

— Ще дойдеш.

— Ти говори ли с него?

— Преди три седмици. Аз се обадих, не той. Стори ми се много болен. Форест, според мен не му остава много. Мисля, че трябва сериозно да се замислиш...

— Не започвай пак, Рей. Не ми се слушат лекции.

Последва тишина, тежко мълчание, докато и двамата си поемаха дъх. Като наркоман от известна фамилия Форест беше слушал лекции, наставления и нежелани съвети, откакто се помнеше.

— Извинявай — отвърна Рей. — Аз ще ида. А ти?

— Сигурно.

— Чист ли си? — Толкова личен въпрос и все пак рутинен колкото „Как е времето там“. При Форест отговорът винаги беше пряк и точен.

— Сто трийсет и девет дни, братле.

— Страхотно.

И да, и не. Всеки ден трезвеност беше облекчение, но фактът, че продължаваше да брои цели двацет години, бе доста обезсърчителен.

— И освен това работя — заяви Форест.

— Прекрасно. Какво по-точно?

— Зарибявам клиенти за едни адвокати тука, банда долни мошеници, които рекламират по кабеларките и душат край болниците за недоволни пациенти. Намирам им хора и получавам процент.

Трудно беше да оцениш подобна мръсна служба, но при Форест всяка работа беше добра новина. Преди работеше в служба „Изплащане на гаранции“, беше разносвач на призовки, пазач, следовател и по едно или друго време бе изпробвал практически всички професии по ниските етажи на юридическия бранш.

— Не е зле — рече Рей.

Форест започна някаква история, този път включваща шумен скандал в спешното отделение, и Рей се отнесе. Освен всичко брат му беше работил като охранител в стриптийз бар, но бързо заряза това си призвание, след като яде бой два пъти за един ден. Една година обикаля Мексико с „Харли-Дейвидсън“; финансирането на тази екскурзия си остана неясно. Опита се да работи като бияч за някакъв лихвар от Мемфис, но пак се оказа, че физическото насилие не му се удава.

Честният труд никога не бе допадал на Форест, макар че в интерес на истината работодателите се мръщеа на криминалното му досие. Две присъди, свързани с наркотици, и двата пъти преди пълнолетие, все пак бяха оставили незаличими петна върху биографията му.

— Ще се чуваш ли със стария? — питаше междуременно брат му.

— Не, ще го видя в неделя — отвърна Рей.

— По кое време ще ходиш в Клантън?

— Не знам. Сигурно някъде около пет. А ти?

— Господ бог каза да идем в пет часа, нали?

— Да.

— Значи ще дойда малко след пет. Доскоро, братле.

През следващия час Рей кръжеше около телефона и си казваше „да, ще се обадя да го чуя“, а после „не, каквото ще си кажем сега, можем да си го кажем и после, на живо“. Съдията мразеше телефоните, особено онези, които звъняха посред нощ и смуцаваха самотата му. Най-често просто отказваше да вдигне слушалката. А ако все пак вдигнеше, обикновено отговаряше толкова грубо и рязко, че човек съжаляваше за обаждането си.

Сто на сто щеше да облече черен панталон и бяла риза с прогорени от лулата точки. Ризата щеше да бъде твърдо колосана, защото съдията не изменяше на принципите си. Носеше белите си памучни ризи по десет години независимо от петната и прогорените дупки, и всяка седмица ги даваше за пране и колосване в пералня „Мейб“ на площада. Вратовръзката му щеше да бъде връстничка на ризата, а шарката щеше да бъде ситна, в убити цветове. И вечните тъмносини тиранти.

Освен това щеше да работи на бюрото в кабинета си, под портрета на генерал Форест, вместо да седи на верандата и да чака синовете си да се завърнат. Щеше да им покаже колко е зает дори в неделя следобед. Щеше да им покаже, че тяхното пристигане не е толкова важно.

4

Пътуването до Клантън отнема горе-долу петнайсет часа, ако караш с камионите по оживените магистрали с четири платна и избегнеш задръстванията около градовете. Ако бързаш, можеш да стигнеш за един ден. Рей не бързаше.

Метна едно-друго в багажника на откритото си ауди ТТ роудстър, купено преди по-малко от седмица, и излезе от Шарлотсвил. Не се сбогува с никого, защото никой не се интересуваше къде ходи и какво прави. Смяташе да не превишава позволената скорост и по възможност да избягва магистралите. Амбицията му беше да премине пълното разстояние само по обикновени шосета. На кожената седалка до него имаше карти, термос силно кафе, три кубински пури и бутилка вода.

След няколко минути излезе на запад от града, зави по булевард Блу Ридж и се отправи на юг; пътят се виеше в подножието на планината. Колата беше модел от 2000 година, слязла само преди година-две от чертожната дъска. Рей бе прочел рекламата на „Ауди“ за чисто нов спортен автомобил и бе хукнал да си поръчва първата бройка в града. Още не бе видял втора, макар продавачът да го уверяваше, че ще станат популярни.

На една отбивка с отлична гледка той свали гюрука, запали кубинска пура и си наля кафе, а после отново се отправи на път с максимална скорост седемдесет километра в час. Дори при това положение Клантън, кажи-речи, вече се задаваше.

Четири часа по-късно, търсейки бензиностанция, Рей спря на светофара на главната улица в някакво малко градче в Северна Каролина. Трима адвокати минаха пред него. Говореха един през друг и носеха стари куфарчета, надраскани и изтъркани почти колкото обувките им. Погледна наляво и забеляза съдилище. Погледна надясно и видя как тримата влизат в някакво ресторантче. Изведнъж се почувства гладен — за храна и за човешка реч.

Адвокатите седяха в сепаре до прозореца и продължаваха да говорят, докато разбъркваха кафетата си. Рей седна недалеч от тях и

поръча сандвич на възрастната келнерка, която сигурно им сервираше от десетки години. Поръчката се състоеше от чаша чай с лед и един сандвич, но тя записа всичко с големи подробности. Готвачът сигурно е още по-стар, помисли си Рей.

Адвокатите бяха прекарвали цялата сутрин в съда в спорове за парче земя горе в планините. Земята била продадена, последвала жалба и т.н., и т.н. и сега се гледеше дело. Бяха викали свидетели, цитирали прецеденти пред съдията, оспорвали всяка дума на опонентите си и, общо взето, така се бяха разгорещили, че се бе наложило да си починат.

Ей такъв искаше да стана баща ми, едва не изрече на глас Рей. Криеше се зад местния вестник и се преструваше, че чете, но всъщност слушаше адвокатите.

Мечтата на Рубън Атли беше синовете му да завършат право и да се върнат в Клантън. Тогава той щеше да се пенсионира и заедно щяха да отворят кантора на площада. Там щяха да следват почтеното си призвание и той щеше да ги направи адвокати — достойни юристи, рицари на правото.

Безпарични адвокати, смяташе Рей. Като всички градчета из южните щати Клантън бъкеше от юристи. Бяха натъпкани в офис сградите на площада до съда. Въртяха политиката, банките, неправителствените организации и училищните настоятелства, дори църквите и детската футболна лига. Къде по-точно трябваше да се вмести Рей?

По време на студентските си летни ваканции той помагаше на баща си в канцеларската работа. Без заплащане, естествено. Познаваше всички адвокати в Клантън. Като цяло те не бяха лоши хора. Просто бяха твърде много.

Форест кривна от правия път доста рано и това усили натиска върху Рей да последва баща си по пътя на благородната кауза. Рей обаче устоя на този натиск и преди края на първи курс си обеща никога да не се връща в Клантън. Още една година събира кураж да каже това на баща си, който не му проговори осем месеца. Когато Рей завърши следването си, Форест беше в затвора. Съдия Атли закъсна за дипломирането, седна на последния ред, тръгна си рано и не каза нищо на Рей. Сдобри ги чак първият инфаркт.

Но парите не бяха основната причина Рей да напусне Клантън. Кантора „Атли и Атли“ никога не бе създадена, защото младшият партньор искаше да избяга от сянката на старшия.

Съдия Атли беше много голям човек в един много малък град.

Рей откри бензиностанция в края на града и скоро се върна сред планината. Караше със седемдесет километра в час. Понякога слизаше на шейсет. Спираше на отбивките и се любуваше на пейзажа. Избягваше градовете и изучаваше картите си. Рано или късно всички пътища водеха към Мисисипи.

До границата на щата Северна Каролина откри стар мотел, който според рекламата предлагаше климатик, кабелна телевизия и чисти стаи за 29,99 долара, макар че табелата беше огъната и малко ръждясала по краищата. Явно с кабелната телевизия бе дошла и инфлацията, защото стаите вече струваха по четирийсет долара. До мотела имаше денонощно кафене, където Рей се натъпка с нощния специалитет, печени ябълки в тесто. След вечеря седна на една пейка пред мотела, запали си втора пура и се загледа в преминаващите покрай него коли.

Отсреща, на стотина метра надолу по пътя, имаше изоставено автокино. Таблото за афиши беше паднало и бе покрито с плевели и диви лози. Големият екран и оградите се рушаха от години.

Някога и Клантън си имаше автокино, току до главния път към града. То бе собственост на някаква верига от северните щати и снабдяваше местните граждани с типичната програма от плажни лудории, филми на ужасите и кунг-фу екшъни — все неща, които привличаха по-младите и даваха на проповедниците повод за вайкане. През седемдесетте години силите на Севера решиха да покварят за пореден път Юга, като изпратят мръсни филми.

Както повечето добри и лоши неща, порнографията пристигна в Мисисипи със закъснение. Когато афишът на „Мажоретките“ се появи на таблото, минаващите коли не му обърнаха внимание. Когато на следващия ден до заглавието бе изписано „XXX“, движението спря и клиентите в кафенетата край площада започнаха да се горещят. Първата прожекция в понеделник вечер събра малка, любопитна и донякъде ентузиазизирана публика. Отзивите в училище бяха благоприятни и във вторник тълпи тийнейджъри се криеха в гората, много от тях с бинокли, и гледаха изумени. След молитвата в сряда

проповедниците се организираха и започнаха контраофанзива, която разчиташе повече на грубата сила, отколкото на хитрата тактика.

Поучени от опита на защитниците на гражданските права — хора, на които ни най-малко не симпатизираха, — те поведоха паството си към магистралата пред автокиното, като размахваха плакати, молеха се, пееха химни и бързо записваха номерата на колите, които се опитваха да влязат.

Бизнесът замря моментално, сякаш някой бе спрял кранчето. Корпоративните клечки на север бързо заведоха дело за пропуснати ползи. Проповедниците също подадоха иск и, естествено, всичко това свърши в съдебната зала на негова светлост Рубън В. Атли, пожизнен член на Първа презвитерианска църква, наследник на онези Атли, които бяха построили първия храм, и през последните трийсет години преподавател в неделното училище, наставник на клас дърти козли, които събираше в кухнята на църквата.

Разпитът на свидетелите продължи три дни. Тъй като никой тукашен адвокат не би защитил „Мажоретките“, собствениците бяха представлявани от голяма фирма от Джаксън. Дузина местни юристи пледираха срещу филма от името на проповедниците.

Десет години по-късно, докато учеше в Тулейн, Рей прегледа решението на баща си по случая. В съответствие с развитието на последните федерални дела решението на съдия Атли бе защитило правата на ищците, макар и с някои ограничения. И позовавайки се на неотдавнашна присъда на Върховния съд по дело за нарушаване на обществения морал, той бе позволил прожекциите да продължат.

Юридически решението не би могло да бъде по-безупречно. Политически не би могло да бъде по-неприятно. Никой не беше доволен. Нощем телефонът звънеше с анонимни заплахи. Проповедниците осъдиха Рубън Атли като предател. Почакай до следващите избори, заканиха се те от амвоните си.

„Клантън Кроникъл“ и „Форд Каунти Таймс“ бяха засипани с писма, порицаващи Рубън Атли за това, че е позволил подобна гадост в благодневното градче. Когато на съдията най-сетне му писна от критики, той реши да проговори. Избра за време и място неделната служба в Първа презвитерианска църква и новината бързо се разнесе, както ставаше винаги в Клантън. Пред пълната зала съдия Атли закрачи уверено по пътеката, изкачи застланите стъпала и застана зад

амвона. Беше широкоплещест и висок над метър и осемдесет, а черният костюм му придаваше величествена осанка.

— Съдия, който брой гласове преди процеса, трябва да върне тогата си и да напусне окръга — започна строго той.

Рей и Форест седяха колкото се може по-далеч, в един ъгъл на балкона, и двамата почти разплакани. Бяха умолявали баща си да им позволи да пропуснат службата, но невяването в църква не беше позволено при никакви обстоятелства.

Съдията обясни на по-необразованите, че правните прецеденти трябва да се спазват независимо от личните възгледи и убеждения и че добрите съдии се вслушват в закона. Лошите съдии се вслушват в мнозинството. Лошите съдии играят за гласове и вдигат врява, когато страхливите им присъди са обжалвани пред по-високи инстанции.

— Наричайте ме както щете — каза председателят на съда Атли на смълчаната аудитория, — но аз не съм страхливец.

Рей още чуваше думите, още виждаше баща си в далечината, застанал сам като великан.

След седмица и нещо протестиращите се умориха, а порното се извъртя. Кунг-фу филмите се завърнаха със страшна сила и всички бяха доволни. Две години по-късно съдия Атли получи обичайните си осемдесет процента от гласовете в окръг Форд.

Рей хвърли пурата си в един храст и се прибра в стаята. Нощта беше хладна. Той отвори прозореца и се заслуша в колите, които излизаха от града и се изгубваха зад хълмовете.

Всяка улица имаше история, всяка сграда криеше спомени. Дарените с щастливо детство могат да карат по улиците на родния си град и блажено да се връщат назад в годините. Останалите се прибират по задължение и си тръгват колкото се може по-бързо. Рей беше в Клантън от петнайсет минути и вече не го свърташе.

Градът хем беше променен, хем не беше. Евтините тенекиени постройки и караваните се тъпчеха колкото се може по-близо до магистралата за максимална видимост. Окръг Форд нямаше никакъв застроителен план. Собственикът на земята можеше да си строи каквото му хрумне без разрешение, без инспекция, без правила, без да предупреди съседите си, без нищо. Само свинефермите и ядрените реактори изискваха одобрение и формуляри. В резултат цареше пълно безредие, което с всяка година ставаше все по-грозно.

Но в по-старите квартали, близо до площада, градът изобщо не се беше променил. Дългите сенчести улици бяха също тъй чисти и спретнати както навремето, когато Рей ги обикаляше на колело. Повечето къщи още принадлежаха на негови познати, а ако старите собственици бяха починали, новите поддържаха моравите окосени, а капациите на прозорците — боядисани. Само няколко сгради изглеждаха запуснати. Две-три бяха изоставени.

По тези дълбоко религиозни ширини още важеше неписаното правило в неделя да няма друго освен ходене на църква, седене по верандите, гостуване на съседите, почивка и отмора по Божията воля.

Беше облачно и доста хладно за май. Докато обикаляше старата си махала и убиваше времето до уречения час, Рей се опитваше да мисли за хубавите си спомени от Клантън. Ето стадион „Дизи Дийн“, където бе играл в детската лига за „Пиратите“, а ето обществения басейн, където плуваше всяко лято освен през 1969-а, когато градът предпочете да го затвори, вместо да допусне там негърчета. Ето църквите — баптистката, методистката и презвитерианската; застанали на пресечката на Елм и Секънд Стрийт като уморени часови, те се

надпреварваха чия камбанария да е най-висока. Сега бяха празни, но след час и нещо по-ревностните богомолци щяха да се съберат за вечерната служба.

Площадът беше пуст като улиците, които водеха към него. С осемте си хиляди жители Клантън беше точно толкова голям, колкото да привлече мощните търговски вериги, заличили безброй малки градчета. Но тук хората оставаха верни на своите търговци в центъра и до площада нямаше ни една празна или запечатана сграда, което не беше малко чудо. Магазинчетата се редуваха с банки, кантори и кафенета, но всичко това бе затворено в неделя.

Рей мина бавно из гробището и огледа парцела на семейство Атли в старата му част, където надгробните камъни бяха по-големи. Някои от предците му бяха издигнали паметници на покойните си близки. Рей винаги си бе мислил, че семейното богатство, което тъй и не бе видял, е скрито някъде тук. Паркира колата и отиде до гроба на майка си, нещо, което не бе правил от години. Тя бе погребана сред роднините на мъжа си, в края на парцела, защото едва бе станала част от семейството.

Скоро, след по-малко от час, Рей щеше да седи в кабинета на съдията, да пие отвратителен гранулиран чай и да слуша инструкции как точно трябва да бъде изпратен баща му. Много заповеди щяха да бъдат раздадени, много указания и наставления, защото съдията беше велик човек и не му беше безразлично как ще го запомнят хората.

Рей потегли отново, мина покрай водонапорната кула, която бе изкачвал два пъти, като на втория отдолу го бяха чакали полицаи. Смръщи се при вида на старото си училище, където не бе стъпвал от завършването си. Зад него беше футболното игрище, на което Форест Атли разбиваше противника и замалко не стана известен, преди да го изхвърлят от отбора.

Беше пет без двайсет, неделя, седми май. Време за семейната среща.

В Кленова градина нямаше признаци на живот. Моравата пред къщата беше косена преди няколко дни, а отзад бе паркиран старият черен линкълн на съдията, но други веществени доказателства за дългогодишно обитаване не се виждаха.

Фасадата на къщата бе доминирана от четири големи кръгли колони с портик. Когато Рей живееше тук, колоните бяха боядисани в бяло. Сега зеленееха от диви лози и бръшлян. Глициниите се катереха буйно по капителите и пролазваха по покрива. Плевели задушаваша всичко — цветни лехи, храсти, алеи.

Заляха го спомени, както ставаше винаги; той спря бавно пред къщата и поклати глава при вида на красивия някога дом. И все същото чувство на вина. Трябваше да остане, да основе с баща си кантора „Атли и Атли“, да си вземе тукашна жена и да се сдобие с половин дузина наследници, които да живеят в Кленова градина, да обожават съдията и да радват старините му.

Рей затръшна вратата колкото се може по-силно с надеждата да оповести идването си на всички, но шумът бързо заглъхна. Къщата в съседство беше същата руина, обитавана от семейство стари моми, които от десетки години бяха на умирање. И тя беше с архитектура отпреди Гражданската война, но без лозите и плевелите, и бе напълно засенчена от пет от най-големите дъбове в Клантън.

Предните стъпала и верандата бяха наскоро преметени. Една метла беше облежната на вратата, която бе открехната. Съдията отказваше да заключва къщата си и тъй като не одобряваше и климатиците, оставяше вратите и прозорците вечно отворени.

Рей си пое дълбоко дъх и бутна вратата толкова силно, че тя се удари шумно в подпорката. Влезе в къщата и зачака да го лъхне воня. Години наред съдията държеше стар котарак с лоши навици и къщата си носеше последствията. Но сега котаракът го нямаше и миризмата не беше никак неприятна. Въздухът беше топъл и прашен, изпълнен с тежкото ухание на тютюн за лула.

— Има ли някой вкъщи? — попита той, но не твърде високо. Никакъв отговор.

Салонът, също като останалата част от къщата, се използваше за склад на кашоните със стари папки и книжа, които съдията пазеше така, сякаш бяха нещо важно. Седяха си тук, откакто го бяха изхвърлили от сградата на съда. Рей погледна надясно към трапезарията, където нищо не се бе променило от четирийсет години, и зави към коридора, който също бе отрупан с кашони. Направи тихо няколко стъпки и после надникна в кабинета на баща си.

Съдията дремеше на дивана.

Рей се дръпна бързо назад и отиде в кухнята, където за свое учудване не намери мръсни чинии в мивката и мръсотия по плота. Обикновено кухнята беше разхвърляна, но не и днес. Намери диетична сода в хладилника и седна на масата, опитвайки се да реши дали да събуди баща си, или да отложи неизбежното. Старецът беше болен и имаше нужда от почивка, тъй че Рей отпи от содата и погледна стрелките на часовника над печката, които бавно се движеха към пет часа.

Сигурен беше, че Форест ще се появи. Срещата беше твърде важна, за да я пропусне. Никога през живота си не бе идвал навреме. Отказваше да носи часовник и твърдеше, че никога не знае кой ден е. Повечето хора му вярваха.

Точно в пет часа Рей реши, че му е омръзнало да чака. Беше изминал дълъг път за тази среща и искаше да свършат работата. Влезе в кабинета, забеляза, че баща му не е помръднал, и цяла минута седя като замръзнал — не искаше да го събуди, но в същото време се чувстваше като натрапник.

Съдията носеше същите черни панталони и същата бяла колосана риза като онези, с които се издокарваше открай време. Тъмносини тиранти, без вратовръзка, черни чорапи и обувки с връзки. Беше отслабнал и се губеше под дрехите си. Лицето му беше изпито и бледо, косата — тънка и пригладена назад. Ръцете бяха скръстени на корема и изглеждаха почти толкова бели, колкото ризата.

До китките му, прикрепена отдясно на колана, имаше малка бяла пластмасова кутийка. Рей направи крачка напред, безшумна крачка, за да я види по-добре. Беше опаковка морфин.

Затвори очи, а после ги отвори и огледа стаята. Бюрото под генерал Форест никога не се бе променяло. Старата пишеща машина „Ъндъруд“ още стоеше там, а до нея имаше куп хартия. На метър и нещо беше голямото махагоново писалище, останало от онзи Атли, който се беше бил с Форест.

Под строгия поглед на генерал Нейтан Бедфорд Форест, застанал в средата на една стая, в която времето бе спряло, Рей започна да си дава сметка, че баща му не диша. Проумя това бавно. Прокашля се, но не видя и следа от реакция. После се наведе и докосна китката на съдията. Нямаше пулс.

Съдия Рубън В. Атли бе мъртъв.

6

Срещу дивана имаше един стар плетен стол с прокъсана възглавничка и праметното през облегалката разнищено одеяло. Не го използваше никой освен котаракът. Рей се стовари на него, защото това беше най-близкото място за сядане, и дълго време остана така. Чакаше баща си да започне да диша, да се събуди, да седне, да поеме нещата в ръце и да попита: „Къде е Форест?“

Но съдията лежеше неподвижно. Единственото дишане в Кленова градина беше в резултат на доста измъчените усилия на Рей да се овладее. В къщата цареше тишина, а душният въздух сякаш бе станал още по-тежък. Рей гледаше бледите ръце, отпуснати спокойно, и чакаше да трепнат поне леко. Нагоре-надолу, много бавно, докато кръвта отново запулсира и дробовете започнат да се изпълват с въздух и да го изпускат. Но нищо не се случи. Баща му лежеше изпънат като дъска, със събрани ръце и стъпала и опряна в гърдите брадичка, сякаш бе легнал със съзнанието, че тази дрямка ще продължи вечно. Устните му бяха стиснати в лека усмивка. Силният наркотик беше спрял болката.

Когато шокът попремина, заваляха въпроси. От колко време бе мъртъв? Дали го бе довършил ракът, или старецът просто бе предозирал морфина? Какво значение имаше? Дали всичко това не беше нагласено за синовете му? Къде, по дяволите, беше Форест? Не че би имало полза от него.

Останал за последен път насаме с баща си, Рей се опитваше да сподави сълзите си и обичайните мъчителни въпроси — защо не дойдох по-рано, защо не идвах по-често, защо не пишех, не се обаждах... ако не се овладееше, списъкът можеше да продължи.

Най-после Рей се надигна. Коленичи мълчаливо до дивана, склони глава на гърдите на съдията, прошепна „обичам те, татко“ и изрече кратка молитва. Когато се изправи, в очите му имаше сълзи, а не това искаше. По-малкият му брат щеше да пристигне всеки момент и Рей беше решил да не показва чувствата си.

На махагоновото писалище намери пепелник с две лули. Едната беше празна. Чашката на другата беше пълна с наскоро пушен тютюн. Беше леко топла, или поне така му се стори, макар че не бе сигурен. Представи си как съдията пуши, докато подрежда книжата върху бюрото си — да не би момчетата да видят разхвърляното, — и когато болката го пронизва, той се изтяга на дивана, посяга към морфина, за да получи малко облекчение, и се унася.

До пишещата машина лежеше един от служебните пликосе на съдията. По средата му беше напечатано: „Завещание на Рубън В. Атли“. Отдолу беше вчерашната дата, 6 май 2000 г. Рей го взе и излезе от стаята. Откри още една диетична сода в хладилника и излезе на верандата, където седна на люлката и зачака брат си.

Дали да се обади в погребалното бюро да приберат баща му, преди да е дошъл Форест? Известно време се мъчи с този въпрос, а после прочете завещанието. То беше прост документ от една страничка, която не криеше никакви изненади.

Реши да изчака до шест часа и ако Форест още го няма, да се обади в погребалното бюро.

Когато се върна в кабинета, съдията беше все така мъртъв. Това не учуди Рей. Той върна плика до пишещата машина, прегледа част от другите книжа и отначало се почувства неловко, че го прави. Но бе посочен за изпълнител на завещанието и скоро, така или иначе, трябваше да се заеме с документацията. Щеше да опише цялото имущество, да плати сметките, да легализира прехвърлянето на последните остатъци от семейното богатство на рода Атли и с това всичко щеше да свърши. Завещанието разделяше наследството по равно между двамата синове, тъй че делбата щеше да бъде чиста и сравнително елементарна.

Докато поглеждаше часовника и чакаше брат си, Рей разрови тук-там из кабинета под зоркия поглед на генерал Форест. Стъпваше тихо, защото още не искаше да безпокои баща си. Чекмеджетата на бюрото бяха пълни с канцеларски материали. На махагоновото писалище имаше куп пристигнали наскоро писма.

Зад дивана имаше голяма библиотека, натъпкана с юридически трактати, които изглеждаха непипнати от години. Лавиците бяха от орехово дърво, изработени като подарък от един убиец, пуснат от затвора благодарение на дядото на съдията в края на миналия век.

Поне според семейните легенди, които по правило минаваха за чиста монета преди появата на Форест. Под лавиците имаше дълъг орехов шкаф, висок не повече от метър. Шкафът имаше шест вратички и се използваше за съхранение на разни вещи. Рей никога не бе поглеждал вътре. Диванът стоеше пред шкафа и почти го закриваше.

Една от вратичките беше отворена. Вътре се виждаше подреден куп тъмнозелени кутии за канцеларски стоки от „Блейк и син“. Рей се бе нагледал на такива кутии, откакто се помнеше. „Блейк и син“ беше стара печатница в Мемфис. Практически всеки адвокат и съдия в щата винаги си купуваше хартия за писма и пликосе от „Блейк и син“. Рей се наведе и мина зад дивана, за да погледне по-добре. Шкафът беше тъмен и тесен.

Зад отворената вратичка само на няколко пръста над пода бе оставена отворена кутия за пликосе. В нея обаче нямаше пликосе. Беше пълна с пари — стодоларови банкноти. Стотици банкноти, прилежно подредени в кутия трийсет сантиметра широка, четирийсет и пет сантиметра дълга и около дванайсет сантиметра висока. Рей я вдигна и видя, че тежи. Имаше още дузини такива кутии навътре в шкафа.

Извади още една. И тя беше пълна със стодоларови банкноти. Същото се отнасяше и за третата. В четвъртата кутия банкнотите бяха стегнати с жълти хартиени ленти, на които пишеше „\$2000“. Рей бързо преброи петдесет и три ленти.

Сто и шест хиляди долара.

Пълзейки на четири крака зад гърба на дивана, като внимаваше да не го докосне и да не обезпокои баща си, Рей отвори другите пет вратички на шкафа. Имаше поне двайсет тъмнозелени кутии „Блейк и син“.

Изправи се и отиде до вратата на кабинета, а после излезе на верандата да глътне малко чист въздух. Чувстваше се замаян и когато седна на най-горното стъпало, голяма капка пот се търколи по носа му и падна върху панталона му.

Макар да не му се удаваше да разсъждава особено трезво в момента, Рей успя да направи няколко бързи сметки. Ако там имаше двайсет кутии и всяка съдържаше поне сто хиляди долара, то скритото

съкровище далеч надхвърляше доходите на съдията от трийсет и две години в съдебната зала. Като председател на канцлерски съд той бе работил на пълен работен ден, не се бе занимавал с нищо странично и от изборното поражение преди девет години досега не бе правил нищо съществено.

Не играеше комар и доколкото знаеше Рей, никога не беше купил нито една акция.

По улицата се приближи някаква кола. Рей замръзна, внезапно изплашен да не е Форест. Колата отмина, той скочи на крака и отиде в кабинета. Вдигна единия край на дивана и го премести на петнайсет сантиметра по-далеч от библиотеката, после направи същото и с другия край. Падна на колене и започна да вади кутиите „Блейк и син“. Събра пет от тях и ги пренесе през кухнята до една стаичка зад килера, където прислужницата Айрийн държеше метлите и парцалите си. Същите метли и парцали още си бяха там, очевидно недокоснати след смъртта ѝ. Рей поразчисти паяжините и остави кутиите на пода.

Килерът с метлите нямаше прозорец и не се виждаше откъм кухнята.

Рей отиде в трапезарията и оттам погледна към алеята пред къщата. После се втурна обратно към кабинета, нагласи седем кутии една върху друга и ги занесе в килера с метлите. Пак погледна през прозореца на трапезарията, пак не видя никого и пак се върна в кабинета, където съдията изстиваше с всеки изминал миг. Още два курса до килера с метлите и работата беше свършена. Общо двайсет и седем кутии, скрити на сигурно място там, където никой нямаше да ги намери.

Бе почти шест часът, когато Рей отиде до колата и извади куфара си. Трябваша му суха риза и чисти панталони. Изми се и се подсуши с кърпа в единствената баня на долния етаж. После подреди кабинета, върна дивана на мястото му и тръгна от стая в стая да търси още такива шкафове.

Беше на втория етаж, в спалнята на съдията. Прозорците бяха вдигнати, а Рей претърсваше дрешника, когато чу шум от кола на улицата. Изтича долу и успя да се тръшне на люлката на верандата точно когато Форест паркира зад неговото ауди. Рей задиша дълбоко и се опита да се успокои.

Шокът от смъртта на баща му стигаше за един ден. Шокът от намирането на парите направо го извади от релси.

Форест изкачи стълбите колкото се може по-бавно, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на белите си работни панталони. Лъскави черни военни ботуши с яркозелени връзки. Вечно различен.

— Форест? — каза тихо Рей и брат му се обърна да го види.

— Здравсти, братле.

— Той е мъртъв.

Форест спря и го изгледа за миг, а после зарея поглед към улицата. Носеше стар кафяв блейзър върху червена тениска — подобен тоалет само той можеше да намъкне. Като първия самозван свободен дух на Клантън Форест винаги се стараеше да бъде ултрамодерен, алтернативен, авангарден, хипарски.

Беше понатежал, но му отиваше. Дългата му пясъчноруса коса сивееше по-бързо от косата на Рей. Върху нея бе нахлупил опърпана бейзболна шапка на „Къбс“.

— Къде е той? — попита Форест.

— Там, вътре.

Форест отметна мрежата против комари и Рей влезе след него в къщата. Спря пред вратата на кабинета и сякаш се поколеба какво следва да направи. Докато се взираше в баща им, главата му се килна леко на една страна и за секунда на Рей му се стори, че брат му ще рухне на земята.

— О, господи — промълви той, а после някак си стигна до плетения стол, където седна и загледа невярващо съдията. — Наистина ли е мъртъв? — успя да каже той със стиснати челюсти.

— Да, Форест — отвърна Рей.

Брат му преглътна, сподави сълзите си и най-сетне каза:

— Ти кога дойде?

Рей седна на една табуретка и се обърна с лице към брат си.

— Ами някъде около пет. Влязох, помислих си, че спи, а после осъзнах, че е умрял.

— Съжалявам, че ти го намери — рече Форест, като бършеше ъгълчетата на очите си.

— Все някой трябваше да бъде.

— Какво ще правим сега?

— Ще се обадим в погребалното бюро.

Форест кимна, сякаш знаеше, че точно такъв е редът. Изправи се бавно и несигурно и отиде до канапето. Докосна ръцете на баща си.

— Преди колко време е починал? — попита той.

— Не знам. Преди няколко часа.

— Какво е това?

— Опаковка морфин.

— Мислиш ли, че е взел свръхдоза?

— Надявам се — отвърна Рей.

— Може би трябваше да бъдем тук.

— Да не започваме с това.

Форест огледа стаята, като че никога досега не я беше виждал. Отиде до бюрото и погледна пишещата машина.

— Май все пак няма да му трябва нова лента — каза той.

— Май не — отвърна Рей и погледна шкафа зад дивана. — Има завещание, ако искаш го прочети. С вчерашна дата.

— Какво пише?

— Поделяме си всичко по равно. Аз съм изпълнител.

— Разбира се, че ти ще си изпълнител. — Форест заобиколи махагоновото писалище и хвърли бърз поглед на хартиите по него. — Девет години не съм стъпвал в тази къща. Не е за вярване, а?

— Така е.

— Отбих се няколко дни след изборите, казах му колко съжалявам, че хората не са гласували за него, а после му поисках пари. Скарахме се.

— Хайде, Форест, недей сега.

Хрониките на войните между Форест и съдията можеха да продължат до безкрай.

— Така и не получих онези пари — измърмори той и отвори едно чекмедже на писалището. — Сигурно трябва да преровим всичко, нали?

— Да, но не сега.

— Ти го направи, Рей. Ти си изпълнителят. Ти се разправяй с мръсната работа.

— Трябва да се обадим в погребалното бюро.

— Трябва да пийна нещо.

— Не, Форест, моля те.

— Гледай си работата, Рей. Ще пия, когато ми се пие.

— Това си го доказал хиляда пъти. Хайде, ще се обадя в погребалното бюро и ще почакаме на верандата.

Пръв пристигна един полицаец, млад мъж с бръсната глава. Изглеждаше така, сякаш някой бе прекъснал неделната му дрямка и го бе извикал на работа. Разпита ги на верандата, а после влезе да огледа трупа. Трябваше да се попълват документи и докато се занимаваха с това, Рей приготви кана гранулиран чай с много захар.

— Причина за смъртта? — попита полицаецът.

— Рак, болно сърце, диабет, старост — отвърна Рей. Двамата с Форест се люлееха леко на люлката.

— Това стига ли? — подметна Форест като пълен кретен. Всяко уважение, което някога бе хранил към ченгетата, се беше изпарило.

— Ще искате ли аутопсия?

— Не — отвърнаха в хор двамата братя.

Полицаецът приключи с формулярите и накара Рей и Форест да се подпишат. Докато той потегляше, Рей каза:

— Ще се разчуе моментално.

— Моля ти се, не и в прекрасния ни градец.

— Не е за вярване, а? Големи клюкари са тия тук.

— Аз им давам повод от двайсет години.

— Да, наистина.

Седяха рамо до рамо, и двамата с празни чаши.

— И какво ще получим в наследство? — попита накрая Форест.

— Искаш ли да видиш завещанието?

— Не, просто ми кажи.

— Изброил е имуществото си — къщата, мебелите, колата, книгите и шест хиляди долара в банката.

— Това ли е всичко?

— Само това споменава — отвърна Рей, избягвайки лъжата.

— Трябва да има още пари тук някъде — рече Форест, готов да тръгне да търси.

— Сигурно ги е раздал всичките — заяви спокойно брат му.

— Ами държавната му пенсия?

— Взе си я закуп, когато загуби изборите, огромна грешка. Струваше му десетки хиляди долари. Предполагам, че е раздал

останалото.

— Няма да ме прецакаш, нали, Рей?

— Хайде стига, Форест, няма бог знае какво за делене.

— Някакви дългове?

— Пише, че нямам.

— Нещо друго?

— Ако искаш, прочети завещанието.

— Не сега.

— Подписал го е вчера.

— Мислиш ли, че е планирал всичко?

— Ами така изглежда.

Една черна катафалка от погребално бюро „Мейгъргел“ спря пред Кленова градина, а после бавно зави по алеята.

Форест се наведе напред, опря лакти на коленете си, зарови лице в дланите си и заплака.

Зад катафалката беше окръжният следовател Търбър Форман в същия червен пикап, който караше от студентските години на Рей. Зад Търбър беше преподобният Сайлс Палмър от Първа презвитерианска църква, неостаряващ дребен шотландец, който беше кръстил и двамата синове на Рубън Атли. Форест се измъкна и се скри в задния двор, докато Рей посрещна всички на верандата. Изказаха се съболезнования. Мистър Б. Дж. Мейгъргел от погребалното бюро и преподобният Палмър сякаш едва сдържаха сълзите си. Търбър беше видял безброй мъртъвци. В случая обаче не беше финансово заинтересован и затова изглеждаше безразличен, поне за момента.

Рей ги заведе в кабинета, където те почтително огледаха съдия Атли достатъчно дълго, за да може Търбър официално да го обяви за починал. Той направи това без думи, само кимна на мистър Мейгъргел с мрачно, бюрократично мръдване на брадичката, което означаваше: „Мъртъв е. Можете да го приберете.“ Мистър Мейгъргел също кимна, приключвайки мълчаливия ритуал, който толкова пъти бяха извършвали заедно.

Търбър извади лист хартия и поиска основните данни. Пълното име на съдията, дата на раждане, място на раждане, най-близки роднини. За втори път Рей отказа аутопсия.

После двамата с преподобния Палмър излязоха от кабинета и седнаха на масата в трапезарията. Свещеникът изглеждаше много поразвълнуван от сина. Той обожаваше съдията и го имаше за близък приятел.

Една служба, отговаряща на ранга на човек като Рубън Атли, щеше да привлече много приятели и почитатели и трябваше да бъде добре организирана.

— Двамата с Рубън говорихме наскоро на тази тема — рече Палмър. Гласът му бе нисък и дрезгав, сякаш всеки момент щеше да се задави.

— Това е хубаво — отвърна Рей.

— Той избра химните и цитатите от Библията и направи списък на хората, които ще носят ковчега.

Рей още не беше мислил за такива подробности. Може би щяха да му дойдат наум, ако не беше попаднал на няколко милиона суха пара. Преумореният му мозък слушаше Палмър и хващаше по-голямата част от думите, а после прескачаше към килера с метлите и отново започваше да се върти в кръг. Изведнъж се изнерви, че Търбър и Мейгъргел са сами със съдията в кабинета. Успокой топката, повтаряше си Рей.

— Благодаря — рече той, искрено облекчен, че има кой да се погрижи за подробностите. Помощникът на мистър Мейгъргел вкара една носилка през входната врата и заманеврира по коридора, за да влезе в кабинета на съдията.

— Освен това искаше поклонение — каза преподобният. Поклоненията бяха традиция, необходима прелюдия към подобаващото погребение, поне според по-възрастните.

Рей кимна.

— Тук, в къщата.

— Не — отвърна незабавно синът. — Не тук.

Щом останеше сам, искаше да прерови всяко ъгълче на къщата в търсене на още плячка. Пък и се притесняваше за парите, които вече се намираха в килера с метлите. Колко ли бяха? Колко време щеше да му трябва, за да ги преброи? Истински ли бяха или фалшиви? Откъде се бяха взели? Какво да прави с тях? Къде да ги занесе? На кого да каже? Трябваше да остане малко сам, за да помисли, да си изясни нещата и да състави план.

— Баща ти беше категоричен по този въпрос — рече Палмър.

— Съжалявам, преподобни. Ще направим поклонение, но не тук.

— Може ли да попитам защо?

— Заради майка ми.

Преподобният се усмихна, кимна и каза:

— Помня майка ти.

— Положиха я на една маса ей там в салона и два дни целият град се изрежда край нея. С брат ми се скрихме на горния етаж и проклинахме баща си за този спектакъл. — Гласът на Рей беше твърд, а очите му горяха. — Няма да правим поклонение в тази къща, отче.

Рей беше напълно искрен. Освен това обаче се притесняваше за сигурността на къщата. Едно поклонение би изисквало да се вика фирма за почистване, за да се лъсне всяко помещение, фирма за кетъринг, за да достави храна, и цветарска агенция, която да се погрижи за украсата. Всичко това щеше да почне от сутринта.

— Разбирам — каза свещеникът.

Помощникът си тръгна пръв, теглейки носилката, която мистър Мейгъргел буташе леко. Съдията беше по-крит от глава до пети с колосан бял чаршаф, подпъхнат под него. С Търбър на опашката те изнесоха покойника на верандата и го смъкнаха по стъпалата. Последният Атли, живял в Кленова градина.

* * *

Половин час по-късно Форест се появи от вътрешността на къщата. Държеше висока чаша с подозрителна на вид кафява течност, която не беше чай с лед.

— Отидоха ли си? — попита той, загледан към алеята.

— Да — отвърна Рей. Седеше на стълбите и пушеше пура. Когато Форест седна до него, миризмата на бърбън го удари в носа.

— Къде намери това?

— Имаше си скривалище в банята. Искаш ли?

— Не. Откога знаеш?

— От трийсет години.

Куп упречи напиреха на устните му, но Рей ги преглътна. Много пъти ги беше изричал, очевидно без полза, защото ето че днес Форест си сръбваше бърбън след сто четирийсет и един дни трезвеност.

— Как е Ели? — попита Рей след дълго дръпване от пурата си.

— Луда за връзване както винаги.

— Ще я видя ли на погребението?

— Не, стигна сто трийсет и пет кила. Шейсет и осем й е лимитът. Падне ли под него, излиза от къщи. Мине ли го, носа си не подава навън.

— Кога за последен път падна под него?

— Преди три-четири години. Намери един шарлатанин, който й даде някакви хапчета. Смъкна си килограмите на четирийсет и пет.

Докторът влезе в затвора и тя качи още два пъти по толкова. Сто трийсет и пет обаче ѝ е максимумът. Тегли се всеки ден и издивява, ако стрелката мръдне по-нататък.

— Казах на преподобния Палмър, че ще правим поклонение, но не тук, не в къщата.

— Ти си изпълнителят.

— Съгласен ли си?

— Разбира се.

Голяма глътка бърбън, дълго дръпване от пурата.

— А какво стана с оная кльоца, дето те заряза? Как ѝ беше името?

— Вики.

— Да, Вики. Не можех да я понасям още на сватбата ти.

— Де и аз да се чувствах така.

— Още ли се мотае наоколо?

— Да, видях я миналата седмица на летището, слизаше от частния си самолет.

— Омъжи се за един стар мръсник, нали така, някакъв мошеник от Уолстрийт.

— Същият. Дай да сменим темата.

— Ти отвори дума за жени.

— Това винаги е голяма грешка.

Форест отпра още една глътка и каза:

— Дай да говорим за пари. Къде са?

Рей трепна леко и сърцето му замря, но Форест гледаше към моравата и не забеляза. За какви пари говориш, мили ми братко?

— Раздал е всичко.

— Но защо?

— Парите си бяха негови, не наши.

— Защо да не остави нещо и на нас?

Не много отдавна съдията беше доверил на Рей, че за петнайсет години е изхарчил повече от деветдесет хиляди долара за адвокатски хонорари, глоби и рехабилитационни клиники за по-малкия си син. Можеше да завещае парите на Форест за пиене и смъркане или приживе да ги раздаде на благотворителни организации и нуждаещи се семейства. Рей си имаше професия и можеше да се грижи за себе си.

— Остави ни къщата — рече той на брат си.

— Какво ще правим с нея?

— Ако искаш, ще я продадем. Парите ще сложим при другите. Петдесет процента отиват за данък наследство. Формалностите ще отнемат година.

— И в крайна сметка?

— С повечко късмет след една година ще си разделим петдесет хиляди долара.

Разбира се, имаше и друго. Плячката си седеше невинно в килера с метлите, но му трябваше време, за да пресметне колко е. Дали бяха мръсни пари? Трябваше ли да се включат в наследството? Това би довело до ужасни проблеми. Първо на първо, щеше да се наложи да обясни откъде ги има. Второ, поне половината щяха да отидат за данъци. Трето, брат му щеше да си напълни джобовете и това вероятно щеше да го довърши.

— Значи ще получа двайсет и пет бона след една година? — попита Форест.

Рей не можеше да прецени дали е нетърпелив или отвратен.

— Нещо такова.

— Ти искаш ли къщата?

— Не, а ти?

— Дума да не става. Никога няма да се върна тук.

— Хайде де, Форест.

— Той ме изрита, както знаеш, каза ми, че достатъчно съм излагал семейството. Нареди ми никога повече да не стъпвам тук.

— И ти се извини.

Бърза глътка.

— Да, извини се. Но това място ме депресира. Ти си изпълнителят, ти се разправяй. Просто ми изпрати чек, когато свършиш с формалностите.

— Поне трябва да прегледаме заедно нещата му.

— Няма да ги пипна — рече Форест и се изправи. — Искам бира. От пет месеца съм трезвен и искам бира. — Докато говореше, той вървеше към колата си. — На теб да взема ли?

— Не.

— Ще дойдеш ли с мен?

Рей искаше да отиде, за да пази брат си, но желанието да остане да опази имуществото на семейство Атли беше по-силно. Съдията

никога не заключваше къщата. Къде ли бяха ключовете?

— Ще почакам тук — отвърна той.

— Както искаш.

Следващият гост не го изненада. Рей беше в кухнята и ровеше из чекмеджетата за ключове, когато откъм входната врата прогърмя познат глас. Макар да не го бе чувал от години, не можеше да сбърка Хари Рекс Вонър.

Прегърнаха се; Рей с мъка се отскубна от мечешката хватка на Хари Рекс.

— Моите съболезнования — повтори няколко пъти Хари. Той бе висок, широк в гърдите и в кръста, голям чорлав мечок, който боготвореше съдия Атли и би направил всичко за синовете му. Беше фантастичен адвокат, когото съдбата бе запокитила в малко градче. Съдия Атли винаги се обръщаше към него, когато Форест си имаше проблеми със закона.

— Кога пристигна? — попита Хари Рекс.

— Около пет. Намерих го в кабинета.

— Бях на дело две седмици подред и не съм се виждал с него. Къде е Форест?

— Отиде да си купи бира.

И двамата се замислиха колко тъжно е това. Седяха на люлеещите се столове на верандата.

— Радвам се да те видя, Рей.

— И аз теб, Хари Рекс.

— Не мога да повярвам, че го няма.

— Нито пък аз. Струваше ми се, че винаги ще е с нас.

Хари Рекс избърса сълзите си с опакото на ръкава.

— Толкова съжалявам — промълви той. — Направо не мога да повярвам. Видях го някъде преди две седмици. Движеше се спокойно, умът му сечеше както винаги, имаше болки, но не се оплакваше.

— Лекарите му дадоха една година, и то преди около дванайсет месеца. Но аз все си мислех, че ще живее повече.

— Аз също. Не се предаваше лесно старият боец.

— Искаш ли чай?

— Да, благодаря.

Рей отиде в кухнята и наля две чаши чай. Занесе ги на верандата и рече:

— Не е много хубав.

Хари Рекс отпи една глътка и отсъди:

— Поне е студен.

— Трябва да организираме поклонение, но не искаме да го правим тук. Имаш ли някакви идеи?

Великанът се замисли само за секунда, а после се наведе напред с широка усмивка.

— Дай да го направим в съда, на първия етаж в ротондата, да го положим тържествено като крал или нещо такова.

— Сериозно ли говориш?

— Защо не? Точно по негов вкус. Целият град може да мине да отдаде последна почит.

— Харесва ми.

— Ще стане страхотно, повярвай ми. Ще говоря с шерифа да даде разрешение. Всички ще бъдат доволни. Кога е погребението?

— Във вторник.

— Значи ще направим поклонението утре следобед. Искаш ли да кажа няколко думи?

— Разбира се. Защо просто не организираш всичко?

— Нямаш проблеми. Избрахте ли ковчег?

— Ще идем утре сутрин.

— Вземете дъб, оставете ги тези бронзови и медни дивотии. Миналата година погребяхме мама в дъбов ковчег и той беше най-красивото нещо, което съм виждал. Мейгъргел може да го докара от Тюпълоу за два часа. Освен това зарежи гробниците. Само те одират за тях. Пръст си и в пръст ще се върнеш, заровете мъртъвците и ги оставете да гният. Това е единственият начин. Добре правят онези от епископалната църква.

Рей беше малко зашеметен от потока съвети, но въпреки това бе благодарен. В завещанието си съдията не беше посочил материала на ковчега, но пък изрично държеше на гробница. Освен това искаше хубав паметник вътре. В крайна сметка беше от рода Атли и трябваше да бъде погребан като великите си предци.

Ако някой знаеше нещо за работата на съдията, това беше Хари Рекс. Докато гледаха как сенките падат по просторната морава на

Кленова градина, Рей заяви колкото можеше по-небрежно:

— Изглежда е раздал всичките си пари.

— Не се учудвам. А ти?

— И аз също.

— На погребението ще дойдат стотици хора, почувствали щедростта му. Сакати деца, болни хора без осигуровки, чернокожи младежи, които е изпратил в колеж, всички пожарникари доброволци, гражданският клуб, футболният отбор, групата ученици, които ходиха в Европа. Нашата църква изпрати лекари в Хаити и съдията ни даде хиляда долара.

— Ти откога ходиш на църква?

— От две години.

— Защо?

— Намерих си нова жена.

— Коя подред ти е?

— Четвърта. Тази обаче наистина ми харесва.

— Радвам се за нея.

— Голям късмет извади тя.

— Харесва ми идеята за поклонение в съда, Хари Рекс. Всички, които изреди, могат да изразят почитта си публично. Има много място за паркиране и няма да се тревожим къде ще седнат хората.

— Идеално.

Форест зави по алеята и удари спирачки на десетина сантиметра зад кадилака на Хари Рекс. Измъкна се от колата си и се затътри към тях в полумрака. Май че носеше цяла каса бира.

8

Когато остана сам, Рей седна на плетения стол срещу празния диван и се опита да си внуши, че животът без баща му няма да е много по-различен от живота далеч от него. До утре оставаше доста време и когато удареше часът, просто щеше да се прости с баща си, да потъгува малко и да продължи нататък. Просто карай на автопилот, каза си той, довърши каквото трябва в Мисисипи и си вдигай чуковете към Вирджиния.

Кабинетът се осветяваше от една слаба крушка под абажура на прашасалата лампа върху бюрото, а сенките бяха дълги и тъмни. Утре Рей щеше да седне на писалището и да се зарови в документацията, но днес нямаше да се занимава с това.

Днес трябваше да помисли.

Форест замина, отведен от Хари Рекс, и двамата пияни. Типично в свой стил брат му се цупеше и искаше да кара до Мемфис. Рей предложи просто да останат тук.

— Спи на верандата, ако не ти се спи в къщата — рече той, без да настоява.

Упорството би породило само кавги. Хари Рекс каза, че при нормални обстоятелства би поканил Форест да спи у тях, но новата съпруга била доста проклета и двама пияници щели да ѝ дойдат много.

— Просто остани тук — рече адвокатът, но Форест беше непреклонен. И трезвен си беше достатъчно твърдоглав, но след две-три чашки ставаше упорит като магаре. Рей бе изпитвал това на гърба си няколко пъти и си седеше кротко, докато Хари Рекс се караше с брат му.

Въпросът бе уреден, когато Форест реши да наеме стая в мотел „Дийп Рок“ северно от града.

— Ходех там преди петнайсет години, когато движех с жената на кмета — обясни той.

— Пълно е с бълхи — напомни Хари Рекс.

— Вече ми липсва.

— Жената на кмета ли? — попита Рей.

— Не ти трябва да знаеш — рече адвокатът.

Потеглиха малко след единайсет и с всяка изминала минута къщата все повече притихваше.

Входната врата имаше резе, а вратата към терасата беше с райбер. Кухненската врата, единствената в задната част на къщата, имаше паянтова топка със самозаклучващ се механизъм, който обаче беше развален. Съдията не можеше да борави с отвертка и Рей беше наследил тази липса на технически умения. Затвори и залости всички прозорци. Беше сигурен, че семейният дом на рода Атли не е бил толкова сигурен и безопасен от десетилетия. При нужда щеше да спи в кухнята, откъдето можеше да пази килера с метлите.

Опита се да не мисли за кутиите. Седнал в кабинета на баща си, той мислено състави неофициален некролог.

Съдия Атли бе избран за председател на 25 областен канцлерски съд през 1959 г. и беше преизбиран с голяма преднина на всеки четири години до 1991 г. Трийсет и две години съвестна служба. Като юрист беше безупречен. Много рядко Апелативният съд отменяше негово решение. Колегите му често го молеха да решава деликатни дела в техните райони. Беше гостуващ лектор в Юридическия факултет на Университета на Мисисипи. Пишеше стотици статии за практиките, процедурите и тенденциите. На два пъти отказа назначения за Върховния съд на щата: просто не искаше да напуска своята съдебна зала.

Когато не носеше тога, съдия Атли се занимаваше с всички местни въпроси — политика, общественополезна дейност, училища и църкви. Малко неща в окръг Форд ставаха без негово съгласие и рядко някой се захващаше с нещо, което съдията да не одобрява. По различно време той бе участвал във всеки местен съвет, конференция или специална комисия. Без много шум подбираше кандидатите за местните административни служби и без много шум помагаше за поражението на онези, които не получаваха благословията му. В свободното си време, доколкото оставаше такова, той изучаваше историята и Библията и пишеше юридически статии. Нито веднъж не бе играл бейзбол със синовете си, нито веднъж не ги бе завел за риба.

Беше последвал в смъртта съпругата си Маргарет, починала внезапно от аневризъм през 1969-а година. Бе оставил двама синове.

И някъде по средата бе успял да източи отнякъде цяло състояние.

Вероятно ключът към загадката се криеше в писалището, някъде из купищата хартия или може би в чекмеджетата. Трябваше да има някаква следа. Рей не можеше да си представи някой в окръг Форд да притежава собствен капитал на стойност два милиона долара, а да държиш такива пари в брой беше немислимо.

Трябваше да ги преброи. На два пъти ходи да провери дали са още там. Само преброяването на двайсет и седем кутии „Блейк и син“ го бе накарало да се разтрепери. Щеше да изчака до ранните часове на деня, когато има много светлина, а градът още не се е размърдал. Щеше да покрие кухненските прозорци и да вади кутия по кутия.

Малко преди полунощ Рей откри лек дюшек в една спалня на долния етаж и го завлече в трапезарията, на шест метра от килера с метлите. Оттам виждаше алеята пред входа и съседната къща. На горния етаж намери трийсет и осем калибровия „Смит и Уесън“ на съдията в чекмеджето на нощната масичка. С миришеца на плесен възглавница и вонящо на мухъл одеяло той напразно се мъчеше да заспи.

Шумът долетя от другия край на къщата. Беше прозорец, макар че на Рей му трябваша няколко минути да се събуди, да се разсъни и да осъзнае къде се намира и какво е това, което чува. Почукване, по-силно тракане, после тишина. Дълга пауза. Рей замръзна на дюшека и стисна револвера. Къщата беше много по-тъмна, отколкото би искал, защото всички крушки бяха изгорели, а съдията беше твърде стиснат, за да ги смени.

Твърде стиснат значи. Двайсет и седем кутии с пари.

Първата му работа утре беше да купи крушки. Отново чу потракването, твърде силно и бързо, за да се дължи на листа или клони. „Туп-туп-туп“, а после силно побутване, сякаш някой се опитваше да отвори прозореца.

На алеята имаше две коли — неговата и на Форест. Всеки глупак можеше да види, че в къщата има хора, така че на този глупак явно не му пукаше. Сигурно също имаше оръжие и сто на сто знаеше как да го използва по-добре от него.

Рей запълзя по корем през салона, гърчейки се като рак и дишайки като спринтьор. Спря в тъмния коридор и се заслуша в тишината. Прекрасна тишина. Само си върви, повтаряше си той. Моля те, върви си.

„Туп-туп-туп“, и Рей отново запълзя към вътрешната спалня с насочен пред себе си револвер. Дали е зареден, запита се той. След дъжд качулка. Е, сигурно съдията държеше заредено оръжие до леглото си. Шумът се усили. Идваше от една стаичка, която навремето бяха използвали за гости, но от десетки години представляваше склад за вехтории. Рей бавно бутна вратата, но не видя нищо освен кашоните. Вратата се блъсна и удари един лампион, който падна напред и се разби до първия от трите тъмни прозорци.

Рей едва не натисна спусъка, но реши да запази мунициите и самообладанието си. Продължи да лежи неподвижен на продънения дървен под може би към час, потеше се, вслушваше се, мачкаше паяци и не чуваше нищо. Сенките се надигаха и падаха. Лек ветрец подмяташе всяка вейка и някъде до покрива един клон леко се триеше в къщата.

Значи все пак беше вятърът. Вятърът и старите призраци на Кленова градина, според майка му свърталище на много духове, защото доста хора бяха умрели в тази стара къща. Предците му погребвали роби в мазето, казваше тя, и техните призраци се събуждали и бродели из къщата.

Съдията мразеше истории за духове и ги отричаше до една.

Когато Рей най-сетне седна, лактите и коленете му бяха изтръпнали. След известно време се изправи и се облегна на касата на вратата. Гледаше трите прозореца с пръст на спусъка. Ако наистина имаше някакъв натрапник, шумът очевидно го бе изплашил. Но колкото по-дълго стоеше там, толкова повече се убеждаваше, че виновен бе единствено вятърът.

Форест беше постъпил по-разумно. Колкото и мърляво да беше в „Дийп Рок“, сигурно беше по-спокойно от тук.

„Туп-туп-туп“, и Рей отново се хвърли на пода, и отново се разтрепера от страх, само че този път беше по-лошо, защото шумът идваше откъм кухнята. Взе тактическото решение да пълзи, вместо да се влачи по корем и докато стигне салона, коленете му пулсираха от болка. Спря при остъклените врати към трапезарията и зачака. Подът

беше тъмен, но слабата светлина от верандата се процеждаше през щорите и осветяваше тавана и горната част на стените.

За пореден път се запита защо по-точно той, професор по право от престижен университет, се крие в мрака на някогашния си дом, въоръжен, изплашен до смърт, не на себе си, само и само за да опази тайнствения куп пари, на който бе попаднал. „А, де?“ — измърмори той.

Кухненската врата водеше към малка дървена тераска. Някой ходеше там, току пред вратата. По дъските се чуваха стъпки. После топката на вратата затрака, паянтовата топка с разваления механизъм. Който и да беше натрапникът, той бе взел смелото решение да влезе направо, вместо да се промъква през прозореца.

Рей беше от рода Атли и тук бе на своя територия. Освен това беше в Мисисипи, където употребата на огнестрелно оръжие за самоотбрана беше разрешена. Никой съд в този щат нямаше да възрази срещу драстични действия в такава ситуация. Рей приклепна до кухненската маса, прицели се в една точка в горната част на прозореца над мивката и започна да натиска пръст върху спусъка. Един силен изстрел в тъмното, дошъл отвътре и натрошил прозорец, със сигурност би изплашил всеки крадец.

Вратата отново изскърца, Рей натисна по-силно, ударникът прещрака и нищо не се случи. В револвера нямаше патрони. Рей превъртя барабана и отново дръпна спусъка, но пак не се чу изстрел. Усети, че изпада в паника, грабна празната кана за чай от плота и я хвърли към вратата. За негово облекчение тя вдигна повече шум, отколкото би могъл да произведе един куршум. Изплашен до смърт, Рей щракна лампата и хукна към вратата, размаха револвера и изкрещя:

— Махай се оттам!

Когато я отвори и не видя никого, изпусна поетия въздух и отново задиша.

Половин час мете стъклата, като вдигаше колкото се може повече шум.

Полицаят се казваше Анди и беше племенник на един съученик на Рей от гимназията. Тази връзка беше установена трийсет секунди

след пристигането му и след като се почувстваха достатъчно близки, двамата си говориха за футбол, докато инспектираха отвън Кленова градина. Никакви следи от взлом при прозорците на долния етаж. По кухненската врата нямаше нищо освен строшено стъкло. Горе Рей търсеше патрони, докато Анди минаваше от стая в стая. И двамата не откриха нищо. Рей направи кафе и седнаха да го пият на верандата, бърбрейки тихо в малките часове на новия ден. Анди беше единственият полицай, който охраняваше Клантън по това време, и сам призна, че всъщност и той бил излишен.

— Нищо не се случва толкова рано в понеделник сутринта — каза той. — Хората гледат да се наспят за работа.

С помощта на няколко насочващи въпроса той описа престъпността в окръг Форд — откраднати пикапи, сбивания по баровете, наркотици в квартала на цветнокожите.

— От четири години не сме имали убийство — заяви гордо той. Някакъв клон на банка бил ограбен преди две. Анди продължи да бърбори и изпи втора чаша. Рей беше готов да продължи да налива и вари кафе до изгрев слънце, ако се наложеше. Наличието на добре обозначена полицейска кола пред дома му го успокояваше.

Анди си тръгна в три и половина. Един час Рей лежа на дюшека и прогаряше с поглед дупки в тавана, стискайки безполезния револвер. Бореше се със съня, като кроеше стратегии как да запази парите. Не инвестиционни стратегии — те щяха да почакаат. По-неотложен беше планът как да измъкне парите от килера с метлите, да ги изкара от къщата и да ги отнесе някъде на безопасно място. Дали щеше да се наложи да ги кара до Вирджиния? Определено не можеше да ги остави в Клантън, нали? И кога да ги преброи?

По едно време умората и емоционалното изтощение надделяха и той се унесе. Тракането отново започна, но той не го чу. Кухненската врата, вече укрепена със стол и въже, бе блъскана и разтърсвана, но Рей проспa всичко това.

9

В седем и половина слънцето го събуди. Парите още си бяха там, на същото място. Недокоснати. Вратите и прозорците не бяха отваряни, доколкото можеше да прецени. Направи си кана кафе и докато пиеше първата чаша на кухненската маса, взе важно решение. Ако някой бе хвърлил око на парите, значи не можеше да ги остави тук дори и за миг.

Но двайсет и седемте кутии „Блейк и син“ нямаше да се съберат в багажника на малкото му ауди.

В осем телефонът извънтя. Хари Рекс докладва, че Форест е бил доставен в мотел „Дийп Рок“, че окръжните власти позволяват церемония в ротондата на съда следобед от четири и половина и че вече е намерил сопрано и почетна стража. В момента пишел прощално слово за обичния си приятел.

— Какво става с ковчега? — попита той.

— Ще се срещам с Мейгъргел в десет — отвърна Рей.

Поговориха си няколко минути за Форест. Много пъти бяха водили същия разговор. Когато затвори, Рей побърза да се хване за работа. Отвори прозорците и капаците, за да вижда и чува кой идва. Из кафенетата около площада вече се бе разчуло, че съдия Атли е починал, тъй че нищо чудно някой да наминеше насам.

Къщата имаше твърде много врати и прозорци, а Рей не можеше непрекъснато да стои на стража. Ако някой търсеше парите, този някой щеше да ги намери. За няколко милиона долара един куршум в главата на Рей би бил солидна инвестиция.

Парите трябваше да се преместят.

Застанал пред килера с метлите, той взе първата кутия и изсипа банкнотите в черен найлонов чувал за смет. Последваха още осем кутии и когато събра около милион долара в чувал номер едно, той го занесе до кухненската врата и надникна навън. Празните кутии бяха върнати в шкафа под лавиците. Бяха напълнени още два чувала за боклук. После Рей докара колата близо до верандата, възможно най-

плътно до кухнята, и огледа пейзажа за евентуални хорски погледи. Не забеляза нищо. Единствените съседни бяха онези стари моми, които не виждаха дори телевизора в собствената си къща. Спринтирайки от къщата до колата, Рей натовари парите в багажника, мести чувалите насам-натам и когато му се стори, че капакът може да не се затвори, го блъсна с всичка сила. Ключалката изщрака и Рей Атли въздъхна облекчено.

Не беше много сигурен как ще разтовари плячката във Вирджиния и как ще я пренесе през оживената пешеходна зона до апартамента си. По-късно щеше да му мисли.

„Дийп Рок“ имаше ресторантче, душно, претъпкано, миришещо на препържена мазнина заведение, където Рей никога не ходеше, но то беше идеалното място за сутринта след смъртта на съдия Атли. Трите кафенета на площада щяха да се огласят от клюки и разкази за великия човек и Рей предпочиташе да не се мярка там.

Форест изглеждаше прилично. Рей определено го бе виждал в много по-лоша форма. Носеше същите дрехи и не се беше къпал, но за Форест това беше нещо обичайно. Очите му бяха червени, но не и подпухнали. Каза, че спал добре, но трябвало да си „смаже колелцата“. И двамата си поръчаха бекон с яйца.

— Изглеждаш уморен — каза Форест, докато се наливаше с черно кафе.

Рей наистина се чувстваше изтощен.

— Добре съм, няколко часа почивка, и съм готов за подвизи. — Той погледна през прозореца към аудито си, което беше паркирано колкото се може по-близо до ресторанта. Би спал там, ако се наложеше.

— Странна работа — рече Форест. — Когато съм трезвен, спя като бебе. Осем-девет часа на нощ здрав сън. Но когато не съм, едва ги докарвам до пет. И то не спя дълбоко.

— Питам просто от любопитство — когато издържиш известно време трезвен, мислиш ли за следващия дълъг запой?

— Винаги. То се натрупва, като при секса. Можеш да караш без него определено време, но напрежението се събира и рано или късно трябва да изпуснеш парата. Пиене, секс, наркотици — накрая все се предавам.

— Издържа без алкохол сто и четирийсет дни.

— Сто четирийсет и един.

— Какъв е рекордът?

— Четиринайсет месеца. Преди няколко години излязох от клиника, онзи страхотен санаториум, за който старият плати, и дълго време се държах. После се издъних.

— Защо? Защо се издъни?

— Все едно и също става. Когато си пристрастен, можеш да се поддадеш по всяко време, навсякъде, по всякаква причина. Още не са измислили програма, която да издържа. Аз съм пристрастен, братле, чисто и просто пристрастен.

— И към наркотиците ли?

— Разбира се. Снощи бях на твърдо и на бира, довечера пак същото, утре пак. Но до края на седмицата ще мина на по-гадни неща.

— Искаш ли го?

— Не, но знам какво става.

Сервитьорката им донесе храната. Форест бързо си намаза една питка и отхапа голяма хапка. Когато отново бе в състояние да говори, той възкликна:

— Старецът е мъртъв, Рей, можеш ли да повярваш?

И двамата искаха да сменят темата. Въпросът за пороците на Форест скоро би довел до кавга.

— Мислех, че съм подготвен, но не бях.

— Кога за последен път го видя?

— През ноември, когато си прави операция на простатата. А ти?

Форест поръси сос „Табаско“ върху бърканите си яйца и се замисли.

— Кога беше инфарктът му?

Съдията имаше толкова много болести и операции, че трудно се помнеха.

— Той изкара три.

— Онзи в Мемфис.

— Значи вторият — рече Рей. — Преди четири години.

— Точно така. Прекарах известно време с него в болницата. Какво пък, беше на по-малко от шест преки от нас. Реших, че поне това мога да направя за него.

— За какво говорихте?

— За Гражданската война. Той още си мислеше, че сме победили.

Засмяха се при тази мисъл и няколко секунди ядоха мълчаливо. Тишината приключи, когато Хари Рекс ги намери. Той си отчупи от питката и заизрежда последните подробности от внушителната церемония, която бе подготвил за съдия Атли.

— Всички искат да дойдат в къщата — рече той с пълна уста.

— Не може — отвърна Рей.

— И аз така им казах. Искате ли гости довечера?

— Не — каза Форест.

— Трябва ли? — попита Рей.

— Такъв е обичаят — или у вас, или в погребалния дом. Но ако откажете, не е болка за умирање. Хората няма да се ядосат и да спрат да ви говорят.

— Ще правим поклонение в съда и погребение, не е ли достатъчно? — попита Рей.

— Според мен да.

— Не искам да седя цяла нощ в онази мрачна зала и да прегръщам бабички, които от двайсет години клюкарстват за мен — додаде Форест. — Ако искаш, ти ходи, но аз няма да ида.

— Дай да го пропуснем — каза Рей.

— Говориш като истински изпълнител — изсумтя брат му.

— Изпълнител ли? — попита Хари Рекс.

— Да, имаше завещание на бюрото му, подписано в събота. Простичко, написано на ръка завещание от една страница. Остава всичко на нас двамата, изброява имуществото си и посочва мен за изпълнител. И иска ти да се погрижиш за легализирането.

Хари Рекс спря да дъвче. Потърка носа си с дебеличък пръст и се загледа към другия край на ресторанта.

— Странно — рече той, очевидно объркан от нещо.

— Какво е странно?

— Преди месец му съставих дълго завещание.

Всички спряха да ядат. Рей и Форест си размениха погледи, в които не се четеше нищо, защото никой не знаеше какво мисли другият.

— Сигурно е променил решението си — заключи Хари Рекс.

— Какво пишеше в другото завещание? — попита Рей.

— Не мога да ви кажа. Той е мой клиент и това е поверителна информация.

— Нищо не разбирам — обади се Форест. — Извинявайте, но аз не съм адвокат.

— Единственото завещание, което важи, е последното — рече Хари Рекс. — То обезсилва всички предишни, тъй че не е важно какво пише в това, което съм съставил.

— Защо не можеш да ни кажеш какво има в старото завещание? — попита Форест.

— Защото като адвокат не мога да обсъждам завещанието на свой клиент.

— Но то не важи, нали така?

— Да, но въпреки това не мога да говоря за него.

— Ама че гадост — рече Форест и изгледа сърдито Хари Рекс. И тримата си поеха дълбоко дъх и отхапаха по една голяма хапка.

Рей веднага разбра, че трябва да види другото завещание, и то скоро. Ако там се споменаваше за съкровището в шкафа, значи Хари Рекс знаеше за него. А ако знаеше, парите бързо щяха да бъдат извадени от багажника на аудито, наредени обратно в кутиите от „Блейк и син“ и върнати на мястото си. После щяха да бъдат включени в наследството, което беше достояние на обществото.

— Не трябва ли да има копие от старото завещание в кабинета му? — обърна се Форест към Хари Рекс.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Имам всички основания да бъда. Когато човек прави ново завещание, трябва физически да унищожи старото. Ако не иска някой да го намери и да го легализира. Много хора си променят завещанията всяка година и ние като адвокати знаем, че трябва да изгорим старите. Съдията беше убеден привърженик на тази теза, защото трийсет години беше решавал какви ли не спорове за наследство.

Фактът, че близкият им приятел знае нещо за мъртвия им баща и отказва да го сподели, смрази разговора. Рей реши първо да остане насаме с Хари Рекс и тогава да го разпита.

— Мейгъргел ни чака — каза той на Форест.

— Звучи забавно.

Докараха красивия дъбов ковчег от източното крило на съда върху погребална количка, драпирана с пурпурно кадифе. Мистър Мейгъргел водеше, а негов помощник буташе. Зад ковчега вървяха Рей и Форест, а зад тях бяха бойскаутите от почетната стража със знамена и изгладени униформи в цвят каки.

Тъй като Рубън В. Атли бе воювал за страната си, ковчегът му бе покрит с американското знаме. И по този повод контингент местни запасняци отдаде почест, когато о.з. капитан Рубън Атли бе спрял в центъра на ротондата. Там чакаше Хари Рекс, облечен в хубав черен костюм и застанал пред дълъг ред кошници с цветя.

Половината адвокати от окръга също бяха дошли и по предложение на Хари Рекс се бяха строили в специален кордон близо до ковчега. Всички градски и окръжни началници, съдебни чиновници, полицаи и помощник-шерифи също присъстваха и когато Хари Рекс пристъпи, за да започне словото си, хората се люшнаха напред. Горے, на второ и трето ниво на съда, имаше още тълпи, които се облягаха на железните парапети и зяпаха надолу.

Рей беше с чисто нов тъмносин костюм, купен само преди няколко часа в „Поупс“, единствения мъжки бутик в града. Струваше триста и десет долара и беше най-скъпият в магазина, но мистър Поуп настоя да свали десет процента от тази превисока цена. Новият костюм на Форест беше сив. Струваше двеста и осемдесет долара без намалението и също бе платен от Рей. Форест не беше обличал костюм от двайсет години и се кълнеше, че няма да си сложи такова нещо на погребението. Хари Рекс обаче го наруга и го прати в бутика.

Синовете стояха от единия край на ковчега, Хари Рекс от другия, а неостаряващият пазач на съда Били Бун бе поставил в средата портрет на съдия Атли. Беше нарисуван десет години по-рано от местен художник, безплатно, и всички знаеха, че съдията не го харесваше особено. Той го бе окачил в своя кабинет до съдебната зала, зад една врата, та да не го вижда никой. След изборното му поражение местните големци го окачиха в централната съдебна зала, високо над съдийската банка.

Бяха отпечатани програми за „Последно сбогом на съдия Рубън Атли“. Рей задълбочено разучаваше своята, защото не искаше да гледа събралите се. Всички се взираха в него и Форест. Преподобният

Палмър прочете многословна молитва. Рей държеше церемонията да е кратка. Утре беше погребението.

Бойскаутите пристъпиха напред със знамето и дадоха тон за „Клетва за вярност“, а после сестра Олида Шумпърт от Църквата на Светия дух излезе и запя „Да се сберем до реката“ — а капела, защото определено не ѝ трябваше съпровод. Думите и мелодията извикаха сълзи в очите на мнозина, включително и на Форест, който стоеше до брат си със сведена глава.

Застанал до ковчега, Рей слушаше как плътният ѝ глас отеква в свода на ротондата и за пръв път чувстваше колко му тежи смъртта на баща му. Помисли си за всичко, което можеха да правят заедно сега, когато бяха мъже, всичко, което не бяха правили, докато двамата с Форест бяха просто деца. Но той бе живял своя живот, съдията — неговия, и това бе устройвало и двамата.

Не беше честно да преживява отново миналото само защото баща му беше починал. Непрекъснато си го повтаряше. Естествено беше след смъртта да съжалява, че не е направил нещо повече, но в интерес на истината съдията се беше сърдил години наред, след като Рей напусна Клантън. И за съжаление бе станал отшелник след напускането на поста си.

Моментна слабост, после Рей изправи гръб. Нямахше да се упреква, задето изборият от него път бе различен от онзи, който бе пожелал баща му.

Хари Рекс започна да чете прощалното си слово. Беше обещал да е кратко.

— Днес сме се събрали да се сбогуваме с един стар приятел — подхвана той. — Всички знаехме, че този ден приближава, и всички се молехме никога да не дойде. — Той изброи връхните точки в кариерата на съдията, а после разказа за първата си поява в съда пред великия човек — преди трийсет години, като току-що завършил юрист. Ставало дума за най-обикновен развод, но кой знае как той успял да загуби делото.

Всички адвокати в залата бяха чували тази история стотици пъти, ала все пак се постаряха да се засмеят на подходящите места. Рей погледна към тях, а после започна да ги изучава като група. Как можеше в толкова малко градче да има толкова много адвокати? Рей познаваше около половината. Доста от старите, които помнеше от

детските и студентските си години, бяха или покойници, или пенсионери. Мнозина от по-младите не беше виждал никога.

Разбира се, него всички го познаваха. Та той беше синчето на съдия Атли.

Рей започваше да си дава сметка, че бързото му бягство от Клантън след погребението ще бъде само временно. Много скоро щеше да му се наложи да се върне, да се мерне в съда с Хари Рекс и да започнат легализирането, да подготви опис на имуществото и да се справи с още половин дузина задължения като изпълнител на бащиното си завещание. Това беше бърза, рутинна работа и щеше да отнеме само няколко дни. Но щяха да му трябват седмици и месеци, преди евентуално да разгадае мистерията с парите.

Дали някой от онези адвокати там не знаеше нещо? Парите сигурно бяха дошли покрай някое съдебно дело, нали така? Съдията нямаше друг живот освен правото. Като ги гледаше обаче, Рей не можеше да си представи откъде ще се вземат суми като ония, които бе скрил в багажника на малката си спортна кола. Всички юристи наоколо бяха дребни риби, провинциални адвокатчета, които драпаха да платят сметките си и да избутат колегите си. Тук сериозни пари нямаше. Кантората на Съливан имаше осем-девет адвокати, които представляваха банките и застрахователните компании, но изкарваха колкото да висят с докторите в клуба.

В целия окръг нямаше истински богат адвокат. Ърв Чембърлейн ей там с дебелите очила и нескопосаната перука притежаваше хиляди декари земя, предавани от поколение на поколение, но не можеше да ги продаде, защото нямаше купувачи. Освен това се шушукаше, че ходел в новите казина в Тюнайка.

Докато Хари Рекс продължаваше да нарежда, Рей си мислеше за адвокатите. Някой знаеше тайната. Възможно ли беше да е изтъкнат адвокат от окръг Форд?

Гласът на Хари Рекс започна да трепери и стана време да приключва. Той благодари на всички присъстващи и обяви, че съдията ще остане в ротондата до десет вечерта. Посочи за начало на процесията мястото, където стояха Рей и Форест. Хората тръгнаха послушно към източното крило и се наредиха на опашка, която се извиваше чак навън.

Цял час Рей трябваше да се усмихва, да стиска ръце и учтиво да благодари на всички, че са дошли. Изслуша десетки разкази за баща си и за човешките съдби, които великият съдия бе променил. Престори се, че помни имената на всички, които го познаваха. Прегръща възрастни жени, които никога дотогава не беше виждал. Процесията се движеше бавно покрай Рей и Форест и стигаше до ковчега, където всеки спираше и гледаше разстроен зле нарисувания портрет на съдията, после завиваше към западното крило, където чакаха книги за съболезнования. Хари Рекс се движеше насам-натам и стискаше ръце като някой политик.

По едно време Форест изчезна. Преди това промърмори на Хари Рекс нещо в смисъл, че се прибира в Мемфис и че му било писнало да гледа смърт.

Най-после Хари Рекс прошепна на Рей:

— Опашката е обиколила съда. Може да останеш тук цяла нощ.

— Измъкни ме — отвърна тихо Рей.

— Искаш ли да идеш до тоалетната? — попита Хари Рекс точно толкова силно, колкото да го чуят следващите в редицата.

— Да — отвърна Рей и направи крачка назад. Двамата се отдалечиха, шепнейки важно, и се скриха в един тесен коридор. Няколко секунди по-късно се появиха зад съда.

Заминаха, с колата на Рей естествено, като първо обиколиха площада и разгледаха обстановката. Знамето пред съда бе свалено наполовина. Стотици хора чакаха търпеливо да окажат последна почит на съдията.

След двайсет и четири часа в Клантън Рей копнееше да си тръгне миг по-скоро. След поклонението вечеряха с Хари Рекс в държания от чернокожи ресторант „При Клод“ в южната част на площада, където в понеделник специалитетът беше пиле на скара с печен боб, толкова пикантно, че сервираха студения чай с двулитрови кани. Хари Рекс се наслаждаваше на успеха на грандиозното изпращане на съдията и след вечеря бързаше да се върне в съда, за да надзирава края на поклонението.

Форест очевидно нямаше да нощува в града. Рей се надяваше, че е в Мемфис, у дома при Ели, и се държи прилично. Но си познаваше човека. Колко пъти щеше да се проваля, преди да свърши окончателно? Хари Рекс каза, че шансът Форест да се яви на утрешното погребение бил петдесет на петдесет.

Когато остана сам, Рей излезе с колата от Клантън. Не беше тръгнал някъде конкретно. Имаше нови казина по реката, на сто километра път, а при всяко връщане в Мисисипи чуваше нови клюки за най-модния бизнес в региона. В щата с най-ниски доходи на глава от населението бе дошъл легализираният комар.

На час и половина от Клантън Рей спря за бензин и докато зареждаше, забеляза нов мотел от другата страна на магистралата. Всичко беше ново тук, където доскоро се простираха само памукови поля. Нови пътища, нови мотели, ресторанти за бързо хранене, бензиностанции, билбордове, всичко това се беше появило благодарение на казината, изникнали като гъби наоколо.

В мотела имаше два етажа стаи с врати, които се отваряха към паркинга. Тази вечер май нямаше много клиенти. Рей плати 39,99 долара за двойна стая на долния етаж отзад, където нямаше други коли или камиони. Паркира аудито колкото се може по-близо до стаята си и за секунди прибра трите торби за боклук.

Парите покриха едното легло. Рей не спря да им се любува, защото беше убеден, че са мръсни. И вероятно белязани по някакъв

начин. Сигурно фалшиви. Каквито и да бяха, нямаше да останат за него.

Всички банкноти бяха стодоларови, някои чисто нови и неупотребявани, други повъртени малко в оборот. Нито една не беше скъсана сериозно и нито една не беше с дата преди 1986-а или след 1994-та. Около половината бяха събрани на пачки по две хиляди и Рей преброи първо тях — сто хиляди долара в стодоларови банкноти правеха около четирийсет сантиметра. Преброи парите на едното легло, после ги подреди върху другото на колонки и купчини. Внимаваше много, времето не беше проблем. Като докосваше парите, той ги търкаше между палеца и показалеца си и дори ги миришеше, за да провери дали не са фалшиви. Определено изглеждаха истински.

Трийсет и една купчини плюс малко отгоре — по-точно казано, 3 118 000 долара. Измъкнати като заровено имане от рушация се дом на човек, който приживе не бе получил от заплати и половината от тези пари.

Не можеше да не се възхити на пръснатото пред него съкровище. Колко пъти в живота си щеше да види три милиона долара? Колцина имаха този шанс? Рей седна на един стол, притисна лицето си с длани и се загледа в стройните редици пачки, замаян от мисълта откъде идваха и за къде бяха предназначени.

Затръшната врата на кола го сепна от унеса му. Това място беше идеално за грабеж. Когато пътуваш с милиони в брой, всеки ти се струва потенциален крадец.

Той натъпка парите обратно, върна торбите в багажника на колата си и потегли към най-близкото казино.

Опитът му с комара стигаше до една съботно-неделна разходка до Атлантик Сити с още двама професори по право, които бяха чели „Как да спечелиш при игра на зарове“ и смятаха, че могат да бият банката. Не можаха. Рей не беше играл много-много и карти. Намери си място на масата за блекджек със залози от по пет долара и след два ужасни дни в онази шумна тъмница се прости с шейсет долара и се зарече никога да не се връща. Така и не научи колко са загубили колегите му, но разбра, че комарджиите често лъжат за успехите си.

В казино „Санта Фе“ се бе събрала доста прилична клиентела като за понеделник вечер. Самото казино представляваше набързо построена кутия с размерите на футболно игрище. Залепен до нея десететажен блок подслоняваше гостите, предимно пенсионери от Севера, на които едно време и през ум не би минало да стъпят в Мисисипи, но сега бяха привлечени от безбройните ротативки и безплатния джин по време на игра.

В джоба си имаше пет банкноти, взети от пет различни части на пляката, която преброи в мотелската стая. Отиде до празна маса за блекджек с полузаспало крупие и подаде първата банкнота.

— Хайде да поиграем — каза той.

— Залагат се сто — обяви крупиецо през рамо, макар че нямаше кой да чуе. Вдигна банкнотата, потърка я без особен интерес и я вкара в игра.

Сигурно са истински, каза си Рей и се поотпусна малко. Та този по цял ден гледа пари.

Крупиецо разбърка едно тесте, раздаде картите, веднага направи двайсет и четири, взе банкнотата от съкровището на съдия Атли и остави два черни чипа. Рей ги разигра и двата — двеста долара залог, нерви от стомана. Крупиецо раздаде картите бързо и при петнайсет обърнати извади деветка. Рей вече имаше четири черни чипа. За по-малко от минута беше спечелил триста долара.

Тракайки с четирите черни чипа в джоба си, той обиколи казиното, като се спря първо при ротативките, където клиентелата беше по-възрастна и по-тиха, почти затъпяла от седене на столчетата, дърпане на ръчката и тъжно гледане в екрана. На масите за зарове кипеше живот, тълпа здравеняци шумно крещяха съвети, които Рей не разбираше. Погледа ги за малко, напълно озадачен от заровете, залозите и минаващите от ръка на ръка чипове.

На друга напълно празна маса за блекджек той пушна втората стодоларова банкнота, този път като по-изпечен комарджия. Крупиецо я доближи до лицето си, вдигна я на светлината, потърка я и направи няколко крачки до шефа на играта, който моментално се усъмни в нея, извади монокъл, сложи го пред окото си и огледа банкнотата като хирург. Тъкмо когато Рей се канеше да хукне през тълпата, единият от двамата каза:

— Истинска е.

Не беше сигурен дали е крупнето или шефът, защото се оглеждаше трескаво за въръжена охрана. Крупнето се върна на масата и остави подозрителните пари пред Рей, който каза:

— Залагам ги.

Няколко секунди по-късно дама купа и поп пика се облешиха насреща му и той спечели третата си игра поред.

Тъй като крупнето беше напълно бодро и началникът му бе огледал парите, Рей реши да приключи въпроса веднъж завинаги. Извади останалите стодоларови банкноти от джоба си и ги остави на масата. Крупнето ги огледа внимателно, после сви рамене и попита:

— Искате ли дребни?

— Не, залагам всичко.

— Залагат се триста долара в брой — каза високо крупнето и шефът на играта надникна през рамото му.

Рей остана на десетка и шестица. Крупнето удари десетка и четворка и когато обърна вале каро, Рей спечели четвъртата си игра поред. Парите изчезнаха и бяха заменени с шест черни чипа. Сега Рей имаше десет чипа, хиляда долара, и освен това знаеше, че останалите трийсет хиляди банкноти в багажника на колата му не са фалшиви. Остави един чип на крупнето и отиде да си вземе бира.

Високият бар беше издигнат на метър и нещо, тъй че който иска, да може да си вземе нещо за пиене и да гледа какво става. Или пък да гледа професионален бейзбол, повторенията на автомобилните състезания „Наскар“ или боулинг на някой от дузината екрани. Но не можеше да се залага за изхода от мачовете; това още не беше разрешено.

Знаеше какви рискове крие казиното. Парите бяха истински, но можеха да са белязани по един или друг начин. Подозренията на второто крупие и началника му може би бяха достатъчни, за да изпратят банкнотите за оглед при момчетата горе. Рей беше сигурен, че са го записали на видео също като всички останали. Системите за наблюдение в казината не пропускаха; знаеше го от двамата си умни приятели, които смятаха да обират банката на зарове.

Ако бяха белязани, лесно щяха да го спипат. Нали?

Но къде другаде да провери парите? Да иде в Първа национална банка в Клантън и да връчи на касиерката няколко банкноти? „Бихте ли им хвърлили един поглед, мисис Дъмпси, да видите дали не са

фалшиви?“ Нито един касиер в Клантън не беше виждал фалшиви пари, а до обяд целият град щеше да научи, че синчето на съдия Атли се мотае с подозрителни пари в джоба.

Мина му през ум да почака, докато се върне във Вирджиния. Там можеше да накара адвоката си да му намери експерт, който да прегледа част от банкнотите, без нищо да се разчуе. Но не можеше да чака толкова дълго. Ако парите бяха фалшиви, щеше да ги изгори. В противен случай не знаеше какво да прави с тях.

Пиеше бирата си бавно, за да им даде време да изпратят две-три горили да кажат: „Може ли за минутка?“ Едва ли работеха толкова бързо и Рей го знаеше. Ако парите бяха белязани, щяха да минат дни, преди да ги свържат с източника им.

Да кажем, че го хванат с белязани банкноти. Кой закон беше престъпил? Беше ги взел от къщата на починалия си баща, която бе завещана на него и брат му. Той беше изпълнител на завещанието и скоро щеше да поеме отговорността по опазването на имуществото. Имаше на разположение месеци, преди да ги декларира пред данъчните. Ако съдията бе събрал парите с незаконни средства — много съжалявам, но вече е мъртъв. Рей не беше извършил нищо лошо, поне до момента.

Занесе печалбите си обратно на първата маса за блекджек и заложи петстотин долара. Крупието обърна внимание на шефа си, който пристигна с небрежна походка, като че ли в казино „Санта Фе“ всеки ден се залагаха по петстотин долара накуп на двацет и едно. Паднаха му се асо и поп и крупиецо плъзна към него седемстотин долара.

— Ще желаете ли нещо за пиене? — попита шефът, засиял в усмивка, откриваща развалени зъби.

— Бира „Бекс“ — отвърна Рей и незнайно откъде изникна сервитьорка.

Заложи сто долара на следващото раздаване и загуби. После бързо плъзна три чипа и при следващото разиграване спечели. Спечели и осем от следващите десет раздавания, като редуваше залози от по сто до петстотин долара, сякаш много добре знаеше какво прави. Шефът на играта стоеше зад гърба на крупиецо. Май че насреща си имаха брояч на карти, професионалист, човек, който трябва да бъде

наблюдаван и записан на видео. Другите казина щяха да бъдат предупредени.

Само ако знаеха истината.

Рей изгуби два пъти последователно по двеста долара, а после ей така на инат хвърли десет чипа, залагайки най-безразсъдно хиляда долара. В багажника имаше три милиона. Това тук бяха трохи. Когато до чиповете му се плъзнаха две дами, Рей не трепна, сякаш печелеше така от години.

— Ще желаете ли вечеря, сър? — попита шефът.

— Не — отвърна Рей.

— А можем ли да направим нещо за вас?

— Да, благодаря, запазете ми стая.

— Единична с двойно легло или апартамент?

Някое парвеню би казало „апартамент, естествено“, но Рей се сдържа.

— Каквато ми намерите — отвърна той. Нямахше планове да остава, но след двете бири реши, че не е много разумно да шофира. Ами ако го спреше някой местен полицай? Ами ако провереше багажника?

— Няма проблеми, сър — отвърна шефът на играта. — Ще кажа да ви регистрират.

През следващия час Рей игра с променлив успех. Сервитьорката минаваше край него на всеки пет минути, бутайки количката с питиетата. Искаше да го напие, но Рей си седеше на първата бира. При едно размесване на тестето преброи трийсет и девет черни чипа.

Към полунощ започна да се прозява и си спомни колко малко бе спал предишната нощ. Ключът от стаята беше в джоба му. Максималният залог беше хиляда долара на раздаване, иначе би заложил всичко наведнъж и би изгубил с гръм и трясък. Подреди десет чипа в кръг и пред събралата се публика извади двайсет и едно. Още десет чипа и крупнето извади двайсет и две и загуби. Рей събра чиповете си, остави четири на крупнето и отиде до касиера. Беше прекарал в казиното три часа.

От стаята му на петия етаж се виждаше паркингът и след като колата му беше пред очите, той се чувстваше длъжен да я гледа. Колкото и да беше уморен, не можеше да заспи. Придърпа си стол до прозореца и се опита да задреме, но не можеше да спре мислите си.

Дали баща му не беше открил казината? Дали парите не бяха от комар — доходен порок, който съдията не бе споделил с никого?

Колкото повече си повтаряше, че идеята е изсмукана от пръстите, толкова повече се убеждаваше, че е открил източника на парите. Доколкото знаеше, съдията никога не бе играл на борсата; пък и да беше новият Уорън Бъфет, защо ще прибира печалбите си в брой и ще ги крие под лавиците? Плюс това сигурно щеше да има следа, някакви документи.

Дори да бе живял двойния живот на корумпиран съдия, в селския щат Мисисипи нямаше откъде да прибере три милиона долара от подкупи. Пък и доста хора щяха да знаят.

Сигурно беше комар. В този бизнес се работеше в брой. Рей току-що бе спечелил шест хиляди долара за една нощ. Естествено, беше проява на луд късмет, но това се отнасяше за хазарта по принцип. Може би на стареца му бе вървяло с картите или заровете. Може да бе направил някой голям удар на ротативките. Живееше сам и отчет не даваше на никого.

Би могъл да го направи.

Но три милиона долара за седем години?

Казината не искаха ли да се попълват разни документи за големите печалби? Данъчни формуляри и други такива?

И защо ще ги крие? Защо не ги е раздал като останалите си пари?

Малко след три часа Рей се отказа и напусна предоставената му безплатно стая. Спа в колата до изгрев слънце.

11

Входната врата беше леко откряната и в осем часа сутринта това беше лош знак, особено при положение, че никой не живееше в къщата. Рей я гледа цяла минута — не се решаваше да влезе, но знаеше, че няма избор. Бутна я, стисна юмруци, сякаш имаше вероятност крадецът да е още там, и си пое много дълбоко дъх. Вратата се отвори със скърцане и когато светлината падна върху купищата кашони във фоайето, Рей видя мръсните стъпки по пода. Натрапникът бе влязъл откъм задния двор, където беше кално, и, кой знае защо, бе предпочел да излезе през входната врата.

Рей бавно извади револвера от джоба си.

Двайсет и седемте зелени кутии „Блейк и син“ бяха пръснати из кабинета на съдията. Диванът беше обърнат. Вратичките на шкафа под лавиците бяха отворени. Бюрото изглеждаше недокоснато, но книжата от писалището бяха пръснати по пода.

Някой беше извадил кутиите и след като бе видял, че са празни, очевидно ги бе нахвърлял и стъпнал в пристъп на ярост. Макар вече всичко да бе замряло, Рей усети насилието и му прималя от него.

За тези пари можеха да го убият.

Когато се посъвзе, той оправи дивана и вдигна книжата от пода. Събираше кутии, когато чу някакъв шум откъм верандата. Надникна през прозореца и видя една възрастна жена да чука на вратата.

Клодия Гейтс познаваше съдията като никой друг. Тя му беше съдебна секретарка, лична секретарка, шофьор и какво ли още не според клюките, които бяха плъзнали, когато Рей беше малък. Почти трийсет години двамата със съдията обикаляха заедно шестте окръга на 25 област, като често напускаха Клантън в седем сутринта и се връщаха късно вечерта. Когато не бяха в съда, те дележаха кабинета му, където тя преписваше протоколите на машина, а той се занимаваше с книжата си.

Веднъж един адвокат на име Търли ги хвана в компрометираща поза по време на обедната почивка и направи ужасната грешка да

разкаже на други за случката. Изгуби всичките си дела пред съда на Рубън Атли в продължение на година и вече не можеше да си намери клиенти. За четири години съдията успя да му отнеме адвокатските права.

— Здравсти, Рей — каза тя през мрежата за комари. — Може ли да вляза?

— Разбира се — отвърна той и отвори вратата по-широко.

Рей и Клодия никога не се бяха харесвали. Все му се струваше, че тя получава вниманието и обичта, които той и Форест заслужаваха. Тя също го смяташе за заплаха. Когато ставаше въпрос за съдия Атли, Клодия смяташе всеки за заплаха.

Имаше малко приятели и още по-малко поддръжници. Беше груба и безсърдечна, защото цял живот беше присъствала на съдебни процеси. Освен това се държеше арогантно, защото шепнеше на ушенцето на великия съдия.

— Толкова ми липсва — въздъхна тя.

— И на мен.

Когато минаха край кабинета, Рей затвори вратата и каза:

— Не влизай там.

Клодия не бе забелязала калните стъпки.

— Бъди мил с мен, Рей.

— Защо?

Отидоха в кухнята, където той сложи кафе, и седнаха един срещу друг.

— Мога ли да запаля? — попита тя.

— Все ми е едно — отвърна той. Пуши, трови се, маце. Черните костюми на баща му вечно попиваха острата миризма на цигарите й. Старецът й позволяваше да пуши в колата, в приемната, в кабинета, вероятно и в леглото. Навсякъде другаде, само не и в съдебната зала.

Хрипящото дишане, дрезгавият глас, безбройните плъзнали около очите бръчици, о, колко радости носи тютюнът.

Клодия беше плакала, което не бе маловажно събитие в нейния живот. Когато помагаше на баща си едно лято, Рей бе имал нещастieto да присъства на покъртително дело за изнасилване на дете. Показанията на жертвата бяха толкова поразителни и болезнени, че всички, дори съдията и адвокатите, се просълзиха. Единствените сухи очи в залата принадлежаха на каменноликата Клодия.

— Не мога да повярвам, че го няма — каза тя и пусна облаче дим към тавана.

— Той умира от пет години, Клодия. Смъртта му не е изненада.

— Все пак е тъжно.

— Така е, но той страдаше накрая. Така поне се отърва.

— Не ме пускаше да го видя.

— Няма да предъвкваме историята, нали?

Различните версии на въпросната история занимаваха Клантън близо две десетилетия. Няколко години след смъртта на майката на Рей Клодия се разведе със съпруга си по причини, които така и не се изясниха. Според половината си съграждани съдията бе обещал на Клодия да се ожени за нея след развода ѝ. Според другата половина като истински Атли той никога не бе възнамерявал да си взема жена с такъв долен произход като Клодия, а тя се бе развела, защото съпругът ѝ я хванал да мърсува със съвсем друг мъж. Минаха години, през които двамата се радваха на, кажи-речи, семеен живот, но без узаконяване и действително съжителство. Клодия продължаваше да натиска съдията да се женят, той продължаваше да отлага нещата. Очевидно и така получаваше каквото искаше.

Най-накрая тя постави ултиматум, което се оказа лоша стратегия. Ултиматумите не трогваха особено Рубън Атли. Една година преди да го изритат от поста му, Клодия си взе девет години по-млад от самата нея мъж. Съдията моментално я уволни и по кафенетата и плетаческите сбирки не се говореше за нищо друго. След няколко бурни години по-младият от нея мъж умря. Клодия остана самотна, също като съдията. Но тя го беше предала с повторния си брак и той никога не ѝ прости.

— Къде е Форест? — попита гостенката.

— Скоро ще дойде.

— Как е той?

— Форест си е Форест.

— Искаш ли да си тръгна?

— Ти си решаваш.

— Предпочитам да се видя с теб, Рей. Трябва да говоря с някого.

— Нямах ли приятели?

— Не. Рубън беше единственият ми приятел.

Рей потръпна, когато тя нарече баща му Рубън. Тя забучи цигарата между лепкаво червените си устни — бледочервено в знак на траур, не аленото, с което бе прочута. Беше поне на седемдесет, но изглеждаше много добре. Все още беше стройна и слаба и бе облечена в тясна рокля, каквато никоя друга седемдесетгодишна жена в окръг Форд не би посмяла да сложи. Имаше диаманти на ушите и един на пръста си, макар че Рей не можеше да прецени дали са истински. Освен това носеше красив златен медальон и две златни гривни.

Стара чанта, но още хващаше окото. Рей реши да пита Хари Рекс кое е новото ѝ гадже.

Той наля кафе в чашите и рече:

— За какво искаш да говорим?

— За Рубън.

— Баща ми е мъртъв. Не си падам по историята.

— Не можем ли да бъдем приятели?

— Не. Винаги сме се презирали един друг. Няма сега да се прегръщаме и целуваме над ковчега. Защо да го правим?

— Аз съм стара жена, Рей.

— А аз живея във Вирджиния. Ще изкараме погребението днес, а после никога повече няма да се видим. Какво ще кажеш?

Тя си запали нова цигара и поплака още малко. Рей си мислеше за разхвърляния кабинет и се чудеше какво ще каже на Форест, ако влети сега и зърне стъпките и пръснатите кутии. А ако Форест видеше Клодия да седи до масата, щеше да я стисне за гърлото.

Макар да нямаха доказателства, Рей и Форест отдавна подозираха, че съдията ѝ е плащал повече от стандартната тарифа за съдебни секретарки. Нещо отгоре в отплата за екстрите, които му е предлагала тя. Не беше трудно да ѝ се сърдиш.

— Искам нещо за спомен, нищо повече — каза тя.

— Искаш да си спомняш за мен?

— Ти и баща ти сте едно и също, Рей. Няма да се махна.

— Пари ли търсиш?

— Не.

— На червено ли си?

— Е, не съм осигурена за цял живот.

— Тук няма нищо за теб.

— Чел ли си завещанието му?

— Да, и името ти не се споменава.

Клодия отново заплака, а на Рей започна бавно да му прикипява. Тя получаваше парите преди двайсет години, когато той работеше като сервитьор, живееше на хляб и фъстъчено масло и се опитваше да изкара още един месец от следването си, без да го изхвърлят от евтината му квартира. Клодия винаги имаше нов кадилак, докато той и Форест караха трошки. От тях се очакваше да живеят като обеднели благородници, докато любовницата на баща им получаваше нови дрехи и бижута.

— Винаги е обещавал, че ще се погрижи за мен — рече тя.

— Той скъса с теб преди години, Клодия. Откажи се.

— Не мога. Твърде много го обичах.

— Беше въпрос на секс и пари, а не на любов. Предпочитам да сменим темата.

— Какво има в завещанието му?

— Нищо. Всичко е раздал.

— Какво?

— Чу ме. Знаеш, че обожаваше да пише чекове. Положението се влоши, след като ти слезе от сцената.

— Ами пенсията му? — Тя вече не плачеше, тук ставаше въпрос за бизнес. Зелените ѝ очи бяха сухи и светеха.

— Изтегли си я наведнъж година след като изгуби изборите. Ужасна финансова грешка, но той я направи без мое знание. Беше бесен и наполовина побъркан. Взе парите, използва една част, за да живее, и раздаде останалите на скаутите, на „Синовете на конфедерацията“, на Комитета за опазване на историческите бойни полета, каквото се сетиш.

Ако баща му беше корумпиран, нещо, в което Рей отказваше да повярва, Клодия щеше да знае за парите. Очевидно нещата не стояха така. Всъщност и през ум не му бе минало, че тя знае, защото в противен случай парите нямаше да останат скрити в кабинета. Паднеха ли ѝ три милиона, всеки в окръга щеше да разбере. Ако Клодия имаше един долар, той веднага се забелязваше. Като я виждаше колко жалка изглежда в момента, Рей предположи, че разполага с твърде малко долари.

— Мислех, че втория ти съпруг има пари — каза той малко по-жестоко от нужното.

— И аз така мислех — отвърна тя и се поусмихна.

Рей се изкиска. После и двамата се засмяха и ледът започна бързо да се топи. Клодия открай време бе известна с откровеността си.

— Така и не се намериха, а?

— Нито цент. Той беше хубавец, девет години по-млад от мен, нали разбираш...

— Спомням си много добре. Истински скандал.

— Беше на петдесет и една, сладкодумен, все приказваше как ще направи пари от петрол. Сондирахме като луди четири години и не изкарахме нищо.

Рей се разсмя още по-силно. Не помнеше някога да е говорил за секс и пари със седемдесетгодишна жена. Оставаше с впечатлението, че тя разполага с много подобни сюжети. „Най-големите хитове на Клодия“.

— Изглеждаш добре, имаш време за още един.

— Уморена съм, Рей. Стара и уморена. Ще трябва да го превъзпитавам и така нататък. Не си струва.

— Какво стана с номер две?

— Пукна от инфаркт, а аз не намерих и хиляда долара.

— Съдията остави шест.

— Това ли е всичко? — не можеше да повярва тя.

— Никакви акции, никакви облигации, нищо освен една стара къща и шест хиляди долара в банката.

Тя сведе очи, поклати глава и повярва на всичко, което й каза Рей. Изобщо не подозираше за скритите пари.

— Какво ще правите с къщата?

— Форест иска да я подпали и да прибере застраховката.

— Не е лоша идея.

— Ще я продадем.

Откъм верандата се чу шум, а после почукване. Преподобният Палмър беше дошъл да обсъдят погребалната служба, която щеше да започне след два часа. Клодия прегърна Рей, докато вървяха към колата й. После го прегърна пак, преди да потегли.

— Съжалявам, че не бях по-добра с теб — прошепна тя, докато той й отваряше вратата.

— Довиждане, Клодия. Ще се видим в църквата.

— Той така и не ми прости, Рей.

— Аз ти прощавам.

— Наистина ли?

— Да. Простено ти е. Вече сме приятели.

— Толкова ти благодаря!

Тя го прегърна за трети път и заплака. Той ѝ помогна да влезе в колата си, както винаги кадилак. Точно преди да запали, Клодия попита:

— А на теб прости ли, Рей?

— Мисля, че не.

— И аз мисля, че не.

— Но вече няма значение. Хайде да го погребем.

— Понякога се държеше наистина гадно, копелето му с копеле, а? — усмихна се тя през сълзи.

Рей не можа да сдържи смеха си. Седемдесетгодишната бивша любовница на покойния му баща току-що бе нарекла великия човек „копеле“.

— Да — съгласи се той. — Определено.

12

Докараха Рубън Атли по централната пътека в изискания му дъбов ковчег и го оставиха до олтара пред амвона, където в черни одежди чакаше преподобният Палмър. Ковчегът остана затворен за голямо разочарование на скърбящите, повечето от които още се придържаха към стария южняшки обичай да видят покойника за последен път в странно усилие да изострят максимално скръбта си. „Дума да не става“, бе отвърнал учтиво Рей, когато мистър Мейгъргел го бе попитал дали да не отворят ковчега. Когато всичко си беше на мястото, преподобният Палмър бавно протегна ръце, после ги спусна надолу и всички седнаха.

На първата скамейка отдясно беше семейството, тоест двамата синове. Рей беше в новия си костюм и изглеждаше уморен. Форест беше по джинси и черно велурено сако и изглеждаше забележително трезвен. На втората седяха Хари Рекс и мъжете, които щяха да носят ковчега, а зад тях — жалка сбирка престарели съдии, сами на крачка от гроба. На първия ред отляво бяха какви ли не важни хора — политици, един бивш губернатор, двама-трима съдии от Върховния съд на Мисисипи. Клантън никога не беше виждал толкова власт, събрана на едно място.

Отпред беше пълно, а покрай стените под витражите имаше тълпи. Балконът беше претъпкан. Пред църквата се бяха събрали още приятели и почитатели, за които бяха поставени специални усилватели.

Рей беше впечатлен колко много хора са дошли. Форест вече си гледеше часовника. Беше пристигнал петнайсет минути по-рано и бе смъмрен от Хари Рекс, а не от Рей. Новият му костюм бил мръсен, заяви той, и освен това Ели му купила черното велурено сако преди години и той решил, че е много подходящо за случая.

При своите сто трийсет и пет килограма тя не напускала дома си и Хари Рекс и Рей се зарадваха да го чуят. Някак си бе успяла да опази

Форест трезвен, но новият запой витаеше във въздуха. По хиляди причини Рей бързаше да се върне във Вирджиния.

Преподобният Палмър прочете една молитва — кратка и красноречива благодарност за живота на великия човек. После представи младежкия хор, който бе печелил национална награда на музикален конкурс в Ню Йорк. Сподели, че съдия Атли им дал три хиляди долара за пътуването. Изпяха две песни, които Рей никога не беше чувал, но звучаха прекрасно.

Първото прощално слово — а според инструкциите на Рей щеше да има само две, и то кратки — беше изнесено от старец, който едва допъпли до амвона, но щом стигна там, изненада всички със звучния си силен глас. Бил състудент на съдията преди сто години. Разказа две скучни истории и мощният му глас започна да отслабва.

Свещеникът прочете пасажи от Библията и каза няколко думи колко е тежко да изгубиш обичан човек, дори той да е живял пълноценен живот.

Второто хвалебствено слово бе изнесено от чернокож младеж на име Нейкита Пул, нещо като легенда в Клантън. Пул бил роден в мизерно семейство на юг от града и ако не бил един учител по химия в гимназията, щял да напусне училище в девети клас и да стане част от статистиките за престъпността. Съдията го забелязал по време на грозна семейна разпра в съда и проявил интерес към момчето. Пул притежавал удивителни способности в математиката и естествените науки. Завършил като първенец на класа си, кандидатствал в най-добрите колежи и бил приет навсякъде. Съдията написал бляскави препоръки и използвал всички връзки, които имал. Нейкита избрал Йейл и стипендията покривала всичко освен джобните пари. Четири години съдията му пишел всяка седмица и във всеки плик имало чек за двайсет и пет долара.

— Аз не бях единственият, който получавах писма и чекове — каза младежът на смълчаното множество. — Имаше много като мен.

Сега Нейкита беше доктор и заминаваше за Африка за две години доброволен труд.

— Тези писма ще ми липсват — каза той и всички жени в църквата се просълзиха.

След това беше ред на следователя Търбър Форман. Той от години беше неизменна част от погребенията в окръг Форд и съдията

изрично бе поискал той да посвири на мандолината си и да изпее „По-близо с Тебе ще вървя“. Търбър я изпълни прекрасно, като някак си успя да пее и плаче едновременно.

Най-накрая Форест започна да си бърше очите. Рей само се взираше в ковчега и се чудеше откъде са се взели парите. Какво беше направил старецът? Какво по-точно очакваше, че ще се случи с парите след смъртта му?

Когато свещеникът довърши краткото си слово, мъжете, които щяха да носят ковчега, вдигнаха съдия Атли. Мистър Мейгъргел придружи Рей и Форест по пътеката и надолу по стъпалата до една лимузина, която чакаше зад катафалката. Хората се пръснаха по колите си, за да потеглят към гробището.

Като повечето малки градчета Клантън обожаваше погребалните шествия. Всяко движение по улиците замираще. Тези, които не участваха в процесията, стояха тъжно по тротоарите и гледаха катафалката и безкрайния парад коли зад нея. Всеки полицай на половин работен ден беше в униформа и блокираше нещо — улица, алея или паркинг.

Катафалката ги поведе покрай съда, където знамето беше спуснато наполовина и служителите се бяха наредили по тротоара със сведени глави. Търговците около площада излязоха да се сбогуват със съдията.

Той бе последният, който щеше да почива в парцела на семейство Атли — до отдавна забравената си жена и сред предците, които толкова тачеше. Щеше да бъде последният Атли, върнат в пръстта на окръг Форд, макар че никой не знаеше това. Пък и на кого му пукаше. Рей щеше да бъде кремиран, а прахът му — разпръснат над планините Блу Ридж. Форест признаваше, че е по-близо до смъртта от големия си брат, но не беше уточнил последната си воля. Рей лобираше за кремация. На Ели ѝ допадаше идеята за мавзолей. Форест предпочиташе да не се замисля много-много по този въпрос.

Двамата братя седяха с почти докосващи ковчега колене и слушаха заключителните думи на преподобния Палмър. Седнал на съваем стол до отворения гроб на баща си, Рей се учудваше какви неща му идват наум. Искеше да си отиде вкъщи. Липсваха му аудиторията и студентите. Липсваха му полетите и гледката на долината Шенандоа от хиляда и петстотин метра. Беше уморен и

раздражителен и не искаше да прекара следващите два часа на гробището в празни разговори с хора, които го помнеха от бебе.

Жената на някакъв проповедник от Църквата на последния ден сложи край на церемонията. Изпя „Безмерна благодат“ и пет минути стоя неподвижна. Прекрасното ѝ сопрано отекваше из хълмчетата на гробището, утешаваше мъртвите и вдъхваше надежда на живите. Дори птиците спряха да летят.

Едно войниче засвири с тромпет погребален марш и всички си поплакаха. Сгънаха знамето и го дадоха на Форест, който хлипаше и се потеше под проклетото велурено сако. Докато последните ноти отекваха в гората, Хари Рекс се разрева. Рей се наведе напред и докосна ковчегата. Сбогува се мълчаливо с баща си и опря лакти на коленете, заровил лицето си в ръце.

Погребението приключи. Беше време за обяд. Рей съобрази, че ако остане да седи вторачен в ковчегата, хората ще го оставят на мира. Форест праметна тежка ръка върху рамото му и двамата изглеждаха така, сякаш ще останат тук до тъмно. Хари Рекс се съвзе и прие ролята на семеен говорител. Застанал най-отпред, той благодари на важните хора, че са дошли, поздрави Палмър за хубавата служба, похвали жената на свещеника за прекрасната песен, каза на Клодия, че не може да седне при момчетата, а трябва да си върви, и така нататък, и така нататък. Гробарите чакаха под едно дърво наблизо с лопати в ръка.

Когато си заминаха всички, включително мистър Мейгъргел и хората му, Хари Рекс се стовари на стола от другата страна на Рей. Дълго време тримата седяха и се взираха пред себе си. Не искаха да си тръгват. Единственият звук беше далечното почукване на нетърпелива лопата. Но Форест и Рей не бързаха. Човек веднъж погребва баща си.

Пък и какво е времето за един гробар?

— Страхотно погребение — произнесе се накрая Хари Рекс. Той беше експерт по тези въпроси.

— Татко би се гордял с него — рече Форест.

— Той обичаше хубавите погребения — добави Рей. — Затова пък мразеше сватбите.

— Аз обичам сватбите — каза Хари Рекс.

— Четири или пет? — попита Форест.

— Четири, и няма да спра дотук.

Един човек в униформа на общински служител се приближи към тях и попита тихо:

— Бихте ли желали да го спуснем сега?

Нито Рей, нито Форест знаеха как да отговорят. Хари Рекс не се поколеба.

— Да, моля — отвърна той. Човекът завъртя някакъв лост под ковчега и той бавно се запуска надолу. Гледаха го, докато не опря дълбоко в червеникавата пръст.

Човекът измъкна въжетата, дъската и лоста и си замина.

— Май всичко свърши — каза Форест.

Обядът се състоеше от мексикански сандвичи и газирана вода в едно крайпътно заведение на края на града, далеч от многолюдните места, където някой непременно щеше да ги прекъсне с няколко добри думи за съдията. Седнаха на дървена маса за пикник под един голям чадър и се загледаха в минаващите коли.

— Кога ще се връщаш? — попита Хари Рекс.

— Утре рано сутринта — отвърна Рей.

— Имаме малко работа.

— Знам. Дай да я свършим днес следобед.

— Каква работа? — заинтересува се Форест.

— Юридически формалности — обясни Хари Рекс. — Ще прегледаме имуществото след две-три седмици, когато се върне Рей. Сега трябва да прегледаме книгата на баща ти и да видим какво ни чака.

— Звучи като работа за изпълнителя.

— Би могъл и ти да помогнеш.

Рей ядеше и мислеше за колата си, която бе паркирана на оживена улица до презвитерианската църква. Там сигурно беше безопасно.

— Снощи ходих в едно казино — обяви той с пълна уста.

— В кое? — попита Хари Рекс.

— „Санта Фе“ или нещо такова, първото, на което попаднах. Знаеш ли го?

— Обиколил съм ги всичките — отвърна адвокатът, като че ли искаше да каже, че няма да стъпи повече там. Като изключим

незаконните наркотици, Хари Рекс бе изпробвал всеки порок.

— Аз също — обади се Форест, който не правеше подобни изключения. — Как се представи?

— Спечелих няколко хиляди на блекджек. Дадох ми безплатна стая.

— Платили са я от моя джоб — заяви Хари Рекс. — Както и целия етаж.

— Обичам безплатните им напитки — допълни Форест. — На всеки двайсет долара ти носят по нещо.

Рей си пое дъх и реши да пусне въдицата.

— Намерих няколко кибрита от „Санта Фе“ на бюрото на стареца. Да не е отскачал дотам?

— Разбира се — отвърна Хари Рекс. — Двамата с него ходехме веднъж месечно. Той обичаше заровете.

— Баща ми и хазарт? — учуди се Форест.

— Аха.

— Ето къде значи е отишъл остатъкът от наследството ми. Кое не е раздал, е профукал на комар.

— Не, всъщност беше много добър играч.

Рей се престори на не по-малко шокиран от Форест, но всъщност се зарадва на първата следа, колкото и да беше неясна. Изглеждаше почти невъзможно съдията да натрупа такова състояние с игра на зарове веднъж в месеца.

Двамата с Хари щяха да го обсъдят по-късно.

13

Усещайки, че приближава края, съдията съвестно бе организирал нещата си. Важните документи бяха в кабинета му и се намериха лесно.

Първо преровиха махагоновото му писалище. Едното чекмедже съдържаше банкови извлечения за последните десет години, подредени почти в хронологичен ред. В друго бяха данъчните му декларации. Имаше дебели счетоводни книги, пълни с раздадените на всеки желаещ дарения. Най-голямото чекмедже беше пълно с десетки малки кафяви папки. Папки за платен данък сгради, за медицински картони, стари нотариални актове и документи за собственост, сметки за плащане, правни консултации, писма от лекарите му и пенсионния му фонд. Рей прерови папките, без да ги отваря. Погледна само тази със сметките за плащане. Имаше една отпреди седмица — 13,80 долара за поправка на косачката.

— Винаги е неловко да преглеждаш книжата на човек, който току-що е починал — рече Хари Рекс. — Чувствам се виновен, като някакъв воайор.

— По-скоро като следовател, който търси улики — отвърна Рей. Той седеше от едната страна на бюрото, Хари от другата, и двамата със свалени вратовръзки и навити ръкави, а между тях имаше купища веществени доказателства. Форест беше незаменим както винаги. След обяда беше пресушил три кутии бира за десерт и сега подремваше отвън на люлката.

Но все пак бе тук, а не посред някой от прословутите си запои. Толкова пъти беше изчезвал. Ако не се бе появил на погребението на баща си, никой в Клантън не би се учудил. Просто поредната черна точка за откачения Форест Атли, поредната клюка, и толкова.

В последното чекмедже намериха различни дреболии — химикалки, лули, снимки на съдията с приятели по адвокатски сбирки, свидетелството му за граждански брак, няколко фотографии на Рей и Форест отпреди години и смъртния акт на майка им. В стар и

неотварян плик откриха некролога ѝ, изрязан от „Клантън Кроникъл“, дванайсети октомври 1969-а. Имаше снимка. Рей го прочете и го подаде на Хари Рекс.

— Помниш ли я? — попита той.

— Да, ходих на погребението ѝ — отвърна Хари, загледан в некролога. — Беше красива жена, която нямаше много приятели.

— Защо?

— Тя беше от Делтата, а повечето хора там имат прилична доза синя кръв. Точно такава съпруга си търсеше съдията, но тук това не се прие особено добре. Тя смяташе, че се жени за богаташ. По онова време съдиите не изкарваха нищо, така че майка ти трябваше доста да се старае, за да бъде по-горна от другите.

— Май не си я харесвал.

— Не особено. Тя ме мислеше за недодялан.

— Представи си само.

— Обичах баща ти, Рей, но на нейното погребение не се проляха много сълзи.

— Дай да караме погребенията едно по едно.

— Извинявай.

— Какво пишеше в завещанието, което му състави ти? Последното, имам предвид.

Хари Рекс остави некролога на бюрото и се облегна назад. Погледна прозореца зад Рей и заговори тихо.

— Съдията искаше да основе попечителски фонд, така че след продажбата на къщата парите да отидат там. Аз щях да бъда попечител и като такъв щях да имам удоволствието да отпускам пари на теб и на него. — Хари Рекс кимна във верандата. — Но първите му сто хиляди долара щяха да отидат обратно във фонда. Съдията смяташе, че Форест му дължи горе-долу толкова.

— Какъв ужас.

— Опитах се да го разубедея.

— Слава богу, че го е изгорил.

— Да, наистина. Той знаеше, че идеята е лоша, но се опитваше да предпази Форест от самия него.

— Тези опити продължават двайсет години.

— Какво ли не му мина през ума. Смяташе да остави всичко на теб, да го отреже напълно, но знаеше, че така само ще създаде

напрежение. После се ядоса, че никой от вас няма да живее тук, и поиска да съставя завещание, в което къщата да отиде за църквата. Така и не го подписа, защото междуременно се скараха с Палмър за смъртното наказание и той изостави идеята; после каза, че искал след смъртта му къщата да бъде продадена и парите да отидат за благотворителност. — Той изпъна ръце нагоре, докато гръбнакът му не изпука. Хари Рекс беше прекарал две операции и рядко успяваше да се намести удобно. После продължи нататък. — Предполагам, че ви се е обадил, на теб и на Форест, за да можете тримата да се съберете и да решите какво да правите с наследството.

— Тогава защо в последния момент е написал завещание?

— Никога няма да разберем, нали? Може да не е издържал на болките. Подозирам, че е привикнал към морфина, както става накрая при повечето хора. Може би е знаел, че скоро ще умре.

Рей се взря в очите на генерал Нейтан Бедфорд Форест, който почти цял век гледаше строго кабинета на съдията отвисоко. Не се и съмняваше, че баща му е решил да умре на дивана, за да може генералът да му вдъхне смелост. Генералът знаеше всичко. Знаеше кога и как е умрял съдията. Знаеше откъде се бяха взели парите. Знаеше кой бе нахлул снощи и бе претършувал най-основно кабинета.

— Някога завещавал ли е нещо на Клодия? — попита Рей.

— Никога. Знаеш колко трудно прощаваше.

— Тя се отби тази сутрин.

— Какво искаше?

— Мисля, че търсеше пари. Каза, че съдията все обещава да се погрижи за нея, и искаше да знае какво пише в завещанието.

— Ти обясни ли й?

— И то с удоволствие.

— Тя ще се оправи, не се безпокой за нея. Спомняш ли си Уолтър Стърджис, строителен предприемач от Карауей, един такъв стиснат? — Хари Рекс познаваше всичките трийсет хиляди жители на окръга, черните, белите, а сега и мексиканците.

— Мисля, че не.

— Говори се, че имал половин милион долара в брой и тя им е хвърлила око. Научила дъртия да носи спортни ризи и да яде в клуба. Казал на приятелите си, че взема виагра всеки ден.

— Само така.

— Тя ще го довърши.

Форест се намести на люлката и веригите проскърцаха. Рей и Хари изчакаха малко, докато всичко утихне. После Хари Рекс отвори една папка и каза:

— Ето оценката. Миналата година извикахме един тип от Тюпълоу, вероятно най-добрия оценител в Северен Мисисипи.

— И колко каза?

— Четиристотин хиляди.

— Продадено.

— Стори ми се много. Разбира се, според съдията къщата струваше милион.

— Естествено.

— Предполагам, че триста хиляди е по-реалистично.

— И половината няма да вземем. На какво се базира оценката?

— Тук си пише. Колко квадратни метра е къщата, колко декара има около нея, чар, подобни продажби за сравнение, както си му е редът.

— Я ми дай някоя подобна продажба.

Хари Рекс прелисти оценката.

— Слушай тука. Къща приблизително толкова голяма, толкова стара, със сто и двацет декара към нея, в края на Холи Спрингс, продадена преди две години за осемстотин хиляди.

— Тук не е Холи Спрингс.

— Вярно, не е.

— Клантън е строен преди Гражданската война и е пълен със стари къщи.

— Искаш да съдя оценителя ли?

— Да, дай да му разкажем играта. Ти колко би дал за тази къща?

— Николко. Искаш ли бира?

— Не.

Хари Рекс се замъкна в кухнята и се върна с голяма кутия „Пабст Блу Рибън“.

— Не знам защо я купува тая помия — измърмори той, след което гаврътна една четвърт.

— Открай време обича тази марка.

Хари Рекс надникна през щорите, но видя само краката на Форест, които стърчаха от люлката.

— Според мен не се безпокои много за наследството на баща си.

— И той е като Клодия, иска да получи чек, и толкова.

— Парите ще го довършат.

Хубаво беше, че Хари Рекс споделя мнението му. Рей го изчака да се върне до бюрото, защото искаше да го гледа внимателно в очите.

— Миналата година съдията е спечелил по-малко от девет хиляди долара — каза той, като гледаше една данъчна декларация.

— Беше болен — отвърна Хари Рекс, като протягаше и извиваше огромния си гръб. После седна. — Но допреди година разглеждаше дела.

— Какви дела?

— Какви ли не. Преди няколко години имахме един крайно десен губернатор, истински нацист...

— Спомням си го.

— По време на кампанията си непрекъснато се молеше. Мрънкаше за семейните ценности, искаше да забранят всичко освен огнестрелните оръжия. Оказа се, че си падал по тънката част, жена му го хвана, работата се размириша, много пикантна история. Местните съдии в Джаксън отказваха да разгледат делото по очевидни причини, та затова помолиха баща ти да отиде да отсъди.

— Имаше ли процес?

— О, да, голям скандал стана. Губернаторът беше притиснат до стената и си мислеше, че може да спласи съдията. Съпругата получи къщата и по-голямата част от парите му. Доколкото знам, сега живеел над гаража на брат си, с охрана, естествено.

— Виждал ли си някога баща ми изплашен?

— Никога. Нито веднъж за трийсет години.

Хари Рекс се зае с бирата си, а Рей погледна друга данъчна декларация. Настъпи тишина и когато Форест отново изхърка, Рей каза:

— Намерих пари.

В очите на Хари Рекс не се изписа нищо. Нито тайнственост, нито изненада, нито облекчение. Погледът му не трепна, нито се закова на място. Той помълча малко, а после сви рамене и попита:

— Колко?

— Една кутия. — Рей се беше опитал да предвиди какви въпроси ще последват.

Хари Рекс отново почака малко, а после сви невинно рамене.

— Къде?

— Ей там, в шкафа зад дивана. В кутията имаше пачки, над деветдесет хиляди долара.

Дотук не беше излъгал. Определено не беше казал цялата истина, но не може да се каже, че лъжеше. Засега.

— Деветдесет хиляди долара? — възкликна Хари Рекс малко по-силно и Рей кимна към верандата.

— Да, в стодоларови банкноти — сниши глас той. — Имаш ли представа откъде са се взели?

Хари Рекс гаврътна малко бира, примижа към стената и каза:

— Никаква.

— От хазарт? Нали каза, че му вървял зарът.

Още една глътка.

— Да, може би. Казината се появиха преди шест-седем години и двамата с него ходехме веднъж седмично, поне в началото.

— После спряхте ли?

— Де да бях спрял. Между нас да си остане, но аз постоянно киснех там. Залагах толкова много, че не исках съдията да знае, затова, когато ходехме двамата, винаги я карах по-полека. На следващата вечер се връщах тайно и пак си изпразвах джобовете.

— Колко изгуби?

— Дай да говорим за съдията.

— Добре, той печелеше ли?

— Обикновено. Когато му вървеше, изкарваше по два-три бона.

— А когато не му вървеше?

— Петстотин, това му беше лимитът. Ако губеше, знаеше кога да спре. Това е тайната на комара, да знаеш кога да сложиш точка и да имаш смелостта да си тръгнеш. Той я имаше. Аз не.

— Баща ми ходеше ли без теб?

— Да, веднъж го видях. Една вечер се отбих в някакво ново казино, сега са станали петнайсет, и докато играех блекджек, на една маса за зарове наблизо стана горещо. И в центъра на събитията видях Рубън Атли. Беше с бейзболна шапка, за да не го познаят. Дегизировката му невинаги вършеше работа, защото чувах едно-друго из града. Много хора играят комар и някои са го виждали в казината.

— Той колко често ходеше там?

— Кой знае? Баща ти не даваше отчет на никого. Един мой клиент, от братята Хигинботам, дето продават коли на старо, го видял на масата за зарове в „Островът на съкровищата“ в три часа сутринта. Та предполагам, че е ходил по малките часове, за да не го видят хората.

Рей направи една бърза сметка. Ако съдията е играел комар три пъти седмично в продължение на пет години и всеки път е печелил по два бона, биха се събрали общо около милион и половина долара.

— Възможно ли е да е спечелил деветдесет хиляди? — попита Рей. Сумата му се стори толкова малка.

— Не е изключено, но защо ще ги крие?

— Ти ми кажи.

Замислиха се над въпроса. Хари Рекс довърши бирата си и запали пура. На тавана над бюрото един муден вентилатор разнасяше дима. Хари издуха към него струя изгорели газове и каза:

— Печалбите се облагат с данъци, а след като съдията не е искал никой да знае за порока му, сигурно се е опитвал да потули всичко.

— Да, казината обаче не те ли карат да подпишеш някакви квитанции за по-значителните печалби?

— Не съм виждал никакви шибани квитанции.

— Да, но ако беше спечелил?

— Прав си, има такова нещо. Един мой клиент спечели единайсет бона на петдоларовите ротативки. Дадоха му формуляр 199, бележка за данъчните.

— Как стои въпросът при играта на зарове?

— Ако обмениш наведнъж чипове за повече от десет хиляди долара, има формуляри. Ако си под десет бона, няма нищо. Също като при кешовите операции в банките.

— Съмнявам се, че съдията би искал да има нещо черно на бяло.

— Абсолютно.

— Никога ли не е споменавал пари в брой, когато сте съставяли завещанието му?

— Никога. Тези пари са тайна, Рей. Не мога да ги обясня. Нямам представа какви ги е мислил. Сигурно е знаел, че ще бъдат намерени.

— Точно така. Сега въпросът е какво да правим с тях.

Хари Рекс кимна и пхна пурата в устата си. Рей се облегна назад и се загледа във вентилатора. Дълго време седяха и се чудеха какво да правят с парите. Никой не искаше да предложи просто да

продължат да ги крият. Хари Рекс реши да донесе още една бира. Рей каза, че и той ще си вземе. Докато времето си течеше, стана ясно, че парите няма да се обсъждат повече, не и този ден. След няколко седмици, когато започнеха процедурата за уреждане на наследството и направеха опис на имуществото, пак можеха да повдигнат въпроса. А можеха и да не го повдигнат.

Цели два дни Рей се бе чудил дали да каже на Хари Рекс за парите; не за всичките, само за една част от тях. След като го направи, останаха повече въпроси, отколкото отговори.

Не научи кой знае какво. Съдията имал слабост към зара и лека ръка, но едва ли бе спечелил три милиона и сто хиляди долара за седем години. Пък и изглеждаше невъзможно такова нещо да остане скрито-покрито.

Рей се върна към данъчните декларации, докато Хари Рекс се зарови в списъците на даренията.

— Коя счетоводна фирма ще използваш? — попита Рей след дълго мълчание.

— Не са малко.

— Но не местна, нали?

— Не, гледам да стоя надалеч от тукашните. Клантън е малък град.

— Така като гледам, всичко е добре описано.

— Ще бъде лесно, като изключим къщата.

— Дай да я обявим за продан, колкото по-рано, толкова по-добре. Няма да стане бързо.

— Каква начална цена да сложим?

— Нека тръгнем от триста хиляди.

— Ще вложим ли някакви пари, за да я постегнем?

— Няма пари, Хари Рекс.

Малко преди да се стъмни, Форест обяви, че му е дошло до гуша от Клантън, от погребението, от кисненето в старата къща, която никога не му била харесвала, от Хари Рекс и от Рей, така че щял да се прибира в Мемфис, където го чакали страхотни жени и купони.

— Ти кога се връщаш, Рей? — попита той.

— След две-три седмици.

— Заради завещанието ли?

— Да — отвърна Хари Рекс. — Ще се мернем в съда. И ти си добре дошъл, но не си длъжен да идваш.

— В съда повече не влизам. Стига ми толкова.

Братята отидоха по алеята до колата на Форест.

— Добре ли си? — попита Рей, но само защото се чувстваше длъжен да демонстрира загриженост.

— Бомба съм. До скоро, братле — побърза да каже Форест, преди брат му да е изтърсил някоя глупост. — Обади ми се, като се върнеш — допълни той.

После запали колата и потегли. Рей знаеше, че ще спре някъде по пътя между Клантън и Мемфис или в някоя дупка с бар и билиардна маса, или просто до магазин за бира, откъдето щеше да си купи цяла каса и да си я смуче по пътя. Форест издържа погребението на баща си със забележителен успех, но напрежението се трупаше. Гръмването на бушоните нямаше да е приятно за гледане.

Хари Рекс беше както обикновено гладен и попита Рей дали не иска пържен сом.

— Ами не особено.

— Защото са отворили нов ресторант на езерото.

— Как се казва?

— „Сомчетата на Джетър“.

— Ти ме будалкаш.

— Ни най-малко, много е вкусно.

Обядваха на празната платформа над блатото в края на езерото. Хари Рекс ядеше сом два пъти седмично; Рей — веднъж на пет години. Готвачът беше наблегнал на панировката и фъстъченото олио и Рей знаеше, че тази нощ ще му е тежко по много причини.

Спа със зареден пистолет в старата си стая на горния етаж, при заключени врати и прозорци, с трите чувала пари в краката си. В такава обстановка и в тази поза беше трудно да извика в тъмното щастливи спомени от детството, които при нормални обстоятелства би трябвало да напират в главата му. В ония години къщата беше тъмна и студена, особено след смъртта на майка му.

Вместо да се връща назад, Рей се опита да се приспи с броене на малки кръгли черни чипове от по сто долара, които съдията пренасяше

от масите до касата. Броеше с въображение и амбиция, но изобщо не успя да стигне богатството, което лежеше в краката му.

На площада в Клантън имаше три заведения, две за бели и едно за чернокожи. Посетителите на „Старата чайна“ бяха най-вече банкери, адвокати и търговци, хора с престижни професии, които обсъждаха важно борсата, политиката и голфа. „При Клод“, ресторантът за чернокожи, съществуваше от четирийсет години и предлагаше най-добрата храна.

„Кафето“ беше предпочитано от фермерите, полицаите и работниците, които си говореха за футбол и лов на птици. Хари Рекс често ходеше там, също като още няколко адвокати, които обичаха да ядат с хората, които представляваха. Тук отваряха в пет сутринта всеки ден освен в неделя, а към шест обикновено беше пълно. Рей паркира недалеч от входа и заключи колата си. Слънцето пропълзваше на изток над хълмовете. Рей щеше да пътува около петнайсет часа и се надяваше да се прибере към полунощ.

Хари Рекс се беше уредил с маса до прозореца и джаксънски вестник, който вече бе пренареден и сгънат така, че ставаше неизползваем за всеки друг освен за самия него.

— Някакви интересни новини? — попита Рей. В Кленова градина нямаше телевизия.

— Никакви — измърмори Хари Рекс, без да сваля очи от редакционните статии. — Ще ти изпратя всички некролози. — Той побутна една омачкана част от вестника с размерите на книга с меки корици. — Искаш ли да прочетеш това?

— Не, трябва да тръгвам.

— Ще хапнеш ли първо?

— Да.

— Хей, Дел! — провикна се Хари Рекс. Барът, сепаретата и другите маси бяха пълни с говорещи и закусващи мъже, без нито една жена.

— Дел още ли работи тук? — учуди се Рей.

— Дел е жена без възраст — отвърна Хари Рекс и помахна с ръка.
— Майка ѝ е на осемдесет, а баба ѝ е на сто. Тя ще работи тук дълго след като нас с тебе ни заровят.

Дел не обичаше да ѝ крещят. Пристигна с кана кафе и смръщени вежди, които се отпуснаха, когато разпозна Рей. Прегърна го и каза:

— Не съм те виждала от двайсет години.

После седна, стисна ръката му над лакътя и започна да нарежда какъв човек бил съдията.

— Страхотно погребение, нали? — попита Хари Рекс.

— По-хубаво не съм виждала — отвърна Дел, като че ли това трябваше едновременно да утеши и впечатли Рей.

— Благодаря — рече той с очи, насълзени не от скръб, а от коктейла евтини парфюми, който се носеше от нея.

После Дел скочи на крака и попита:

— Какво ще хапнете? За сметка на заведението.

Хари Рекс се спря на палачинки и наденички за двамата, голям куп за него, по-малък за Рей. Дел изчезна, но гъстият ароматен облак остана след нея.

— Тръгваш на дълъг път. Палачинките ще ти държат сито.

След три дни в Клантън Рей чувстваше, че всичко почва да му се лепи. Вече си мечтаеше за дълъг пробег в околностите на Шарлотсвил и за далеч по-лека кухня.

Слава богу, никой друг не се опита да му досажда. Толкова рано в кафенето нямаше други адвокати, нито някой, който да познава съдията достатъчно добре, че да присъства на погребението му. Полицаяте и работниците бяха твърде заети със собствените си вицове и клюки, за да се оглеждат. Дел като никога си държеше езика зад зъбите. След първата чаша кафе Рей се отпусна и започна да се наслаждава на вълните разговор и смях край него.

Дел се върна с достатъчно храна за осем души; палачинки, наденички като от цяло прасе, поднос дебели питки с купа масло и буркан с нечий домашен конфитюр. Кой яде питки с палачинки? Дел отново потупа рамото на Рей и каза:

— А беше толкова мил човек.

И изчезна.

— Баща ти имаше много добродетели — рече Хари Рекс, като заля палачинките си с, кажи-речи, един литър домашна меласа. — Но

виж, „мил“ не беше.

— Така е — съгласи се Рей. — Идвал ли е някога тук?

— Доколкото си спомням, не. Той не закусваше, не обичаше тълпи, мразеше празните приказки и предпочиташе да се наспи колкото се може повече. Не мисля, че това заведение беше неговият тип. През последните девет години не се мяркаше много по площада.

— Дел откъде се познава с него?

— От съда. Една от дъщерите ѝ беше родила. Татенцето вече си имаше семейство. Пълен ужас. — Хари Рекс някак си успя да натъпче в устата си такова количество палачинки, че и кон би се задавил. Плюс една хапка наденица.

— И ти, естествено, беше в дъното на всичко.

— Естествено. Съдията се погрижи за нея. — Мляс, мляс.

Рей се почувства длъжен да си вземе голяма хапка. Тъй като отвсякъде течеше меласа, той се наведе напред и вдигна натежалата вилица към устата си.

— Знаеш, че съдията беше легенда, Рей. Хората тук го обичаха. Никога не е получавал по-малко от осемдесет процента от гласовете в окръг Форд.

Рей кимна, докато работеше върху палачинките си. Бяха горещи и цвъртящи от масло, но не особено вкусни.

— Ако похарчим пет хиляди долара за къщата — рече Хари Рекс, без от устата му да се подава храна, — ще си върнем парите неколkokратно. Добра инвестиция.

— Пет хиляди за какво?

Хари Рекс избърса устата си с едно дълго движение.

— Това чудо първо трябва да се почисти. Да се напръска против паразити, да се измие, да се дезинфектира, да се почистят подовете, стените и мебелите, да замирише на хубаво. После да се боядиса фасадата и партерът. Да се поправи покривът, за да няма петна по таваните. Да се окоси тревата, да се оплеви, абе да се поспретне малко. Мога да намеря кой да го направи тук. — Той напъха между челюстите си още една порция и зачака Рей да отговори.

— В банката има само шест хиляди.

Дел мина край тях и някак си успя в крачка да долее с кафе чашите им и да потупа Рей по рамото.

— Нали има още в онази кутия, дето я намери? — рече Хари Рекс, докато си отрязваше ново парче от купа палачинки.

— Значи казваш да ги харчим?

— Ами чудя се — отвърна великанът, докато се наливаше с кафе.
— Честно да ти кажа, цяла нощ съм се чудил.

— И?

— Според мен има два въпроса, единият е важен, другият — не.
— Бърза хапка със скромни размери, после Хари Рекс продължи да говори, ръкомахайки с вилицата и ножа: — Първо на първо, откъде са се взели? Ще ни се да знаем, но не е толкова важно. И да е обрал банка, той е мъртъв. Ако е източил казината и не си е платил данъците, пак е мъртъв. Ако просто е обичал мириса на парите и си ги е пестил години наред, пак е мъртъв. Нали разбираш накъде бия?

Рей сви рамене, като че ли чакаше нещо по-завързано. Хари Рекс използва паузата в монолога си, за да хапне малко наденица, а после отново започна да бодне въздуха с вилицата си.

— Второ, какво смяташ да правиш с парите? Ето това е въпросът. Предполага се, че никой не знае за тях, нали?

Рей кимна и каза:

— Да. Бяха скрити. — Още чуваше тракането на прозорците. И виждаше пръснатите и смачкани кутии с надпис „Блейк и син“.

Не се сдържа да погледне през прозореца към колата си, заредена с багаж и готова за бягство.

— Ако включиш парите в наследството, половината ще ги приберат данъчните.

— Знам, Хари Рекс. Ти как би постъпил?

— Ти мен не ме гледай. Аз воювам с данъчните от осемнайсет години и познай кой побеждава? Във всеки случай не аз. Данъчните да си гледат работата.

— Това ли ме съветваш като адвокат?

— Не, като приятел. Ако искаш юридически съвет, ще ти кажа, че всички активи трябва да бъдат събрани и надлежно описани съобразно със законите на щата Мисисипи и прилежащите към тях поправки и допълнения.

— Благодаря ти.

— Аз бих взел двайсетина хиляди, бих ги включил в наследството, колкото да си покрия разходите, после бих изчакал дълго

време и бих дал половината от останалото на Форест.

— Е, това вече се казва юридически съвет.

— Не, това се казва здрав разум.

Загадката на питките бе разрешена, когато Хари Рекс се нахвърли върху тях.

— Искаш ли питка? — попита той, макар че чинията беше по-близо до Рей.

— Не, благодаря.

Хари Рекс разреза две питки наполовина, намаза ги с масло, добави дебел слой конфитюр и в последния момент пхна кръгче наденичка.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Възможно ли е парите да са белязани по някакъв начин?

— Само ако са от откуп или от наркотици. Аз не вярвам Рубън Атли да се е забъркал в нещо такова, а ти?

— Добре, похарчи пет хиляди.

— Няма да съжаляваш.

Дребен човечец с риза и панталон в цвят каки спря до масата и се усмихна сърдечно.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, но аз съм Лойд Дарлинг. — Докато говореше, той протегна ръка към Рей. — Имам ферма на изток от града.

Рей стисна ръката му и се понадигна. Мистър Лойд Дарлинг притежаваше повече земя от всеки друг в окръг Форд. Веднъж беше преподавал на Рей в неделното училище.

— Радвам се да ви видя.

— Не, не ставайте — продължи мистър Дарлинг и леко натисна рамото на Рей. — Просто исках да кажа колко съжалявам за съдията.

— Много ви благодаря.

— Нямаше по-свестен човек от Рубън Атли. Моите съболезнования.

Рей само кимна. Хари Рекс бе спрял да яде и изглеждаше готов да се разплаче. После Лойд си замина и закуската продължи. Хари Рекс се впусна да разказва хрониките на войните си с данъчните. След

още една-две хапки Рей се почувства преял и докато се преструваше, че слуша, мислеше за всички свестни хора, които толкова се възхищаваха от баща му, всички Лойд-Дарлинговци, които почитаха покойника.

Ами ако парите не бяха спечелени на комар? Ами ако имаше престъпление, ами ако съдията бе направил някакъв ужасен таен удар? Седнал сред посетителите на „Кафето“, слушайки Хари Рекс, без да го чува, Рей Атли взе решение. Зарече се дори някога да открие, че парите в багажника на колата му са натрупани от баща му по някакъв недотам морален начин, никога и на никого да не казва. Той нямаше да развенчае бляскавата репутация на съдия Рубън Атли.

Сключи договор със себе си, стисна си ръцете, подписа се с кръв, закле се в Бога. Никой никога нямаше да разбере.

Сбогуваха се на тротоара пред поредната адвокатска кантора. Хари Рекс го сграбчи мечешката. Рей се опита да отвърне на прегръдката му, но ръцете му бяха притиснати до тялото.

— Не мога да повярвам, че го няма — рече Хари Рекс с отново навлажнени очи.

— Знам, знам.

Великанът си тръгна, като клатеше глава и се мъчеше да сдържи сълзите си. Рей скочи в аудито и напусна площада, без да се обръща. Минути по-късно се озова в покрайнините на града, подмина старото автокино, където за пръв път бяха пуснали порно, и обувния завод, където съдията беше разрешил спора между ръководството и стачкуващите работници. Най-сетне излезе от Клантън, далеч от трафика и далеч от легендата. По-гледна скоростомера и си даде сметка, че кара почти със сто и петдесет километра в час.

* * *

Трябваше да избягва полицаите, както и да внимава някой да не удари колата му отзад. Пътят беше дълъг, но бе изключително важно кога точно ще пристигне в Шарлотсвил. Подранеше ли, пешеходната зона в центъра на града щеше да е пълна с хора. Закъснееше ли, нощният патрул щеше да го види и да му задава въпроси.

След границата с Тенеси спря да зареди бензин и да си почине. Беше прекалил с кафето. И с храната. Опита се да се свърже с Форест по мобифона, но никой не отговори. Не можеше да прецени дали това е добра или лоша новина — при Форест всичко беше непредсказуемо.

Отново на път, той задържа скоростта на деветдесет и часовете започнаха да се нижат. Окръг Форд остана далеч назад, сякаш в някакъв друг живот. Всеки е роден някъде, а Клантън не беше най-лошият възможен дом. Но нямаше да съжالياва, ако никога повече не се върнеше там.

Изпитната сесия свършваше след седмица, а след още една приключваше годината и започваше лятната ваканция. Тъй като се предполагаше, че се занимава с научна работа и писане, Рей нямаше да води часове през следващите три месеца. Кое то означаваше, че ще има много малко задължения.

Щеше да се върне в Клантън и да положи клетва като изпълнител на завещанието на баща си. Щеше да вземе всички решения, които Хари Рекс го съветваше. И щеше да се опита да разреши загадката на парите.

Тъй като имаше достатъчно време, за да планира ходовете си, Рей не се учуди, че нищо не потръгна както трябва. Часът на пристигането му беше подходящ — 11:20 вечерта, сряда, десети май. Надяваше се да паркира на неразрешено място, на тротоара, само на няколко крачки от входната врата към апартамента му, но същата идея беше хрумнала и на други шофьори. За пръв път виждаше толкова много коли до бордюра, е, за негово удовлетворение всички до една имаха квитанции за глоби под чистачките си.

Можеше да паркира на улицата и да търчи напред-назад, но така сам си просеше неприятности. Малкият паркинг зад сградата имаше четири места, едното запазено за него, но пък вратите се заключваха в единайсет.

Затова беше принуден да използва тъмен и почти напълно изоставен гараж на три пресечки от дома си, огромно хале на няколко етажа, което беше пълно през деня и пустееше призрачно нощем. Докато пътуваше на североизток и планираше офанзивата си, Рей многократно бе обмислял тази алтернатива и тя му се бе сторила най-непривлекателната. Беше план „Д“ или „Е“, доста надолу в списъка на начините, по които искаше да прехвърли парите. Паркира на първо ниво, излезе с чантата си, заключи колата и с дълбоко притеснение я остави. После забърза към изхода, като стрелкаше очи наляво-надясно, сякаш наоколо дебнеха въоръжени банди. Краката и гърбът му се бяха схванали от пътуването, но работата не чакаше.

Апартаментът изглеждаше точно така, както го бе оставил, което му донесе странно облекчение. Имаше оставени трийсет и четири съобщения, сигурно съболезнования от приятели и колеги. Щеше да ги прослуша по-късно.

В дъното на малко килерче в коридора, под едно одеяло, някакво пончо и други нахвърляни, а не нарочно подредени там неща, Рей откри червен сак „Уимбълдън“, който не бе докосвал поне две години.

Като изключим куфарите, които сигурно биха събудили подозрения, това беше най-голямата чанта, за която можа да се сети.

Ако имаше пистолет, би го пъкнал в джоба си. Но престъпността в Шарлотсвил беше ниска и Рей предпочиташе да живее без оръжие. След неделния епизод в Клантън още повече се ужасяваше от всички огнестрелни изобретения. Бе оставил револвера на съдията скрит в един дрешник в Кленова градина.

Той метна сака през рамо, заключи външната врата и с възможно най-нехаен вид тръгна по централната търговска улица. Тя беше добре осветена, винаги имаше един-двама полицаи, а пешеходците по това време бяха зеленокоси хлапета, някой и друг пияница или окъснели граждани, които се прибираха вкъщи. След полунощ Шарлотсвил притихваше.

Малко преди да пристигне, оттук бе минала гръмотевична буря. Улиците бяха мокри и духаше вятър. Рей подмина момче и момиче, хванати за ръка, но не видя никого друго по пътя към гаража.

Мина му през ума просто да пренесе самите найлонови чували, да ги метне през рамо като Дядо Коледа, един по един, и да претича от колата до апартамента си. Можеше да прехвърли парите за три курса и да намали престоя си на улицата. Две неща го спираха. Първо, ами ако някой чувал се скъса и един милион долара се разпилеят по тротоара? Всички бандити и пияници щяха да изскочат от пресечките и да се втурнат отгоре му като акули на кръв. Второ, всеки полицай би се усъмнил, като види някой да внася (а не да изнася) у дома си чували с нещо, което прилича на боклук.

„Какво има в торбата, сър?“ — би попитал полицаят.

„Нищо. Боклук. Един милион долара.“ Нямаше добър отговор.

Затова планът беше да запази търпение, да не избързва, да носи парите на малки части и да не мисли колко курса ще трябват, защото най-маловажният фактор беше собствената му умора. По-късно щеше да почива.

Най-страшното беше как ще прехвърли парите от чувала в сака, превит над багажника си и опитващ се да не изглежда гузен. За щастие гаражът беше пуст. Рей натъпка сака с банкноти толкова, че едва успя да дръпне ципа, тръшна капака на багажника, огледа се, като че ли току-що бе удушил някого, и си тръгна.

Носеше може би една трета от съдържанието на чувала — триста хиляди долара. Повече от достатъчно, за да го арестуват или наръгат с нож. Отчаяно се стремеше да изглежда нехаен, но в походката и движенията му нямаше нищо естествено. Погледът му бе вперен напред, макар да искаше да се стрелка нагоре-надолу, наляво-надясно, за да не пропусне нищо. Ужасяващ младеж с обеци на носа мина край него с клатушкане, надрусан до видиотяване. Рей закричи още по-бързо. Не беше сигурен, че нервите му ще издържат още осем-девет курса до гаража.

Един пияница му подвикна нещо нечленоразделно от тъмната си пейка. Рей се втурна напред, но после се овладя. Слава богу, че нямаше пистолет. В този момент можеше да стреля по всичко, което се движеше. С всяка пресечка парите ставаха все по-тежки, но той успя да се прибере без инциденти. Изсипа парите на леглото си, заключи всички възможни врати и пак тръгна към колата. Но по друг път.

На петия курс го спря някакво старче, което изскочи от сенките и извика:

— Какво, по дяволите, правиш?

Държеше в ръката си нещо тъмно. Рей реши, че това е оръжието, с което ще го убива.

— Махай ми се от пътя — каза той колкото можеше по-грубо, но устата му беше пресъхнала.

— Само тропосваш напред-назад! — изкрещя старчокът. Вонеше, а очите му светеха като на демон.

— Гледай си работата. — Рей не се спря, а старчето заподскача пред него. Селският идиот.

— Какъв е проблемът? — застигна ги ясен глас. Рей спря и един полицаи дойде до тях с палка в ръка.

Рей разцъфна в усмивка.

— Добър вечер, господин полицаи. — Дишаше тежко, а лицето му беше потно.

— Тоя мъти нещо! — извика старчето. — Ту напред, ту назад. Като дойде насам, чантата празна. Иде нататък, чантата пълна.

— Успокой топката, Гили — рече полицаият и Рей си пое по-свободно дъх. Изпитваше ужас, че някой го е наблюдавал, но в същото време се благодареше, че този някой е от сорта на Гили. По търговската улица беше виждал всякакви образи, но не и него.

— Какво има в сака? — попита полицаят.

Това беше тъп въпрос, напълно незаконен, и за частица от секундата Рей, професорът по право, се замисли дали да не му изнесе една лекция за позволените случаи на задържане, обиск и конфискация, както и какви въпроси има право да задава полицаят. Все пак остави нещата така и уверено произнесе готовия си отговор:

— Играх тенис тази вечер в „Глиганската глава“. Нещо си разтегнах сухожилие и гледам да го пораздвижа. Живея ей там. — Той посочи апартамента си на две пресечки по-долу.

Полицаят се обърна към старчето и каза:

— Не можеш да крещиш така на хората, Гили, колко пъти да ти казвам. Тед знае ли, че си навън?

— Има нещо в тази чанта — отвърна доста по-тихо Гили. Ченгето вече го отвеждаше.

— Да бе, пари са — отвърна полицаят. — Сигурно човекът е обрал банка и ти си го заловил. Браво на теб.

— Но ту е празна, ту е пълна.

— Лека нощ, сър — каза през рамо ченгето.

— Лека нощ. — И Рей, раненият тенисист, куцука в продължение на половин пресечка заради дебнещите в сенките други субекти. Когато изсипа петия товар на леглото, намери бутилка скоч в барчето и си наля една солидна доза.

Изчака два часа, предостатъчно време, за да може Гили да се върне при Тед, който, дай боже, щеше да му даде лекарствата и да го държи затворен през остатъка от нощта, а може би и достатъчно време, за да свърши смяната на онзи полицай. Два много дълги часа, през които Рей си представяше всеки възможен сценарий около колата си. Кражба, вандализъм, пожар, отмъкване на буксир, всички възможни варианти.

В три сутринта излезе от апартамента си по джинси, туристически обувки и тъмносиня фланелка с надпис „Вирджиния“. Беше изоставил червения сак в полза на протъркано черно куфарче, което нямаше да побере много пари, но и нямаше да привлече вниманието на полицая. Въръжи се с кухненски нож, затыкнат в колана под фланелката му, готов да бъде измъкнат за секунди и използван срещу подобните на Гили или всеки друг нападател. Беше глупаво и той го знаеше, но не беше на себе си и си даваше сметка за

това. Беше смъртно уморен, не си доспиваше трета вечер поред, а освен това бе леко замаян от трите чаши скоч, твърдо решен да скрие парите на сигурно място и изплашен да не го спрат отново.

В три сутринта дори пияниците се бяха отказали да кръстосват насам-натам. Централните улици бяха опустели. Но докато влизаше в гаража, Рей видя нещо, което го ужаси. В далечния край на улицата под една лампа минаваха пет-шест чернокожи младежи. Вървяха бавно към него, провикваха се, говореха високо, държаха се предизвикателно.

Нямаше как да направи още половин дузина курса, без да налети на тях. Последният план беше съставен на място.

Рей запали мотора и напусна гаража. Обиколи центъра и спря на улицата до колите, паркирани неправилно до тротоара пред апартамента му. Угаси двигателя, изключи фаровете, отвори багажника и грабна парите. Пет минути по-късно цялото съкровище беше горе, където му бе мястото.

В девет сутринта го събуди телефонът. Беше Хари Рекс.

— Проспа си младините, момче — изръмжа той. — Как пътува?

Рей се завъртя към края на леглото и се опита да отвори очи.

— Прекрасно — отвърна той.

— Вчера говорих с един брокер на недвижими имоти, Бакстър Ред, от добрите в града. Обиколихме къщата, поогледахме, пълен ужас. Във всеки случай той иска да оставим официалната цена, четиристотин бона, и смята, че можем да ѝ вземем поне двеста и петдесет. За него отиват обичайните шест процента. Слушаш ли ме?

— Да.

— Тогава кажи нещо де.

— Продължавай.

— И той смята, че трябва да потрошим малко пари по нея, малко боя, малко лъсване на пода, да изгорим шумата в двора и прочие. Препоръча фирма за почистване. Слушаш ли ме?

— Да.

Хари Рекс беше буден от часове и по всяка вероятност зареден с поредния куп палачинки, питки и наденици.

— Във всеки случай вече наех хора да боядисат къщата и да постегнат покрива. Скоро ще ни трябва финансова инжекция.

— Ще се върна след две седмици, Хари Рекс, не може ли да почака?

— Добре. Да нямаш махмурлук?

— Не, само съм уморен.

— Хубаво, размърдай си задника, девет часът минава.

— Благодаря.

— Като стана въпрос за махмурлук — сниши внезапно глас Хари Рекс, — Форест ми се обади снощи.

Рей стана и поизпъна гръб.

— Това едва ли е на хубаво — каза той.

— Прав си, не е. Беше направил главата, не знам дали с пиене или с наркотици, вероятно и с двете. Каквото и да е, беше по много. Заваляше думите, като че ли всеки момент ще заспи, а после изведнъж избухваше и почваше да ме псува.

— Какво искаше?

— Пари. Не сега, викаше, че не е на червено, но бил загрижен за къщата и наследството и искал да е сигурен, че няма да го изпързаяш.

— Да го изпързаям ли?

— Беше насвяткан, Рей, така че не можеш да му се сърдиш. Но каза някои доста тежки приказки.

— Слушам те.

— Казвам ти, за да знаеш, но те моля да не се разстройваш. Съмнявам се, че тази сутрин ще си ги спомня.

— Давай нататък.

— Каза, че открай време си бил любимецът на съдията и затова те направил изпълнител на завещанието му, че баща ви винаги ти давал повече, че аз съм длъжен да те държа под око и да пазя интересите му, защото ти ще се опиташ да го измамиш за парите и така нататък.

— Не му трябваше много време, а? Едва заровихме баща ми.

— Така е.

— Не че се учудвам.

— Тъй че внимавай. Запил се е и може да ти се обади със същите дивотии.

— И друг път съм ги чувал, Хари Рекс. Не той е виновен за проблемите си. Вечно някой му мисли злото. Типично за пияниците и наркоманите.

— Той смята, че къщата струва един милион долара и твърди, че аз съм длъжен да ѝ взема толкова. Иначе щял да наеме свой адвокат, дъра-дъра и така нататък. Не че ме уплаши особено. Както казах, беше се насвяткал.

— Жалка картинка.

— Така е, но до седмица-две ще стигне дъното и ще изтрезнее. Тогава аз ще го наругая. Ще се оправим.

— Съжалявам, Хари Рекс.

— Такава ми е работата. Весело си живеем ние, адвокатите.

Рей си направи чаша кафе, силна италианска смес, която много обичаше и която ужасно му липсваше в Клантън. Първата чаша беше почти празна, преди мозъкът му да се събуди.

На Форест щеше да му мине от само себе си. Въпреки многото си проблеми той беше, общо взето, безобиден. Хари Рекс щеше да се погрижи за наследството и щяха да разделят поравно всичко. След година и нещо Форест щеше да получи чек за повече пари, отколкото някога беше виждал.

Идеята някаква си фирма да почиства Кленова градина го разтревожи. И това продължи известно време. Представяше си десетина жени, търчащи като мравки, доволни колко много има за чистене. Ами ако попаднеха на друго съкровище, коварно скрито от съдията? Натъпкани с банкноти дюшеци? Пълни с плячка килери? Но това беше невъзможно. Рей беше претърсил всеки сантиметър от къщата. Когато човек намери скрити три милиона, има мотивация да провери под всяка дъска на пода. Дори си бе проправил път под паяжините в мазето, една тъмница, където не би влязла никоя чистачка.

Наля си втора една чаша силно кафе и отиде до спалнята, където седна на един стол и се загледа в купищата пари. И какво сега?

Последните четири дни бяха минали като в мъгла. Рей мислеше само как да докара парите там, където бяха в момента. Сега предстоеше да планира следващата крачка, а не му идваха наум много идеи. Парите трябваше да бъдат скрити и защитени, в това поне беше сигурен.

По средата на бюрото му имаше голяма кошница цветя със съболезнователна картичка, подписана от четиринайсетте студенти от курса по антитръстово законодателство. Всеки от тях беше написал по два-три реда на съчувствие и Рей ги прочете всичките. До цветята имаше купчина картички от колегите му във факултета.

Бързо се разчу, че се е върнал, и цяла сутрин същите тези колеги идваха да му кажат „здрости“, „добре дошъл“, „съжаляваме за загубата на баща ти“. Като цяло преподавателите в неговия факултет бяха задружни. Можеха да се дърлят по дребните въпроси на университетската политика, но бързо сплотяваха редиците си във време на нужда. Рей много се радваше да ги види. Жената на Алекс Дъфман изпрати от прословутите си шоколадови кексчета, всяко от които тежеше по половин килограм и добавяше по килограм и половина към талията ти. Наоми Крег донесе малък букет от розите, които гледаше в градината си.

По-късно сутринта Карл Мърк се отби в кабинета му и затвори вратата. Карл беше най-близкият приятел на Рей в университета; пътят му до Юридическия факултет беше забележително сходен. Бяха връстници, и двамата имаха за бащи провинциални съдии, които управляваха малките си кралства от десетки години. Бащата на Карл още не беше пенсиониран и се мръщеше, че синът му не се е върнал да работи в семейната кантора. Все пак с годините сякаш малко по малко му минаваше, докато съдия Атли умря, без да прости на сина си.

— Разкажи ми какво стана — рече Карл. И на него скоро му предстоеше подобно пътуване до родния му град в северната част на Охайо.

Рей започна с притихналата къща, твърде притихнала, припомни си той сега. Описа сцената, сред която откри съдията.

— Намерил си го мъртъв? — попита Карл. Разказът продължи и накрая той попита: — Смяташ ли, че може да е ускорил нещата?

— Надявам се. Имаше силни болки.

— Гледай ти.

Рей разказваше с големи подробности, като си спомняше неща, за които не се беше сещал от миналата неделя. Думите се лееха, споделянето се превърна в терапия. Карл беше отличен слушател.

Форест и Хари Рекс бяха картинно описани.

— В Охайо си нямаме такива образи — рече Карл. Когато разказваха за родните си места, обикновено пред колеги от големите градове, двамата раздуваха фактите и преувеличаваха странностите на съгражданите си. При Форест и Хари Рекс случаят не беше такъв. Истината си беше достатъчно колоритна.

Поклонението, службата, погребението. Когато Рей завърши с тромпета и спускането на ковчега, и двамата бяха просълзени. Карл скочи на крака и каза:

— Страхотен начин да си отидеш от тази земя. Моите съболезнования.

— Радвам се, че свърши.

— Добре дошъл отново. Хайде да обядваме заедно утре.

— Какъв ден е?

— Петък.

— Става.

За обедната си лекция по антитръстово законодателство Рей поръча пици и ги изяде на двора със студентите си. Присъстваха тринайсет от общо четиринайсетте. Осем щяха да завършат след две седмици. Всички изглеждаха по-загрижени за Рей и смъртта на баща му, отколкото за изпитите си. Той знаеше, че това скоро ще се промени.

Когато пиците свършиха, Рей пусна студентите и те се пръснаха. Кейли поизостана, както често правеше през последните месеци. Между студенти и преподаватели имаше строго забранена за полети зона и Рей Атли не смееше да я престъпи. Беше твърде доволен от работата си, за да рискува да го хванат със студентка. След две седмици обаче Кейли щеше да получи бакалавърската си степен и правилото нямаше да се отнася за нея. Флиртът се беше задълбочил — по някой сериозен въпрос след часа, отбиване в кабинета му за пропуснато задание и неизменната усмивка с поглед, който се задържеше секунда по-дълго от необходимото.

Тя беше средна по успех като студентка, но имаше красиво лице и задник, който спираше движението по улиците. Беше играла хокей на

трева и лакрос в колежа Браун и фигурата ѝ беше стройна и атлетична. Кейли беше двайсет и осем годишна вдовица без деца. Бе получила купища пари от фирмата производител на парапланера, с който покойният ѝ съпруг бе загинал на няколко километра от брега при Кейп Код. Намерили го на осемнайсет метра дълбочина, все още овързан, а крилата на парапланера били пречупени на две. Рей беше прочел съобщението за инцидента в интернет. Освен това беше открил съдебния протокол от Роуд Айланд, където Кейли бе съдила компанията. Обезщетението възлизаше на четири милиона първоначално и петстотин хиляди годишно за следващите двайсет години. Рей бе запазил тази информация за себе си.

След като бе преследвала момчетата през първите две години в университета, тя се бе прехвърлила на мъжете. Рей знаеше за поне още двама професори по право, които бяха обект на същата офанзива като него. Единият впрочем бе женен. Очевидно всички се притесняваха.

Рей и Кейли влязоха през главния вход на Юридическия факултет, бърбейки небрежно за последния изпит. С всеки флирт тя все повече се приближаваше, вдигаше градуса. И само тя знаеше какво цели с всичко това.

— Нещо много ми се лети със самолет — обяви Кейли.

Всичко друго, но не и летене. Рей си спомни за младия ѝ съпруг и ужасната му смърт и една секунда не знаеше какво да отговори. Найсетне заяви с усмивка:

— Купи си билет.

— Не, не, искам с теб, с малко самолетче. Хайде да отлетим нанякъде.

— Къде по-конкретно?

— Просто да си побърмчим малко. Мисля да вземам уроци.

— Аз пък си мислех за нещо по-традиционно, може би обяд или вечеря, след като завършиш. — Тя се бе примъкнала по-близо до него, тъй че ако в този момент ги видеше някой, веднага щеше да разбере, че обсъждат неправомерни действия.

— Ще завърша след четиринайсет дни — рече тя, сякаш не беше в състояние да чака толкова време, преди да скочат в леглото.

— Тогава ще те поканя на вечеря след петнайсет.

— Не, нека нарушим правилото сега, докато още съм студентка. Нека вечеряме, преди да завърша.

Рей едва не се съгласи.

— Страхувам се, че не можем. Законът си е закон. Дошли сме тук, защото го уважаваме.

— О, да. Толкова е лесно да го забравиш. Да смятам ли, че имаме уговорена среща?

— Още не, но ще имаме.

Тя му хвърли още една усмивка и си тръгна. Той се опита да не се възхити на театралния ѝ жест, но това не му се удаде.

Нае микробус от фирма за преноси на север от града за шейсет долара на ден. Опита се да смъкне цената наполовина, защото микробусът му трябваше само за няколко часа, но не можа да отбие нищо. Измина точно шестстотин метра и спря при складова база „Чейнис“, голям комплекс нови бетонни правоъгълници, обградени с метална ограда и лъскава нова бодлива тел. От електрическите стълбове видеокамери наблюдаваха всеки негов ход, докато паркираше и вървеше до офиса.

Имаше много свободно място. Едно кутийка три на три метра струваше четирийсет и осем долара месечно, без отопление, без въздух, със спускаща се надолу врата тип ролетка, но с добро осветление.

— Огнеупорна ли е? — попита Рей.

— Абсолютно — отвърна лично мисис Чейни, докато попълваше формуляра и гонеше дима от затъкнатата между устните си цигара. — Чиста проба бетонен панел.

В „Чейнис“ всичко било обезопасено. Имали система за електронно наблюдение, обясни собственичката и показа четирите монитора на един рафт вляво от нея. Вдясно имаше малък телевизор, на който някакви хора викаха и се боричкаха — нещо като бръцолевенето в шоуто на Джери Спрингър, прераснало в ръкопашна схватка. Рей се досещаше кой екран привлича най-много внимание.

— Двайсет и четири часова охрана — продължи мисис Чейни, без да спира да попълва формулярите. — Порталът е винаги заключен. Досега не сме имали кражби. Ако стане нещо, имаме всякакви застраховки. Подпишете тук. 14В.

Да застраховаш три милиона долара, помисли си Рей, докато се подписваше. Плати в брой за шест месеца и си тръгна с ключовете за 14В.

Върна се два часа по-късно с шест нови кашона, куп стари дрехи и малко непотребни мебели, които бе купил от битпазара за повече правдоподобност. Паркира пред 14В и бързо разтовари и подреди вътре боклуците си.

Парите бяха натъпкани в общо петдесет и три двайсеткилограмови торби за фризер, затворени с цип като предпазна мярка срещу въздух и вода. Торбите бяха подредени на дъното на шестте кашона, а после внимателно покрити с листа, папки и научни бележки, които Рей доскоро бе смятал за полезни. Сега щателните му записки служеха на много по-висша кауза. За по-сигурно беше прибавил и няколко стари книжки с меки корици.

Ако някой крадец случайно влезеше в 14В, щеше да си излезе след бегъл поглед към кашоните. Парите бяха възможно най-добре скрити и защитени. Като изключим банковите сейфове, Рей не се сещаше за по-сигурно място.

Какво щеше да стане накрая с тях, си оставаше загадка, която с всеки изминал ден ставаше все по-неясна. Фактът, че сега са надлежно скрити във Вирджиния, не го утешаваше толкова, колкото се бе надявал.

Рей погледа известно време кашоните и другите боклуци. Не бързаше да си тръгва. Зарече се да не минава всеки ден на проверка, но веднага се усъмни в клетвата си.

Заклучи ролетката с нов катинар. На тръгване видя, че пазачът е буден, видеокамерите бдят, а порталът е заключен.

* * *

Фог Нютън се притесняваше за времето. Беше изпратил един курсист до Линчбърг, а според радара приближаваше буря. Облаците не бяха предвидени и при предварителните инструкции на курсиста не бе станало дума за прогнозите.

— Колко часа е летял досега? — попита Рей.

— Трийсет и един — отвърна мрачно Фог. Определено недостатъчно, за да се справи с гръмотевична буря. Между Шарлотсвил и Линчбърг нямаше никакви летища, само планини.

— Няма да летиш, нали? — рече Фог.

— Ще ми се.

— Дума да не става. Облаците се събират бързо. Да идем да погледаме.

Нищо не плаши един авиоинструктор повече от курсист, който е във въздуха при лошо време. Всеки по-дълъг тренировъчен полет трябва да бъде внимателно планиран — маршрут, продължителност, гориво, прогнози за времето, резервни летища и аварийни процедури. Освен това всеки полет трябва да бъде писмено одобрен от инструктора. Веднъж Фог беше задържал Рей на земята през един ясен и слънчев ден, защото имало минимална вероятност от обледеняване на пет хиляди метра височина.

Прекосиха хангара и стигнаха пистата, където един лиър тъкмо паркираше и изключваше моторите си. На запад зад хълмовете изплуваха първите облаци. Вятърът се бе усилил забележимо.

— Десет-петнайсет възела, и то на пориви — рече Фог. — Перпендикулярно на посоката на движение.

Рей не би посмял да опита приземяване при такива условия.

Зад лиъра се появи една бонанза и се придвижи по пистата. Докато тя се приближаваше, Рей забеляза, че е същата, за която копнееше през последните два месеца.

— Ето го твоя самолет — обади се Фог.

— Де да беше — отвърна Рей.

Машината спря до тях и когато пистата отново опустя, Фог каза:

— Чух, че свалил цената.

— На колко?

— Някъде около четиристотин двайсет и пет хиляди. Четиристотин и петдесет беше малко множко.

Пилотът, който бе пътувал сам, изпъля от самолета и измъкна багажа си от задната му част. Фог се взираше в небето и гледаше часовника си. Рей не сваляше поглед от бонанзата, чийто собственик заключваше вратата и я оставяше да си почине.

— Дай да я вземем за едно кръгче.

— Бонанзата ли?

— Ами да. Какъв е наемът?

— Ще го договорим. Познавам човека доста добре.

— Дай да я вземем за един ден, да отлетим до Атлантик Сити и да се върнем.

Фог забрави надвисналите облаци и начинаещия курсист, обърна се и погледна Рей.

— Сериозно ли говориш?

— Защо не? Сигурно ще бъде забавно.

Фог нямаше много интереси извън пилотирането и комара.

— Кога?

— В събота. Вдругиден се пада. Тръгваме рано, връщаме се късно.

Фог изведнъж се замисли дълбоко. Погледна часовника си, погледна още веднъж на запад, после на юг. Дик Докър се провикна през един прозорец:

— Новакът е на шестнайсет километра оттук!

— Слава богу — измърмори под носа си Фог и видимо си отдъхна. Двамата с Рей отидоха до бонанзата, за да я разгледат поотблизо.

— Събота значи? — попита Фог.

— Да, за целия ден.

— Ще намеря собственика. Сигурен съм, че ще се спогодим.

Вятърът поутихна за малко и новакът пилот кацна без особено усилие. Фог се успокои напълно и успя да се усмихне.

— Не знаех, че си падаш по комара — рече той, докато вървяха през пистата.

— Само малко блекджек, нищо сериозно — отвърна Рей.

На вратата се позвъни и самотата на късната петъчна утрин си отиде. Рей се беше успал, защото още се чувстваше уморен от посещението в Клантън. След три вестника и четири кафета вече се чувстваше почти буден.

Хари Рекс бе изпратил по „Федеръл Експрес“ колет с писма от почитатели на съдията и изрезки от вестници. Рей ги разпръсна по масата и започна от статиите. В сряда „Клантън Кроникъл“ бе отпечатал на първа страница достолепна фотография на Рубън Атли с черна тога и съдийско чукче. Снимката беше отпреди поне двацет години. Косата на баща му беше по-гъста и по-тъмна, а тялото му изпълваше тогата. Заглавието гласеше „СЪДИЯ РУБЪН АТЛИ ПОЧИНА НА 79 ГОДИНИ“. На първа страница имаше три колонки по въпроса. Едната беше витиеват некролог, другата съдържаеше изказвания на негови приятели, а третата беше прощално слово за съдията, възхваляващо удивителната му състрадателност.

„Форд Каунти Таймс“ също излизаше със снимка, правена само преди няколко години. На нея съдия Атли седеше на верандата си с лула в ръката и изглеждаше доста по-стар, но затова пък се усмихваше — нещо нетипично за него. Носеше жилетка и приличаше на старец. Репортерът го беше предумал за интервю под предлог, че ще си говорят за Гражданската война и Нейтан Бедфорд Форест. Имаше намек, че съдията пише книга за генерала и мъжете от окръг Форд, които са се били с него.

Синовете Атли едва се споменаваха в статиите за баща им. Не можеше да се каже нещо за единия и да се прескочи другия, а повечето хора в Клантън избягваха да говорят за Форест. Беше ясно до болка, че синовете не представляваха част от живота на съдията.

А можехме, каза си Рей. Баща му беше този, който още навремето избра да не се занимава достатъчно с децата си, не обратното. Този чудесен човек, който беше дал толкова много на толкова много хора, нямаше време за собственото си семейство.

Статиите и снимките го натъжиха, което бе неприятно, защото Рей не смяташе да се натъжава този петък. Беше се държал доста мъжки, откакто преди пет дни откри баща си мъртъв. В мигове на скръб и тъга бе стискал зъби и бе успявал да продължи напред, без да се разстройва. Изтеклото време и изминатото разстояние му бяха помогнали много, а сега изведнъж заваляха тъжни спомени.

Хари Рекс беше прибрал писмата от кутията на баща си в пощата на Клантън, от съда и от пощенската кутия в Кленова градина. Някои бяха адресирани до Рей и Форест, други до семейството на съдия Атли. Имаше дълги писма от адвокати, които бяха работили с великия човек и бяха вдъхновени от вярата му в закона. Имаше съболезнователни картички от хора, които по една или друга причина се бяха явявали пред Рубън Атли за развод, осиновяване или като малолетни правонарушители, и неговата справедливост беше променила живота им. Имаше писъмца от целия щат — действащи съдии, бивши колеги от университета, политици, на които той беше помагал през годините, и приятели, които искаха да изкажат съболезнованията си и да споделят хубавите си спомени.

Най-много бяха онези, които бяха получили дарения от съдията. Писмата бяха дълги, прочувствени и еднакви. Без много шум съдия Атли бе изпращал пари на хора, които отчаяно се нуждаеха от тях, и в много случаи коренно бе променил живота им.

Как можеше един толкова щедър човек да умре с повече от три милиона долара в шкафа си? Скритото определено беше повече от раздаденото. Може би без да разбере, бе заболял от Алцхаймер или някаква друга болест. Дали не бе загубил разсъдъка си? Лесният отговор беше, че старецът просто се е побъркал, но колко луди могат да съберат толкова пари?

След като прочете двайсетина писма и картички, Рей реши да си почине. Отиде до балкончето над централната улица и се загледа в минувачите долу. Баща му никога не бе виждал Шарлотсвил и макар да бе сигурен, че го е викал да дойде, Рей не си спомняше да е отправял изрична покана. Никога не бяха ходили някъде заедно. Имаше толкова неща, които можеха да направят.

Съдията все казваше, че иска да види Гетисбърг, Антитам, Бул Рън, Чансълърсвил и Апоматокс, и щеше да го направи, ако Рей бе

проявил интерес. Но Рей не обичаше да се връща към минали войни и винаги сменяше темата.

Имаше прекрасна картичка от Клодия. Тя благодареше на Рей, че е говорил с нея и ѝ е дал прошка. Обичала баща му години наред и щяла да отнесе скръбта си в гроба. Моля те, обаждай се, пишеше тя и завършваше писмото си с прегръдки и целувки. И караше настоящия си приятел да пие виагра, поне според Хари Рекс.

Носталгичното завръщане бе рязко прекъснато от обикновена анонимна картичка, която смрази жилите му и накара кожата му да настръхне.

Единственият розов плик в купа съдържаше картичка с надпис „Със съчувствие“ от външната страна. От вътрешната беше залепено парче хартия с напечатани на машина букви:

„Би било неразумно да харчиш парите. Някой може да се обади на данъчните.“

Пощенското клеймо беше от Клантън. Картичката бе изпратена в сряда и адресирана до семейството на съдия Атли в Кленова градина.

Рей я остави настрана и запрехвърля другите картички и писма. В този момент всички му се струваха еднакви, пък и беше изчел достатъчно. Розовата стоеше като зареден пистолет и го чакаше да се върне към нея.

Повтори заплахата на балкона, като стискаше парапета и се опитваше да проумее какво става. Мърмореше си думите в кухнята, докато си правеше още кафе. Беше оставил картичката на масата, за да може да я вижда от всяка точка на разхвърляното си жилище.

Върна се на балкона и се загледа в минавачите, които ставаха все по-многобройни с приближаването на обeda. Струваше му се, че всеки, който вдигнеше очи към него, знае за парите. Щом заровиш съкровище и си дадеш сметка, че всъщност го криеш от някого, можеш да си въобразиш какво ли не.

Парите не му принадлежаха, а определено бяха достатъчно, за да бъде тормозен, следен, наблюдаван, издаден, дори нападнат.

После се разсмя на собствената си параноя. Няма да живея така, каза си той и отиде да си вземе душ.

Който и да беше подателят, явно знаеше точно къде са били скрити парите. Направи списък, каза си Рей, докато седеше мокър на ръба на леглото си, а водата капеше по пода. Бившият затворник, който косеше тревата веднъж седмично. Може пък да е бил сладкодумен, да се е сприятелил със съдията и да е влизал в къщата. Не че беше трудно да проникнеш в нея. Може пък да е влизал да граби, когато съдия Атли се е измъквал да играе комар.

Начело на списъка беше Клодия. Лесно можеше да си я представи как отскача до Кленова градина всеки път, когато съдията я повикаше. Не можеш да спиш с една жена години наред, а после да я отрежеш, без да я заместиш с друга. Животът им беше толкова свързан, че нищо чудно да са продължили интимните си контакти. Никой друг не бе по-близък на Рубън Атли от Клодия. Ако някой знаеше откъде са се взели парите, това беше тя.

Ако е искала ключ от къщата, щяла е да го получи, макар да е нямала нужда от ключ. Визитата ѝ на сутринта преди погребението може да беше опит за разузнаване, а не израз на съчувствие, макар че тя добре го изигра. Силна, умна, находчива, коравосърдечна и стара, но не прекалено стара. Петнайсет минути разсъждава за Клодия и се убеди, че тя е тръгнала по дирите на парите.

Още две имена му дойдоха наум, но Рей не можеше да ги прибави към списъка. Първото беше на Хари Рекс, ала се засрами от себе си още щом го измърмори. Другото бе на Форест, но идеята беше също толкова абсурдна. Форест не бе влизал в къщата от девет години. Ако предположеше от любов към спора, че някак си е разбрал за парите, той никога не би ги оставил. Дай на Форест три милиона в брой, и той би навредил сериозно на себе си и на околните.

Списъкът му отне доста усилия, но в крайна сметка не представляваше кой знае какво. Рей искаше да иде да потича, но вместо това натъпка стари дрехи в две калъфки от възглавници и отиде с колата до „Чейнис“, където ги разтовари в 14В. Нищо не беше докоснато, кашоните си седяха точно както ги беше оставил предишния ден. Парите все още бяха добре скрити. Докато се мотаеше там и гледаше да остане колкото се може по-дълго, изведнъж се сепна, че може би оставя следа. Очевидно някой знаеше, че е взел парите от кабинета на съдията. При такъв залог всеки можеше да наеме частни детективи да следят Рей.

Можеха да го проследят от Клантън до Шарлотсвил, от апартамента му до складова база „Чейнис“.

Проклинаше се за небрежността си.

Помисли малко! Парите не са твои!

Заклучи 14В колкото можа по-здраво. По пътя за града, където трябваше да обядва с Карл, следеше в огледалата другите шофьори, но пет минути по-късно се разсмя на себе си и се зарече да не живее като преследвано ранено животно.

Нека вземат проклетите пари! Един повод за притеснение по-малко. Да разбият 14В и да ги отмъкнат. Това няма да промени живота му ни най-малко. Дума да не става.

С бонанзата се стигаше до Атлантик Сити приблизително за осемдесет и пет минути, тоест с трийсет и пет минути по-бързо от онази чесна, която наемаше Рей. В събота рано сутринта двамата с Фог направиха щателен предварителен оглед на машината под натрапчивия и често дразнещ надзор на Дик Докър и Чарли Йейтс, които обикаляха с високите си картонени чаши лошо кафе, сякаш щяха да летят, а не само да гледат. Тази сутрин нямаха курсисти, но на летището се говореше, че Рей ще купува бонанзата, и те искаха да се уверят лично. Слуховете от хангара бяха надеждни колкото клюките от кафенетата.

— Колко ѝ иска сега? — подхвърли Докър. Въпросът явно бе адресиран към Фог Нютън, който беше приклепнал под едно крило да почисти филтъра за горивото и да провери да няма вода или мръсотия в резервоарите.

— Смъкна на четиристотин и десет — каза Фог с важен тон, защото той отговаряше за този полет, а не те.

— Още е висока — отбеляза Йейтс.

— Ще правиш ли оферта? — попита Докър.

— Гледай си работата — срязва го Рей, без да вдигне очи към него. Проверяваше маслото на двигателя.

— Това ни е работата — отвърна Йейтс и всички се засмяха.

Въпреки нежеланата помощ предварителният оглед завърши без проблем. Фог влезе пръв, седна отляво и закопча колана си. Рей остана вдясно и когато дръпна силно вратата, застопори я и си сложи слушалките, разбра, че е открил съвършената летателна машина. Двигателят с двеста конски сили запали гладко. Фог бавно прегледа индикаторите, уредите и радиото и когато приключи с огледа на таблото, се обади в кулата. Той щеше да издигне самолета във въздуха и да предаде управлението на Рей.

Вятърът беше лек, облаците — високи и пръснати, почти идеален ден за летене. Откъснаха се от пистата със сто и дванайсет километра в час, прибраха колесника и се заиздига с двеста и

четирийсет метра в минута, докато достигнаха указаната височина от хиляда и осемстотин метра. През това време Рей беше поел управлението, а Фог му обясняваше за автопилота, радара за атмосферните условия и системата за избягване на сблъсъци с други самолети. „Има всички екстри“, повтаряше инструкторът.

На предишната си работа Фог бе лелял с изтребители на военноморските сили, но през последните десет години се мъчеше с малките чесни, на които обучаваше Рей и хиляди като него. Самолетите бонанза бяха поршето на едномоторните машини и Фог се радваше на редкия шанс да полети с такова бижу. Определеният от въздушния контрол маршрут ги отведе малко на юг и на изток от Вашингтон, далеч от оживеното въздушно пространство около летище Дълес и Рейгън Нашънъл. На петдесет километра встрани и повече от километър и половина надолу виждаха купола на Капитолия, после минаха Чезапийк и се отправиха към Болтимор. Заливът беше приказен, но вътрешността на самолета беше далеч по-интересна. Рей управляваше машината сам, без помощта на автопилот. Поддържаше курса, спазваше указаната височина, говореше с контролната кула във Вашингтон и слушаше как Фог непрекъснато бърбори за добрата репутация и особеностите на самолетите бонанза.

И двамата пилоти искаха полетът да продължи с часове, но Атлантик Сити приближаваше. Рей се спусна на хиляда и двеста метра, после на деветстотин и накрая настрои радиопредавателя на честотите за кацане. Когато пистата вече се виждаше, Фог пое управлението и самолетът се приземи меко и плавно. Докато се приближаваха бавно към търминала, подминаха два реда малки чесни и Рей неволно си каза, че това е вече минало. Пилотите винаги търсят следващия си самолет, а той беше намерил своя.

Любимото казино на Фог беше „Рио“, едно от многото на крайбрежната улица. Разбраха се да се срещнат за обяд в кафенето на втория етаж, после бързо се разделиха. Никой не искаше да го гледат как играе комар. Рей се разходи между ротативките и огледа масите. Беше събота и в „Рио“ бе оживено. Пообиколи малко и се завъртя около масите за покер. До една от тях седеше Фог, заобиколен от цяла тълпа, а под ръцете му имаше купчина чипове.

Рей имаше в джоба си пет хиляди долара — петдесет стодоларови банкноти, извадени напосоки от чувалите, които бе довялкъл от Клантън. Единствената му цел беше да пусне парите в казината наоколо и да се увери, че не са фалшиви или белязани и не могат да бъдат проследени. След ходенето в Тюнайка миналия понеделник беше почти сигурен, че са истински.

Сега едва ли не се надяваше да са белязани. Ако беше така, агентите на ФБР щяха да го проследят и да му кажат откъде са парите. Не беше направил нищо нередно. Виновникът беше мъртъв. Да дойдат федералните.

Намери празен стол до една маса за блекджек и остави пет банкноти за чипове.

— Зелени — заяви той като изпечен комарджия.

— Обменят се петстотин — рече крупиецо почти без да вдига очи.

— Обмени ги — долетя отговорът на шефа на играта. Масите бяха пълни. Чуваше се дрънченето на ротативките. В далечината някакви мъже крещяха, докато хвърляха заровете.

Крупиецо вдигна банкнотите и Рей замръзна за миг. Другите играчи го гледаха с разсеяна възхита. Всички боравеха с чипове от по пет и десет долара. Аматьори.

Крупиецо взе банкнотите на съдията, всички напълно валидни, пъкна ги в кутията с парите и отброи дващсет чипа от по дващсет и пет долара на Рей, който изгуби половината през първите петнайсет минути и стана да си търси сладолед. Изгуби двеста и петдесет долара и ни най-малко не се развълнува.

Замъкна се до масите за зарове да погледа бъркотията. Не можеше да си представи баща си да овладее такава сложна игра. Къде човек можеше да се научи да играе зарове в окръг Форд, щата Мисисипи?

Според тънкото ръководство по хазартни игри, което си бе купил от една книжарница, новаците обикновено залагат на пас линията и когато събра достатъчно кураж, той се провря между други двама комарджии и сложи останалите си десет чипа там. Заровете показаха дванайсет, крупиецо прибра парите и Рей остави „Рио“, за да посети съседната „Принцеса“.

Отвътре всички казина си приличаха. Старци гледаха безпомощно ротативките. Печелеха точно толкова монети, колкото да не могат да се откъснат. Масите за блекджек бяха пълни с притихнали играчи, които се наливаха с безплатна бира и уиски. Сериозните комарджии се тълпяха край масите за зарове и крещяха възбудено. Неколцина азиатци играеха на рулетка. Сервитьорки в абсурдни костюми показваха гола плът и разнасяха напитки.

Рей избра една маса за блекджек и повтори процедурата. Следващите му пет банкноти преминаха проверката на крупиеето. Заложил сто долара на първото раздаване, но вместо бързо да загуби парите, започнал да печели.

Имаше твърде много непроверени банкноти в джоба си, за да си губи времето в събиране на чипове, така че щом удвоил парите си, той извадил още пет стотачки и помолил да му ги обменят. Крупиеето уведоми шефа на играта, който разтегна устни в кривозъба усмивка. Късмет! Час по-късно Рей станал от масата с двайсет и два чипа.

Следващите шейсет минути прекарал във „Форум“, по-старо на вид казино, пропито от мирис на цигари, отчасти замаскиран с евтин освежител. Посетителите също бяха по-стари, защото, както скоро установил Рей, „Форум“ беше специализиран в ротативките и хората над шейсет и пет получавали безплатна закуска, обяд или вечеря по избор. Сервитьорките бяха прехвърлили четирийсетте и бяха изоставили идеята да показват плътта си. Обикаляла облечени с нещо като анцузи със съответните маратонки.

Лимитът на блекджек беше десет долара на раздаване. Крупиеето се поколеба, когато видя парите на Рей върху масата, и вдигнал първата банкнота към светлината, сякаш най-накрая бе хванал фалшификатор. Шефът на играта също я проверил и Рей вече репетираше как ще каже, че са му я пробутали в съседния „Рио“.

— Обмени я — нареди шефът и всичко се размина. Рей загубил триста долара за един час.

Когато се видяла да хапнат по един сандвич, Фог твърдеше, че бил разорил казиното. Рей бе изгубил сто долара, но като всички комарджии излъга и каза, че бил на малка печалба. Разбраха се да приключат до пет следобед и да отлетят обратно за Шарлотсвил.

Последните пари на Рей бяха обърнати в чипове на петдесетдоларовата маса в казино „Каньон“, най-новото в квартала. Той поигра известно време, но скоро се отегчи и отиде до високия бар, където пи газирана вода и гледа боксови мачове от Вегас. Петте хиляди долара, които беше донесъл в Атлантик Сити, бяха надлежно прекарани през системата. Щеше да си тръгне с четири и седемстотин, оставил след себе си ясна диря. Беше заснет от камери и фотоапарати в няколко казина. В две от тях бе попълнил формуляри, докато осребряваше чиповете си на касата. В две други бе използвал кредитните си карти, за да изтегли малки суми от сметката си и да остави повече следи.

Ако федералните можеха да проследят банкнотите на съдията, то вече знаеха кой е Рей и къде да го намерят.

На път за летището Фог не беше много разговорлив. Този следобед късметът му бе изневерил.

— Изгубих няколко стотачки — призна накрая той, но държането му подсказваше, че е пропилял доста повече. — А ти? — попита той.

— Аз не мога да се оплача — отвърна Рей. — Спечелих достатъчно, за да платя чартъра.

— Не е зле.

— Сигурно не мога да платя в брой, нали?

— Сухото още е законно — заяви Фог и се поободри малко.

— Така да бъде.

По време на предварителния оглед Фог попита Рей дали иска да седне отляво.

— Ще го пишем като урок — каза той. Перспективата да получи пари в брой го бе разведрила.

Рей изкара своята бонанза на пистата и зачака двата пътнически самолета пред него да излетят. Под внимателното наблюдение на Фог той извърши всички необходими процедури, ускори до сто и дванайсет километра в час и плавно се издигна във въздуха. Турбодвигателят изглеждаше два пъти по-мощен от този на самолетите чесна. С лекота стигнаха две хиляди метра височина и скоро се почувстваха на върха на света.

Дик Докър дремеше в Кабината, когато Рей и Фог влязоха, за да впишат полета и да предадат слушалките.

— Не ви очаквах толкова скоро — измърмори сънено той, докато вадеше формулярите от чекмеджето.

— Разорихме казиното — отвърна Рей.

Фог се бе изнизал към учебната стая на пилотската школа.

— А стига бе, за пръв път чувам такова нещо.

Рей прелистваше бордовия дневник.

— Сега ли ще плащаш? — попита Дик, докато вписваше някакви цифри.

— Да, и искам отстъпката при плащане в брой.

— Не знаех, че имаме такава.

— Сега знаеш. Десет процента.

— Ще го уредим. Да бе, отстъпката при плащане в брой. — Той пресметна наново и каза: — Общо хиляда триста и двайсет долара.

Рей отброяваше банкноти от пачката си.

— Не нося двайсетачки. Ето ти хиляда и триста.

Докато броеше парите, Дик каза:

— Някакъв тип дойде да разпитва днес. Каза, че искал да взема уроци, и някак си отвори дума за теб.

— Кой беше?

— За пръв път го виждам.

— Защо спомена за мен?

— Много странно. Тъкмо му разправях за цените и така нататък и той изведнъж попита дали си имаш собствен самолет. Каза, че те познавал отнякъде.

Рей се бе опрял с две ръце на плота.

— Разбра ли как се казва?

— Някой си Долф, не стана много ясно. Взе да се държи подозрително и накрая си тръгна. Наблюдавах го. Спря при колата ти на паркинга, обиколи я, като че смяташе да я разбива, а после си тръгна. Познаваш ли някой Долф?

— Никога не съм познавал човек с такова име.

— Нито пък аз. Дори не съм чувал за такъв. Както ти казах, странна работа.

— Как изглеждаше?

— Около петдесетгодишен, дребен, слаб, с гъста, зализана назад сива коса, тъмни очи като на грък или такъв някакъв, обувки с остри върхове, приличаше на продавач на стари коли.

Рей клатеше глава. Нищо не му говореше.

— Защо просто не го застреля?

— Помислих го за клиент — отвърна Дик.

— И откога си любезен с клиентите си?

— Ще купуваш ли бонанзата?

— Не. Само си мечтая.

Фог се върна, двамата се поздравиха с чудесното пътуване и си обещаха да го повторят, както си му беше редът. На връщане Рей внимаваше за всяка кола и всеки завой.

Някой го следеше.

Измина една седмица, без ФБР или хора от Министерството на финансите да почукат на вратата му със значки и въпроси за съмнителните пари, проследени в Атлантик Сити, една седмица, без Долф или някой друг да го следи, една седмица, през която сутрин изминаваше редовния си осемкилометров пробег, а после се превръщаше в професор по право.

На три пъти летя с бонанзата, винаги с Фог от дясната си страна и всеки път плащаше за урока в брой. „Пари от хазарт“, казваше с усмивка той и не лъжеше. Фог нямаше търпение да се върне в Атлантик Сити, за да възстанови загубите си. Рей нямаше такова желание, но идеята не беше лоша. Можеше да се похвали с още един успешен ден и да продължи да плаща в брой за уроците си.

Парите вече бяха в клетка 37Ф — 14В още беше наета от Рей Атли и още съдържаше старите дрехи и евтините мебели; 37Ф бе регистрирана на „Ен Ди Уай Венчърс“, кръстена така в чест на тримата инструктори. Името на Рей не фигурираше във формулярите за 37Ф. Нае я за три месеца и плати в брой.

— Искам това да бъде поверителна информация — каза той на мисис Чейни.

— Тук всичко е поверително. Всякакви хора идват. — Тя го погледна заговорнически, сякаш искаше да каже: „Не ме интересува какво криеш. Само ми плати.“

Премести парите кашон по кашон, нощем, под прикритието на тъмнината, докато пазачът го гледаше от разстояние. Складово помещение 37Ф беше идентично с 14В и когато шестте кашона бяха добре скрити, той отново се зарече да ги остави на мира и да не идва всеки ден. Никога не беше мислил, че да мъкнеш три милиона долара насам-натам е толкова трудоемко нещо.

Хари Рекс не се беше обаждал. Бе изпратил още един колет със съболезнователни писма и други такива. Рей трябваше да ги изчете

всичките или поне да ги прегледа за в случай, че сред тях има друга анонимна бележка. Нямаше.

Сесията дойде и мина. След края на семестъра Юридическият факултет щеше да опустее за лятото. Рей се сбогува със студентите си, с всички освен с Кейли, която след последния си изпит го информира, че смята да остане през лятото в Шарлотсвил. Тя отново го заувещава да излязат някъде, преди да е завършила. Ей така, за купона.

— Ще почакаме да си вземеш дипломата — отвърна Рей, без да отстъпва, макар да му се искаше. Бяха в кабинета му, на отворена врата.

— Става въпрос за няколко дни — рече тя.

— Да, така е.

— Тогава нека си уговорим среща.

— Не, първо ще завършиш и после ще си уговорим среща.

Тя си тръгна със същата многозначителна усмивка и със същия поглед. Рей знаеше, че лошо му се пише. Карл Мърк го хвана да гледа след нея по коридора, докато тя се отдалечаваше с впитите си джинси.

— Не е зле — отбеляза колегата му.

Рей се сконфузи леко, но все пак продължи да гледа.

— Сваля ме.

— Не си единственият. Внимавай.

Стояха в коридора до вратата на кабинета. Карл му подаде странен на вид плик и каза:

— Реших, че ще ти е интересно.

— Какво е?

— Покана за Бала на мишеловите.

— Какво? — Рей заизважда поканата.

— Първият в историята Бал на мишеловите, вероятно и последният. Официална галавечеря за опазването на птиците в Пиемонт. Погледни кои са домакините.

Рей зачете бавно:

— „*Вики и Лю Родовски имат удоволствието да Ви поканят на...*“

— Ликвидатора се е заел да спасява птиците ни. Колко трогателно, а?

— Пет хиляди долара на двойка!

— Мисля, че това е рекорд за Шарлотсвил. Поканата беше до декана. Той се брой за висша класа, а ние не. Но дори неговата жена беше шокирана от цената.

— Сузи не е ли шокоустойчива?

— Така си мислехме. Искат двеста двойки. Щели да съберат милион и да покажат на всички как стават тези работи. Поне такъв е планът. Сузи казва, че едва ли ще съберат и трийсет двойки.

— Тя няма ли да ходи?

— Не, и деканът е много доволен. Според него това е първото галаджамбуре от десет години насам, което ще пропуснат.

— Ще свирят парчета на „Дрифтърс“, така ли? — отбеляза Рей, докато преглеждаше останалата част от поканата.

— Ще му струва петдесет бона.

— Ама че глупак.

— Това е то Шарлотсвил. Някакъв смешник се измъква от Уолстрийт, взема си нова жена, купува си голяма конеферма, започва да пръска пари и иска да стане голяма клечка в малък град.

— Е, аз няма да ида.

— Не си и канен. Задръж това.

Карл си тръгна, а Рей се върна на бюрото си с поканата в ръка. Вдигна краката си на бюрото, затвори очи и се размечта. Представяше си Кейли в изящна черна рокля с гол гръб, с цепки отстрани на бедрата, много дълбоко остро деколте, безумно красива, тринайсет години по-млада от Вики и далеч по-атлетична от нея, да излиза на дансинга с Рей, който също не беше лош танцьор. Двамата се вихрят под ритмите на „Дрифтърс“, докато всички гледат и шепнат: „Кои са тия?“

В отговор Вики щеше да бъде принудена да замъкне стария Лю на дансинга — Лю с дизайнерския си смокинг, който не може да скрие увисналото му шкембенце; Лю с туфичките побеляла коса над ушите; старият пръч Лю, който се опитва да си купи уважението на хората, като спасява птиците; Лю с артритния гръбнак и с мъчноподвижните крака, който ходи като куц паток; Лю, горд с лъскавата си жена в рокля за милион долара, която разкрива твърде много от великолепно изпосталелите ѝ кокали.

Рей и Кейли щяха да изглеждат много по-добре, щяха да танцуват по-хубаво, ала какво щеше да докаже всичко това?

Хубава картинка, но се налагаше да я забрави. Сега, след като имаше парите, нямаше да ги пилее за подобни глупости.

С кола до Вашингтон беше само два часа път, през по-голямата си част живописен и приятен. Но Рей вече предпочиташе други начини за придвижване. Двамата с Фог долетяха с бонанзата за трийсет и осем минути до летище Рейгън, където с неохота им позволиха да кацнат, макар слотът им да беше одобрен предварително. Рей скочи в едно такси и петнайсет минути по-късно беше в Министерството на финансите на Пенсилвания Авеню.

Деверът на един негов колега от университета имаше някакви връзки в министерството. След няколко телефонни разговора мистър Оливър Талбърт посрещна професор Атли в удобния си кабинет в Бюрото за гравирание и печат. Професорът работеше по някакво мъгляво дефинирано изследване и молеше да му отделят един час. Талбърт не беше въпросният девер, но бе изпратен да го замести.

Започнаха с темата за фалшифицирането и Талбърт нахвърля с едри щрихи настоящите проблеми, като стовари почти цялата вина върху техниката — преди всичко върху мастилено-струйните принтери и компютърно обработените фалшификати. Имаше мостри от най-добрите имитации. Посочи дефектите с помощта на лупа — отсъствието на някои детайли на челото на Бенджамин Франклин, липсващите тънки нишки във фона, размазаното мастило на няколко цифри.

— Тези тук са много добри — каза той. — А фалшификаторите продължават да се усъвършенстват.

— Къде ги намерихте? — попита Рей, макар че въпросът беше напълно безпочвен. Талбърт погледна етикета на гърба на демонстрационната табла.

— В Мексико — отвърна той и приключи въпроса.

За да изпревари фалшификаторите, Министерството на финансите инвестирало солидно в собствената си техника. Принтери, които придавали на банкнотите почти холографски ефект, водни знаци, променящи цвета си мастила, плетеници от тънки линии, уголемени портрети встрани от центъра и скенери, които да разпознават фалшификатите за по-малко от секунда. Най-ефикасният метод не бил

използван досега — просто да променят цвета на парите. От зелено на синьо, на жълто и после на розово. Да съберат старите, да залееят банките с нови и фалшификаторите нямаше да могат да насмогнат, поне според Талбърт.

— Но Конгресът не разрешава — поклати глава той.

Най-голямата грижа на Рей беше проследяването на истинските пари и накрая стигнаха дотам. Всъщност парите не били белязани в буквалния смисъл на думата, обясни Талбърт, по очевидни причини. Ако престъпникът погледне банкнотите и види знаци, капанът няма да проработи. „Белязани пари“ означавало просто пари със записани серийни номера. Навремето това било доста пипкава работа, защото трябвало да се върши ръчно. Талбърт разказа за някакво отвлечение с цел откуп. Банкнотите пристигнали само няколко минути преди времето за предаване. Двайсет агенти на ФБР работили бясно, за да запишат серийните номера на стодоларовите банкноти.

— Откупът беше един милион долара — каза Талбърт — и просто не им стигна времето. Записаха около осемдесет хиляди, но и толкова стигна. Хванаха похитителите месец по-късно с част от белязаните банкноти и това реши делото.

Но някакъв нов скенер много улеснявал работата. С него можели да се фотографират десет банкноти наведнъж, по сто за четирийсет секунди.

— След като запишете серийните номера, как откривате парите? — попита Рей, като си водеше бележки в жълт тефтер. Нали това би очаквал Талбърт?

— По два начина. Първо, ако хванеш престъпника с парите, просто събираш две и две и доказваш вината му. Така Агенцията за борба с наркотиците и ФБРхващат наркодильрите. Прибираш някой уличен пласьор, сключваш сделка с него, даваш му два̀сет хиляди в белязани банкноти, за да купи кокаин от доставчика си и после хващаш едрата риба с пробутаните пари.

— Ами ако не хванеш престъпника? — попита Рей и неволно си спомни за покойния си баща.

— Това е вторият и доста по-труден начин. Когато Федералният резерв извади банкнотите от обръщение, една част от тях винаги се сканира. Ако се открие белязана банкнота, тя може да бъде проследена до банката, която я е предала. Тогава обикновено е твърде късно.

Понякога човекът с белязаните пари ги харчи на едно място през дълъг период от време. Хващали сме няколко престъпници така.

— Звучи малко вероятно.

— Определено — призна Талбърт.

— Преди няколко години четох за някакви ловци на патици, които попаднали на катастрофирал самолет, от малките — каза небрежно Рей. Беше репетирал историята. — На борда имало пари, почти милион долара. Решили, че са от наркотици и ги задържали. Оказало се, че са прави, парите били белязани и понеже живеели в малко градче, скоро всичко излязло наяве.

— Май си спомням — рече Талбърт.

Сигурно ме бива, помисли си Рей.

— Въпросът ми е: могат ли те, или който и да било друг, просто да предадат парите на ФБР, на Агенцията за борба с наркотиците или на Министерството на финансите, за да разберат дали са белязани и как са придобити?

Талбърт почеса бузата си с костеливия си пръст и се замисли над въпроса. После сви рамене и заяви:

— Не виждам защо да не могат. Проблемът обаче е очевиден. Рискуват да загубят парите.

— Сигурен съм, че не е често срещано явление — кимна в знак на съгласие Рей и двамата се разсмяха.

Талбърт разказа за някакъв съдия от Чикаго, който прибирал от адвокатите малки суми, по петстотин хиляда долара за придвижване на дела и за по-леки присъди. Правел го години наред, преди ФБР да получи анонимен сигнал. Федералните разкрили част от адвокатите и ги убедили да им сътрудничат. Взели серийните номера на банкнотите и в разстояние на две години пробутали триста и петдесет хиляди на алчния съдия. Когато накрая направили проверка, парите били изчезнали. Някой подшушнал на съдията. Накрая ФБР открили банкнотите в гаража на брат му в Аризона и всички отишли в затвора.

Рей усети, че потръпва. Дали беше съвпадение, или Талбърт се опитваше да му каже нещо? Но после се отпусна и се опита да се засмее на историята, колкото и да беше подобна на неговата. Талбърт не знаеше нищо за бащата на Рей.

В таксито по обратния път към летището направи няколко изчисления в тефтера си. Съдия като онзи в Чикаго трябваше да

прибира по сто седемдесет и пет хиляди годишно в продължение на осемнайсет години, за да натрупа три милиона. При това ставаше дума за Чикаго, със стотина съдилища и хиляди богати адвокати, които водеха далеч по-сериозни дела от тези в Северен Мисисипи. Юридическата система там беше индустрия, в която имаше вратички, затворени очи и добре смазани колелца. В света на съдия Атли шепа хора вършеха всичко и ако някой предложеше или вземеше пари, щеше да се разчуе. Три милиона долара не можеха да бъдат събрани в неговия съдебен окръг в щата Мисисипи, защото в системата просто нямаше толкова.

Рей реши, че трябва да отиде до Атлантик Сити още веднъж. Щеше да вземе още пари и да ги прекара през казината. Последна проверка. Трябваше да бъде сигурен, че парите на съдията не са белязани.

Фог щеше да бъде на седмото небе.

Когато Вики го напусна и се нанесе при Ликвидатора, един приятел му препоръча Аксел Съливан като специалист по разводите. Аксел се оказа добър адвокат, но в тази ситуация не можеше да се направи много на юридическия фронт. Вики си бе отишла, не смяташе да се връща и не искаше нищо от Рей. Аксел провери документацията, препоръча му добър психоаналитик и успя да му помогне да преодолее това изпитание. Според него най-добрият частен детектив в града беше Кори Крофорд, чернокожият бивш полицаи, който бе лежал в затвора за побой.

Крофорд държеше офис над бара на брат си близо до университета. Хубав бар, с меню и неизрисувани прозорци, с жива музика през почивните дни и без други неприятни посетители освен един букмейкър, който гледеше да примами студентите. Но Рей все пак паркира на три пресечки оттам. Не искаше да го забележат как влиза. Табелка „Детективска агенция Крофорд“ сочеше към стълбите от едната страна на сградата.

Нямаше секретарка, или поне в момента отсъстваше. Рей беше подранил с десет минути, но Крофорд го чакаше. Наближаваше четирийсет и имаше бръсната глава, красиво лице и нито следа от усмивка. Беше висок и слаб, а скъпите дрехи му стояха отлично. На кръста му в черен кожен кобур висеше голям пистолет.

— Мисля, че ме следят — започна Рей.

— Нали не става въпрос за развод? — попита Крофорд. Седяха един срещу друг на масичката в малкия кабинет над улицата.

— Не.

— Кой би искал да ви следи?

Рей бе репетирал версията за семейни проблеми в Мисисипи, мъртъв баща, несигурно наследство, завистливи братя и така нататък, доста мъглява история, на която Крофорд изобщо не повярва. Преди детективът да тръгне да задава въпроси, Рей му разказа за Долф на летището и му предаде описанието на Докър.

— Звучи като Ръсти Уотъл — рече Крофорд.

— Кой е той?

— Частен детектив от Ричмънд, не особено добър. Пороботва и тук. Като ви слушам, не мисля, че семейството ви би наело детектив от Шарлотсвил. Това си е малък град.

Името на Ръсти Уотъл бе прилежно записано и запечатано навеки в паметта на Рей.

— Има ли някаква вероятност онези, лошите от Мисисипи, да искат да знаете, че ви следят? — попита Крофорд.

Рей изглеждаше напълно объркан и детективът продължи:

— Понякога ни наемат, за да плашим хората, да ги постреснем. Изглежда, Уотъл, или който там е бил, е искал приятелите ви на летището да го опишат подробно. Може да е оставил следа.

— Може и така да е.

— Какво искате да направя?

— Да проверите дали някой ме следи. Ако има нещо такова, да разберете кой е и кой му плаща.

— Първите две може да са лесни. Третото може да е невъзможно.

— Нека опитаме.

Крофорд отвори една тънка папка.

— Вземам по сто долара на час — каза той, вперил очи в Рей, за да види дали ще се поколебае. — Плюс разходите. И аванс от две хиляди.

— Предпочитам да плащам в брой — отвърна на погледа му Рей.
— Ако това е приемливо за вас.

Първият намек за усмивка.

— В нашата работа този метод е за предпочитане.

Крофорд попълни една бланка за договор.

— Дали подслушват телефоните ми и така нататък?

— Ще проверим всичко. Вземете си друг клетъчен телефон, цифров, и не го регистрирайте на свое име. Ще поддържаме връзка предимно по него.

— Не може да бъде — измърмори Рей, взе договора, прегледа го и го подписа.

Крофорд го върна в папката и отново взе бележника си.

— През първата седмица ще координираме действията си с вашите. Всичко ще бъде планирано. Вършете си всекидневната работа,

само ни предупреждавайте, за да изпратим хора.

След мен ще стане задръстване, помисли си Рей.

— Живея доста скучно — каза той. — Бягам сутрин, ходя на работа, понякога летя със самолет, връщам се вкъщи. Живея сам, нямам семейство.

— Нещо друго?

— Понякога обядвам или вечерям с приятели, по закуските обаче не си падам.

— Ще заспя — рече Крофорд и едва не се усмихна. — Жени?

— Ще ми се. С една-две може да стане работата, но засега нищо сериозно. Ако намерите някоя подходяща, кажете ѝ да ми се обади.

— Онези, „лошите“ от Мисисипи, търсят нещо. Какво е то?

— Старо семейство, много неща се предават от поколение на поколение. Бижута, редки книги, кристал и сребро. — Звучеше естествено и този път Крофорд се върза.

— Сега вече ми стана по-ясно. И значи вие разполагате със семейното имане?

— Точно така.

— Тук ли е?

— Не, в складова база „Чейнис“, на Баркшър Роуд.

— Колко струва?

— Далеч по-малко, отколкото си въобразяват роднините ми.

— Приблизително?

— Най-много половин милион.

— И вие имате законни права над него?

— Да кажем, че отговорът е „да“. Иначе ще бъда принуден да ви разкажа семейната си история, което ще отнеме следващите осем часа и ще докара и на двама ни мигрена.

— А, ясно.

Крофорд завърши един дълъг абзац и беше готов да приключват.

— Кога можете да си вземете нов клетъчен телефон?

— Още сега ще ида.

— Супер. А кога можем да проверим апартамента ви?

— Когато кажете.

Три часа по-късно Крофорд и неговият помощник Бути претърсиха дома му за бръмбари. Телефоните бяха чисти, без подслушвателни устройства. Във вентилационните шахти нямаше

скрити камери. В претъпкания таван не откриха забутани зад кашоните приемници или монитори.

— Чисто е — заяви Крофорд, когато си тръгнаха.

Рей не се чувстваше особено чист, докато седеше на балкона си. Отвориш живота си за абсолютни непознати, макар и подбрани и платени от теб, и нещо почва да те гложди.

Телефонът звънеше.

Форест звучеше трезвен — силен глас, ясно произношение. Щом чу „здрости, братле“, Рей се заслуша, за да прецени състоянието му. Беше му станало втора природа след години телефонни разговори по всяко време, от всякакво място. Много често Форест дори не помнеше, че е говорил с него. Сега каза, че е добре, което означаваше трезвен и чист, никакъв алкохол и никакви наркотици, но не поясни откога. Рей нямаше намерение да пита.

Преди някой от тях да отвори дума за съдията, наследството, къщата или Хари Рекс, Форест изтърси:

— Намерих нова далавера.

— Казвай. — Рей се намести в шезлонга си. Гласът на другия край на жицата звучеше въодушевено. Рей имаше много време за слушане.

— Чувал ли си за „Беналатофикс“?

— Не.

— И аз не бях. Викат му още „Тънкия Бен“. Говори ли ти нещо?

— Съжалявам, не.

— Хапче за отслабване, производство на компанията „Лърей Продъктс“ от Калифорния, голяма частна фирма, за която никой не е чувал. Пет години лекарите се скъсват да предписват „Тънкия Бен“, защото действа. Не е за жената, която трябва да свали десет кила, но върши чудеса за истински затлъстелите, гюлетласкачките, въобще тежката категория. Там ли си?

— Слушам те.

— Проблемът е, че след година-две сърдечните клапи на горките жени започват да пропускат. Десетки хиляди от тях са лекувани в болница и в Калифорния и Флорида са заведени безброй дела срещу

„Лърей“. Преди осем месеца Агенцията по храните и лекарствата се намеси и миналия месец „Тънкия Бен“ беше изваден от пазара.

— Ти къде точно се вписваш?

— Аз отсявам случаите.

— И как точно се отсяват случаите?

— Благодаря за въпроса. Днес например бях в един хотелски апартамент да помагам на тези дундести сладурчета да се качат на лентата за бягане. Докторът взема пари от същите адвокати, които плащат и на мен. Проверява състоянието на сърцето им и ако всичко не е тип-топ, познай какво става?

— Имаш си нов клиент.

— Абсолютно. Вчера записах четирийсет.

— Какви са средните обезщетения?

— Около десет хиляди долара. Фирмата, с която работя сега, има осемстотин дела. Това прави осем милиона долара, адвокатите прибират половината и жените пак са прекарани. Добре дошъл в света на гражданските искиове.

— Ти какво печелиш?

— Основна заплата, премия за всеки нов клиент и процент от крайната печалба. Има някъде към половин милион пострадали и ние се борим да ги привлечем за клиенти.

— Това значи пет милиарда долара обезщетения.

— „Лърей“ имат осем милиарда в брой. Всички адвокати в страната говорят за „Тънкия Бен“.

— Няма ли някакви морални проблеми?

— Няма вече морал, братле. На кой свят живееш? Моралът е за хора като теб, да го преподават на студентите, които изобщо няма да го спазват. Съжалявам, че трябваше аз да ти го кажа.

— И друг път съм го чувал.

— Както и да е, намерих златна жила. Просто си рекох, че не е зле да знаеш.

— Радвам се да го чуя.

— Там при вас вземат ли „Тънкия Бен“?

— Не съм чувал.

— Ослушвай се. Тези адвокати се сдушават с колегите си из цялата страна. Както разбирам, така ставала работата с гражданските

искове. Колкото повече дела от една категория имаш, толкова поголеми са обезщетенията.

— Ще разпитам.

— Доскоро, братле.

— Пази се, Форест.

Телефонът звънна отново в два и половина сутринта и както винаги в подобен час звъня цяла вечност — преди и след събуждането. Най-сетне Рей успя да вдигне слушалката и да включи една лампа.

— Рей, Хари Рекс е, извинявай за късния час.

— Какво става? — попита той. Много добре знаеше, че не е нещо хубаво.

— Форест. Току-що говорих цял час с него и с някаква сестра от баптистката болница в Мемфис. Прибрали са го там, доколкото разбрах, със счупен нос.

— Я обясни по-подробно, Хари.

— Отишъл на бар, напил се, сбил се, редовният му номер. Изглежда, е попаднал не на когото трябва и сега му шият физиономията. Искат да го задържат за през нощта. Трябваше да говоря с персонала там и да гарантирам плащането. Освен това ги помолих да не му дават обезболяващи и упойки. Нямаат представа с кого се захващат.

— Съжалявам, че точно ти се занимаваш с това.

— И друг път съм го правил, не се притеснявай. Но той е побъркан, Рей. Пак подхвана онази песен за наследството и колко бил измамен. Знам, че беше пиян и така нататък, но момчето просто не млъква.

— Говорих с него преди пет часа. Беше добре.

— Е, значи е бил на път за бара. Накрая трябвало да му дадат успокоителни, иначе нямало как да му наместят носа. Просто се притеснявам да не почне пак с наркотиците. Ама че работа.

— Съжалявам, Хари Рекс — повтори Рей, защото не се сецаше какво друго да каже. Помълча малко, докато се опитваше да си събере мислите. — Беше добре само преди няколко часа, чист, трезвен, или поне така звучеше.

— Той ли ти се обади? — попита Хари Рекс.

— Да, беше въодушевен от новата си работа.

— Онази идиотщина с „Тънкия Бен“ ли?

— Да, сериозно ли е това нещо?

— Струва ми се, че да. И тук доста адвокати търсят такива дела.

Най-важното е количеството. Наемат хора като Форест да ходят да им набират клиенти.

— Според мен трябва да ги лишат от адвокатски права.

— Това се отнася за половината юристи. Мисля, че трябва да си дойдеш. Колкото по-скоро започнем процедурата по легализирането, толкова по-бързо ще се успокои Форест. Мразя такива обвинения.

— Имаш ли определена дата за явяване в съда ли?

— Можем да го направим другата сряда. Струва ми се, че ще е добре да останеш няколко дни.

— Така и смятах. Запази срядата, ще дойда.

— Ще предупредя Форест след ден-два. Ще се опитам да го хвана трезвен.

— Съжалявам, Хари Рекс.

Нищо чудно, че Рей не можа да заспи. Тъкмо четеше една биография, когато новият му клетъчен телефон иззвъня. Сигурно беше грешка.

— Ало? — каза подозрително той.

— Защо сте буден? — попита плътният глас на Кори Крофорд.

— Защото телефонът ми не спира да звъни. Къде сте?

— Наблюдаваме ви. Добре ли сте?

— Да. Часът е почти четири сутринта. Вие никога ли не спите?

— Подремваме си честичко. На ваше място бих угасил лампите.

— Благодаря. Друг освен вас гледа ли в прозорците ми?

— Още не.

— Това е хубаво.

— Просто докладвам.

Рей изключи осветлението във външните стаи на апартамента си и се върна в спалнята, където продължи да чете на една лампичка. Сънят съвсем не го спхождаше след припомнянето, че плаща по сто долара на час цяла нощ.

Разумна инвестиция, повтаряше си той.

Точно в пет се промъкна по коридора, сякаш някой долу можеше да го види, и си направи кафе в тъмното. Докато чакаше първата чаша,

се обади на Крофорд. Не се изненада, че детективът звучеше капнал от умора.

— Правя си кафе, вие искате ли?

— Не е добра идея, но благодаря.

— Вижте, ще летя за Атлантик Сити днес следобед. Имате ли химикалка?

— Да, казвайте.

— Излитам от гражданското летище в бяла бонанза, номер 815РОМЕО, в три следобед, с инструктор на име Фог Нютън. Днес ще останем в казино „Каньон“ и ще се върнем утре около обяд. Ще оставя колата си на летището, заключена както обикновено. Нещо друго?

— Искате ли да идваме в Атлантик Сити?

— Не, няма да е необходимо. Ще обикалям казината и ще гледам да внимавам.

21

Консорциумът беше създаден от едно приятелче на Дик Докър. Сред основателите му бяха и двама местни офталмолози с клиники в Западна Вирджиния. И двамата току-що се бяха научили да пилотират и имаха нужда от по-бърза машина. Приятелят на Докър беше пенсионен консултант и самолетът му трябваше за около дванайсет часа месечно. Трябваше им само четвърти партньор, за да сключат сделката. Всеки щеше да даде по 50 000 долара за своя дял от собствеността и да вземе банков кредит за остатъка от продажната цена, която в момента беше 390 000 и едва ли щеше да падне повече. Изплащането беше за шест години и възлизаше на 890 долара месечно за всеки от партньорите.

Толкова струваха за пилот Атли десетина часа с някоя чесна.

От едната страна — положителната — бяха амортизацията и възможността партньорите да печелят от чартърни полети, когато не използват самолета. От другата обаче трябваше да се плаща за хангарни такси, гориво, поддръжка и какво ли още не. Приятелят на Дик Докър премълча и доста неприятната перспектива да се сдружаваш с трима непознати, двама от които доктори.

Но Рей имаше петдесет хиляди, можеше да отдели 890 долара месечно и страшно много искаше да притежава самолета, който тайничко смяташе за свой.

Според едно доста убедително изследване, прикрепено към офертата, тази марка задържала цената си. Търсенето оставало високо на пазара за употребявани самолети. Били почти толкова безопасни, колкото чесната, и също толкова здрави. Рей разнася със себе си договора два дни и го чете в кабинета си, в апартамента си и на обяд. Другите трима партньори бяха готови на сделката. Трябваше само да се подпише на четири места и бонанзата беше негова.

Един ден преди да замине за Мисисипи, той прегледа договора за последен път, прати всичко останало по дяволите и подписа.

Ако лошите бяха по петите му, значи отлично прикриваха следите си. След като шест дни се опитва да открие подслушвателни устройства, Кори Крофорд беше на мнение, че всичко е чисто. Рей му плати три и осемстотин в брой и обеща да му се обади, ако има нещо съмнително.

Под претекст, че оставя още вехтории, ходеше в „Чейнис“ всеки ден, за да проверява парите. Мъкнеше кашони, пълни с всичко, което можеше да открие в апартамента си. И 14В, и 37Ф бавно заприличаха на стар таван.

Ден преди да напусне града, отиде в офиса и попита мисис Чейни дали някой е освободил 18Р. Да, преди два дни.

— Искам да го наема.

— Това прави три склада.

— Трябва ми място.

— Защо просто не наемете някой по-голям?

— Може би по-късно. Засега ще използвам трите малки.

На нея всъщност й беше все едно. Рей нае 18Р на името на „Нютън Авиейшън“ и плати в брой наема за шест месеца. Когато се увери, че никой не гледа, премести парите от 37Ф в 18Р, където чакаха новите кутии. Бяха направени от пластмаса с алуминиево покритие и гарантирано издържаха на огън до 150°C. Освен това бяха водоустойчиви и се заключваха. Парите се събраха в пет от тях. За сигурно Рей хвърли върху кутиите стари одеяла, юрганчета и дрехи, та да изглеждат малко по-нормално. Не беше сигурен кого ще впечатлява с небрежния вид на помещението, но се чувстваше по-спокоен, като беше разхвърляно.

В последно време все правеше нещо заради някого. Различен маршрут от апартамента до факултета. Различна пътека за сутрешния крос. Ходеше в друго кафене. Разглеждаше книгите в друга книжарница. И винаги нащрек за нещо необичайно, винаги с поглед в огледалото за обратно виждане. Обръщаше се рязко, докато ходеше или тичаше; надничаше между рафтовете, когато влезеше в някой магазин. Чувстваше, че някой го следи.

Реши да вечеря с Кейли, преди да замине на юг и преди тя формално да стане бивша студентка. Изпитите бяха минали, така че какъв беше проблемът? Тя щеше да остане в Шарлотсвил за лятото и

Рей беше решил да я ухажва, макар и много предпазливо. Предпазливо, защото така се отнасяше с жените. Предпазливо, защото тази му се струваше обещаваща.

Но първото телефонно обаждане беше катастрофа. Обади се мъж. По-млад от мен, помисли си Рей, мъж, който никак не се зарадва да го чуе. Когато дойде на телефона, Кейли отговори доста рязко. Рей попита дали може да ѝ се обади в по-удобно време. Не, каза тя, аз ще ти позвъня.

Изчака три дни, преди да я отпише — нещо, което правеше с такава лекота, с каквато прехвърляше страниците на календара.

Така че напусна Шарлотсвил, без да остави нищо неприключено. Двамата с Фог отлетяха с бонанзата до Мемфис, където Рей нае кола и тръгна да търси Форест.

Първото му и единствено предишно посещение в дома на Ели Кръм беше по същия повод като настоящето. Форест се беше запил и беше изчезнал, та семейството му държеше да разбере дали е умрял, или са го прибрали на топло. По онова време баща им още работеше и всичко си беше нормално, включително и издирването на Форест. Разбира се, съдията бе твърде зает, за да тръгне да търси малкия си син, пък и защо трябваше да го прави, като можеше да прати Рей?

Къщата се намираще в центъра на Мемфис. Стара викторианска сграда, останала от бащата на Ели, който някога бил заможен човек. Друго наследство, кажи-речи, нямаше. Форест бе привлечен от мисълта за попечителски фондове и истински семейни пари, но петнайсет години по-късно бе изгубил надежда. В началото на връзката се бе разполагал в голямата спалня. Сега квартируваше в мазето. В къщата живееха и други, все нуждаещи се от подслон хора на изкуството.

Рей паркира до тротоара. Храстите имаха нужда от подрязване, а покривът плачеше за ремонт, но иначе къщата старееше красиво. Форест я боядисваше всеки октомври, винаги в смайваща цвetoва схема, за която двамата с Ели спореха по цяла година. Сега беше бледосиня с червени и оранжеви кантове. Форест казваше, че веднъж я боядисал в петроленозелено.

Млада жена със снежнобяла кожа и черна коса го посрещна грубо на вратата.

— Да?

Рей я гледаше през мрежата за комари. Зад нея къщата беше мрачна и зловеща също като последния път.

— Ели тук ли е? — попита той възможно най-грубо.

— Заета е. Кой я търси?

— Аз съм Рей Атли, братът на Форест.

— На кого?

— На Форест. Живее в мазето.

— А, този Форест. — Тя изчезна и Рей чу някакви гласове в дъното на къщата.

Ели беше облечена с бял чаршаф на капки и петна от глина и вода, с процепи за ръцете и главата. Сушеше ръцете си с мръсна кърпа за чинии и изглеждаше раздразнена, че някой ѝ прекъсва работата.

— Здравсти, Рей — каза тя, като че ли виждаше стар приятел.

— Здравсти, Ели. — Той я последва към всекидневната.

— Труди, донеси ни чай, моля те — извика тя.

Въпросната Труди не отговори. Покрай стените на стаята беше подредена колекция от най-кичозните саксии и вази, които Рей беше виждал. Форест твърдеше, че Ели ги ваела по десет часа на ден и не можела да се раздели с тях.

— Моите съболезнования за баща ти — каза тя. Седнаха до малка стъклена масичка, чиито крака представляваха три фалически цилиндъра, всеки боядисан в различен цвят. Рей не смееше да я докосне.

— Благодаря — отвърна сдържано той. Нито обаждане, нито картичка, нито писмо, нито цвете, нито една дума на съчувствие до този момент, до тази случайна среща. Отнякъде долиташе оперна музика.

— Предполагам, че търсиш Форест — заяви Ели.

— Да.

— Не съм го виждала напоследък. Както знаеш, той живее в мазето, идва и си отива като някой котарак. Тази сутрин изпратих едно момиче да види какво става. Тя казва, че според нея го нямало от около седмица. Леглото му не е оправяно от пет години.

— Не държа да знам такива подробности.

— И не се е обаждал.

Труди пристигна с подноса за чай, поредното отвратително творение на Ели. Чашите представляваха разнокалибрени саксийки с дръжки.

— Захар и сметана? — попита тя, докато наливаше и разбъркваше.

— Само захар.

Тя му подаде чашата и той я хвана с две ръце. Ако паднеше, можеше да му счупи крака.

— Как е той? — попита Рей, когато Труди излезе.

— Ту пиян, ту трезвен. Форест си е Форест.

— Наркотици?

— Не питай. Не ти трябва да знаеш.

— Права си — отвърна Рей и се опита да отпие от чая си. Беше прасковенооранжев на цвят и една капка беше достатъчна. — Онзи ден се сбил, чувала ли си нещо за това? Мисля, че са му счупили носа.

— И преди е бил чупен. Защо мъжете се напиват и се бият? — Добър въпрос, но Рей нямаше отговор. Ели изгълта чая си и затвори очи, за да му се наслади. Преди много години Ели Кръм бе красива жена. Сега приближаваше петдесет и бе престанала да се старее.

— Не ти пука за него, нали? — попита Рей.

— Разбира се, че ми пука.

— Сериозно те питам.

— Толкова ли е важно?

— Той ми е брат. Никой друг не се интересува от него.

— Отначало сексът беше страхотен, после просто изгубихме интерес. Аз надебелях, а сега съм твърде погълната от работата си.

Рей огледа стаята.

— Освен това секс винаги се намира — допълни тя и кимна към вратата, през която бе излязла Труди. — Форест ми е приятел, Рей. Сигурно го обичам по някакъв начин. Но освен това той е наркоман, който изглежда решен да остане такъв. От един момент нататък човек губи търпение.

— Разбирам те. Повярвай ми, добре те разбирам.

— Освен това според мен той е от редките случаи. Достатъчно силен, за да се стегне в последния момент.

— Но не достатъчно силен, за да спре окончателно.

— Именно. Аз го направих, Рей, преди петнайсет години. Алкохолиците и наркоманите са сурови към себеподобните си. Затова Форест живее в мазето.

Сигурно е по-щастлив там, помисли си Рей. Благодарни на Ели за чая и за отделеното време, а тя го изпрати до вратата. Още стоеше там зад мрежата за комари, когато той натисна педала на газта и замина.

Процедурата по легализацията на завещанието на Рубън Винсънт Атли се извършваше в същата зала, в която той бе раздавал правосъдие трийсет и две години. От облицованата с дъбова ламперия стена зад съдийската банка между американския флаг и знамето на щата Мисисипи съдия Атли наблюдаваше мрачно процеса на съдопроизводство. Беше същият портрет, който бяха сложили до ковчегата по време на поклонението преди три седмици. Сега пак си беше на мястото, където вероятно щеше да виси вечно.

Човекът, който прекрати кариерата му и го изпрати на самотно заточение в Кленова градина, беше Майк Фар от Холи Спрингс. Той бе преизбиран веднъж и според Хари Рекс се справяше добре. Съдия Фар прегледа молбата за започване на процедурата по легализиране на наследството и кратичкото завещание, приложено към нея.

Залата беше пълна с адвокати и чиновници, които сновяха насам-натам, подаваха разни документи и говореха с клиентите си. Денят беше отделен за бързи искове и лесни за решаване дела. Рей седеше на първия ред, докато Хари Рекс стоеше пред съдийската банка и си шепнеше с председателя Фар. До Рей беше Форест, който изглеждаше възможно най-нормално, като изключим избледнелите драскотини под очите. Беше настоявал да не се появява в съдебната зала, но едно хубавичко мъмрене от Хари Рекс го беше разубедило.

Най-сетне се беше върнал при Ели, както обикновено без да даде никакво обяснение къде е бил и какво е правил. Не че някой искаше да знае. Не спомена нищо за никаква работа и Рей предположи, че кратката му кариера като отсяващ случаите по делата срещу „Тънкия Бен“ е приключила.

На всеки пет минути по някой адвокат прилякваше на пътечката до тях, протягаше ръка и казваше на Рей какъв добър човек бил баща му. Разбира се, от него се очакваше да познава всички, нали те го познаваха. Никой не говореше с Форест.

Хари Рекс махна на Рей да иде при тях. Съдия Фар го посрещна топло.

— Баща ви беше добър човек и велик съдия — наведе се напред той.

— Благодаря — отвърна Рей.

Защо тогава по време на кампанията казахте, че е стар и не е в час, искаше да попита той. Оттогава бяха минали девет години, а му се струваха петдесет. След смъртта на баща му всичко тук изглеждаше безкрайно остаряло.

— Разбрах, че преподавате право, така ли? — каза съдия Фар.

— Да, в Университета на Вирджиния.

Фар кимна одобрително и попита:

— Всички наследници ли присъстват?

— Да, сър — отвърна Рей. — Всъщност сме само аз и брат ми Форест.

— Нали и двамата сте чели този документ от една страница, който представлява последната воля и завещание на Рубън Атли?

— Да, сър.

— И нямате възражения срещу легализацията на това завещание?

— Не, сър.

— Много добре. В съответствие с този документ ви назначавам за изпълнител на завещанието на покойния ви баща. Известието към кредиторите ще бъде съставено днес и публикувано в местен вестник. Описът на имуществото и осчетоводяването следва да бъдат заплатени в съответствие със закона.

Рей беше чувал баща си да повтаря всичко това стотици пъти. Сега вдигна поглед към съдия Фар.

— Нещо друго, мистър Вонър?

— Не, ваша светлост.

— Моите съболезнования, мистър Атли.

— Благодаря, ваша светлост.

За обяд отидоха в „При Клод“ и си поръчаха пържен сом. Рей се бе върнал само от два дни, а вече чувстваше как артериите му се запушват. Форест нямаше какво да каже. Още не се бе очистил от алкохола и дрогата. Явно му трябваше още време.

Плановете на Рей бяха смътни. Каза, че иска да погостува на свои приятели в щата. Нямаше защо да бърза да се прибира във Вирджиния. Форест ги остави след обяда и заяви, че се връща в Мемфис.

— При Ели ли ще бъдеш? — попита го Рей.

— Може би — гласеше единственият отговор.

Рей седеше на верандата и чакаше Клодия, която дойде точно в пет. Посрещна я до колата. Клодия се спря и погледна табелата „Продава се“, която стърчеше в предната част на двора.

— Налага ли се да продавате къщата?

— Иначе трябва да я подарим. Как си?

— Добре съм, Рей. — Успяха да се прегърнат при минимален физически контакт. Клодия се беше облякла за случая с памучен панталон, мокасини, карирана блуза и сламена шапка, сякаш тъкмо идваше от градината си. Устните ѝ бяха начервени, гримът — безупречен. Рей никога не я беше виждал в неизряден вид.

— Толкова се радвам, че се обади — каза тя, докато вървяха бавно към къщата.

— Днес ходихме в съда, за да започнем легализирането.

— Съжалявам, сигурно ти е било тежко.

— Не беше толкова зле. Запознах се със съдия Фар.

— Как ти се стори?

— Доста приличен, струва ми се, въпреки че остави баща ми без работа.

Хвана Клодия за ръката и я поведе по стълбите, макар да беше достатъчно здрава за планински преходи въпреки двете кутии цигари на ден.

— Спомням си го, като завърши — каза тя. — Не различаваше тъжител от ответник. Знаеш ли, Рубън щеше да спечели онези избори, ако аз бях край него.

— Дай да седнем тук — рече Рей и посочи двата люлеещи се стола.

— Поразчистил си — забеляза тя и се полюбува на верандата.

— Хари Рекс свърши всичко. Нае бояджии, майстори за покрива и агенция за почистване. Наложило се да изстържат мръсотията от

мебелите с песъкоструен апарат, но поне сега може да се диша.

— Нали може да си запаля една?

— Да. — Все едно. Клодия тъй и тъй не се съобразяваше с никого.

— Толкова се радвам, че се обади — повтори тя и запали цигара.

— Имам чай и кафе — каза Рей.

— Чай с лед, ако обичаш, с лимон и захар — отвърна Клодия и кръстоса крака. Беше се разположила на стола си като кралица и чакаше чая си. Рей си припомни тесните рокли и дългите крака отпреди години, когато тя седеше точно под съдийската банка и стенографираше елегантно, докато всички адвокати в залата я гледаха.

Поговориха си за времето, както правят южняците при пауза в разговора или когато няма за какво друго да си приказват. Клодия пушеше и се усмихваше много, безкрайно доволна, че Рей се е сетил за нея. Тя поддържаше контакт. Той се опитваше да разгадае една мистерия.

Разговаряха за Форест и Хари Рекс, две болни теми, и след половин час Рей най-сетне си дойде на думата.

— Намерихме пари, Клодия — каза той и остави думите да увиснат във въздуха.

Тя ги прие, обмисли ги и отвърна внимателно:

— Къде?

Въпросът беше отличен. Къде ги открихте, тоест надлежно описани в някоя банка ли? Или напъхани под дюшека, без никой да знае?

— В кабинета му, кеш. Представа нямам защо са оставени там.

— Колко? — попита тя, но не прекалено бързо.

— Сто хиляди. — Той внимателно следеше лицето и очите ѝ. Видя изненада, но не и шок. Рей си имаше сценарий, така че продължи. — Водил е строг отчет — издадени чекове, депозити, вписвал е всеки разход, но тези пари сякаш са се появили ей така, от нищото.

— Той никога не е държал много пари в брой — рече бавно тя.

— И моят спомен е такъв. Нямам представа откъде са се взели, а ти?

— Никаква — отвърна тя без капчица колебание. — Съдията не работеше с пари в брой. Точка. Всичко минаваше през Първа

национална банка. Той беше в управителния ѝ съвет, не помниш ли?

— Да, много добре си спомням. Имаше ли нещо странично?

— Какво например?

— Теб питам, Клодия, ти го познаваше по-добре от всички. И познаваше работата му.

— Баща ти напълно се беше посветил на службата си. За него да бъдеш съдия беше велико призвание и той работеше усърдно, за да го заслужи. Нямахме време за нищо друго.

— Включително и семейството си — допълни Рей и моментално съжали.

— Той обичаше синовете си, Рей, но беше от друго поколение.

— Дай да не навлизаме в тази тема.

— Добре.

Направиха пауза и обмислиха следващите си реплики. Никой не искаше да задълбава в темата за семейството. Вниманието им беше насочено само към парите. Една кола мина по улицата и поспря точно колкото хората в нея да видят табелата „ПРОДАВА СЕ“ и да огледат къщата. Един поглед явно беше достатъчен, защото колата продължи бързо.

— Знаеше ли, че играе комар? — попита Рей.

— Съдията ли? Не.

— Не е за вярване, а? Хари Рекс го водел по казина веднъж седмично. Изглежда, че на съдията му вървяло, а на Хари Рекс — не.

— Чувала съм слухове, особено за адвокатите. Няколко от тях си имаха доста неприятности.

— Но не си чувала нищо за съдията?

— Не съм. И още не го вярвам.

— Парите трябва да са се взели отнякъде, Клодия. И нещо ми подсказва, че са мръсни, иначе щеше да ги декларира.

— А не мислиш ли, че ако ги е спечелил на комар, би ги сметнал за мръсни? — Клодия наистина познаваше баща му по-добре от всеки друг.

— Да, а ти как смяташ?

— Напълно в стила на Рубън Атли.

Довършиха този етап от разговора и спряха да си починат. И двамата се люлееха леко в прохладната сянка на верандата, сякаш времето бе спряло. Никой не се притесняваше от мълчанието. Когато

човек седи на верандата си, той си позволява дълги паузи, за да си събере мислите или пък въобще да не мисли. Най-сетне Рей, който още следваше написания си сценарий, събра кураж да ѝ зададе най-трудния въпрос за деня.

— Трябва да знам нещо, Клодия, и те моля да ми отговориш честно.

— Винаги съм била честна. Това е един от недостатъците ми.

— Никога не съм се съмнявал в почтеността на баща си.

— И сега не трябва да го правиш.

— Помогни ми, моля те.

— Казвай.

— Имаше ли нещо нередно — малък подкуп от някой адвокат, процент от някаква спорна сделка, нещичко за смазка, както се казва?

— Изключено.

— Стрелям напосоки, Клодия, и се надявам да улуча нещо. Човек не намира ей така сто хиляди долара в чисти новички банкноти на някой рафт. Баща ми умря с шест хиляди в банката. Защо ще държи сто хиляди скрити?

— Той беше най-почтеният човек на света.

— Не се и съмнявам.

— Тогава спри да говориш за подкупи и други такива неща.

— С удоволствие.

Тя си запали нова цигара, а той отиде да напълни чашите с чай. Когато се върна на верандата, Клодия беше потънала в мисли, зареяла поглед през улицата. Поседяха така известно време.

Най-сетне Рей каза:

— Мисля, че съдията би искал да вземеш част от парите.

— Така ли?

— Да. Ще ни трябват малко, за да оправим къщата, може би към двайсет и пет хиляди. Какво ще кажеш аз, ти и Форест да си разделим останалото?

— По двайсет и пет бона на човек?

— Да. Какво мислиш?

— Значи няма да ги включваш в наследството? — Тя познаваше закона по-добре от Хари Рекс.

— Защо да го правя? Парите са в брой, никой не знае за тях, а ако ги декларираме, половината ще отидат за данъци.

— И как ще ги обясниш? — попита тя, както обикновено с една крачка напред. Навремето казваха, че Клодия била готова с решение по делото, преди адвокатите да са изнесли встъпителните си речи.

А как обичаше парите тази жена! Дрехи, парфюми, винаги последен модел кола, и всичко това с мизерната заплата на съдебен секретар. И да получаваше държавна пенсия, едва ли беше кой знае каква.

— Не мога да ги обясня — отвърна Рей.

— Ако са от комар, ще трябва да се върнеш назад и да доплатиш данъците му за минали години — бързо съобрази тя. — Ама че каша.

— Отвратителна наистина.

Въпросът тихомълком бе оставен настрана. Никой никога нямаше да разбере за нейния дял от парите.

— Навремето имахме подобно дело — започна тя, вперила поглед напред към градината. — В окръг Типа, преди трийсет години. Един тип на име Чилдърс имаше склад за вторични суровини. Умря без завещание. — Пауза, после дълго всмукване от цигарата. — Имаше много деца и след смъртта му те намериха скрити пари къде ли не, в кабинета му, на тавана, в една барака за инструменти зад къщата, в камината. Тършуваха навсякъде, все едно търсеха великденските яйца. След като преровиха всеки сантиметър, преброиха парите. Излязоха около двеста хиляди долара. И това от човек, който не си плащаше телефонната сметка и носеше един и същ гащеризон десет години. — И пак пауза, и пак дръпване от цигарата. — Половината деца искаха да си поделят парите и да избягат, другата половина искаха да кажат на адвоката и да включат парите в завещанието. Само че се разчу, семейството се изплаши и трябваше да ги декларира. Децата се скараха ужасно. Пет години по-късно парите заминаха — половината ги прибра правителството, другата половина — адвокатите.

Тя спря, а Рей зачака развързката.

— И каква е поуката? — попита той.

— Съдията каза, че било жалко; каза също, че децата трябвало да не казват за парите, а да си ги разделят. В крайна сметка са били собственост на баща им.

— На мен ми звучи справедливо.

— Той мразеше данък наследство. Защо държавата да получава голяма част от имуществото ти само защото си умрял? Години наред

съм го слушала да роптае.

Рей извади един плик иззад стола си и й го подаде.

— Ето ти двайсет и пет хиляди в брой.

Тя погледна плика, после се взря изумено в Рей.

— Вземи ги — рече той и протегна ръка по-близо към нея. —

Никой няма да разбере.

Клодия пое плика и за миг онемя. Очите й се навлажниха, а при нея това беше белег за дълбоко разчувстване.

— Благодаря — прошепна тя и стисна парите още по-силно.

* * *

Дълго след като тя си тръгна, Рей седеше в същия стол и се люлееше в тъмното, доволен, че е отхвърлил Клодия като заподозряна. Готовността, с която прие двайсет и петте хиляди, убедително доказваше, че не знае за далеч по-сериозните суми.

Само че нямаше кой да заеме мястото й в списъка.

Срещата бе уредена чрез един бивш студент на Рей, понастоящем съдружник в гигантска компания в Ню Йорк, която на свой ред се занимаваше с делата на собствениците на веригата казина „Каньон“ в цялата страна. Бяха осъществени контакти, бяха разменени услуги, бяха извити ръце — леко и много дипломатично. В деликатната област на сигурността никой не искаше да издава тайни. Професор Атли се интересувахе само от елементарните принципи.

Казино „Каньон“ бе издигнато до река Мисисипи в окръг Тюнайка през средата на деветдесетте, по време на втората вълна на мащабно строителство. Беше преживяло първите уволнения. Имаше десет етажа и четиристотин стаи и предлагаше седем декара възможности за бърза печалба, а освен това беше много популярно с изпълненията на ритъм енд блус. Рей беше посрещнат от мистър Джейсън Пиколо, някакъв вицепрезидент от централата във Вегас, и началника на охраната Алвин Баркър. Пиколо беше на трийсет и нещо, издокаран като модел на Армани. Баркър беше прехвърлил петдесет и приличаше на състарен бивш полицаи в зле ушит костюм.

Като начало му предложиха кратка обиколка, но Рей отказа. През последния месец бе видял толкова казина, че му стигаше за цял живот.

— Колко от горните етажи са забранени за посетители? — попита той.

— Ами да видим — отвърна учтиво Пиколо и двамата домакини поведоха Рей отвъд масите и ротативките към един коридор зад касите. Нагоре по стълбите, още един коридор и стигнаха някаква тясна зала. Едната стена беше покрита с огледала. През тях се виждаше голяма зала с нисък таван и множество кръгли маси, покрити с монитори. Десетки мъже и жени седяха залепени до екраните и очевидно внимаваха да не пропуснат нещо.

— Това са скритите ни камери — обясняваше Пиколо. — Тези отляво следят масите за блекджек. В средата наблюдават заровете и рулетките, а отдясно — ротативките и покера.

— И какво гледат?

— Всичко. Абсолютно всичко.

— Избройте ми.

— Всеки играч. Наблюдаваме големите късметлии, професионалистите, броячите на карти и мошениците. Да вземем блекджека. Онези момчета там могат да следят десет ръце и да познаят дали някой брой карти. Онзи в сивото сако наблюдава лицата им и търси сериозните играчи. Те непрекъснато се въртят, днес са тук, утре са във Вегас, после се скриват за седмица и се появяват в Атлантик Сити или на Бахамите. Ако шмекеруват или броят карти, ще ги разпознае още щом седнат. — Говореше Пиколо. Баркър гледаше Рей така, като че ли той беше потенциален мошеник.

— Колко близо са камерите? — попита Рей.

— Достатъчно близо, за да прочетеш серийния номер на всяка банкнота. Миналия месец хванахме един мошеник, защото разпознахме диамантения пръстен, който бе носил преди.

— Може ли да вляза там?

— Съжалявам, не.

— А масите за зарове?

— Същото положение. Малко по-трудно е, защото играта е по-бърза и по-сложна.

— Има ли професионални мошеници на зарове?

— Рядкост са. Същото се отнася за покера и рулетката. Измамниците не са кой знае какъв проблем. Повече внимаваме за алчни крупиеца и грешки на масата.

— Какви грешки?

— Ами например снощи един играч на блекджек спечели четирийсет долара, но нашето крупиеца сгреши и прибра чиповете. Играчът възрази и извика шефа на играта. Нашите хора тук видяха какво стана и спасихме положението.

— Как?

— Изпратихме човек от охраната с инструкции клиентът да си получи четирийсетте долара, извинение и безплатна вечеря.

— А крупиеца?

— Досега се е представяло добре, но още един такъв гаф, и си отива.

— Значи всичко се записва?

— Всичко. Всяко раздаване, всяко хвърляне на заровете, всяко завъртане на ротативките. В момента работят двеста камери.

Рей мина покрай стената и се опита да проумее колко внимателно се следи всичко. Сякаш горе наблюдаваха повече хора, отколкото бяха играчите долу.

— Как може някое крупие да мами при всичко това? — попита той, като посочи екраните.

— Има си начини — отвърна Пиколо и погледна многозначително Баркър. — Много начини. Хващаме по един на месец.

— Защо следите ротативките? — смени темата Рей. След като му позволяваха само една визита на горния етаж, поне можеше да постреля напосоки.

— Защото наблюдаваме всичко — отвърна Пиколо. — И защото имаше няколко случая, когато малолетни спечелиха джакпот. Казината отказаха да платят и спечелиха делата, защото имаха на видеозапис как децата се скриват, а възрастни заемат местата им. Ще искате ли нещо за пиене?

— Разбира се.

— Имаме си една тайна стаичка с по-хубав изглед.

Качиха се още половин етаж нагоре до остъклен балкон с изглед към игралната зала и към нивото за наблюдение. Една сервитьорка изникна незнайно откъде и взе поръчките им. Рей поиска капучино. Домакините му си поръчаха вода.

— Какъв е най-големият ви проблем със сигурността? — попита той, като гледаше списъка с въпросите, който беше извадил от джоба на сакото си.

— Броячите на карти и крадливите крупиета — отвърна Пиколо. — Тези малки чипове лесно се пускат в ръкави и джобове. Петдесет долара на ден прави хиляда долара месечно, без данъци, разбира се.

— Колко броячи на карти идват тук?

— Все повече и повече. Вече в четирийсет щата има казина и комарджиите се увеличават. Събираме информация за играчите, които подозираме, и щом решим, че сме хванали някого, просто го молим да си тръгне. Знаете, че имаме това право.

— Каква е максималната сума, спечелена от един човек за един ден при вас? — попита Рей.

Пиколо погледна Баркър, който каза:

— Като изключим ротативките ли?

— Да.

— Веднъж един тип спечели сто и осемдесет бона за една вечер.

— Сто и осемдесет хиляди?

— Да.

— А каква е най-голямата изгубена сума?

Баркър взе водата си от сервитьорката и се почеса.

— Същият тип изгуби двеста бона три дни по-късно.

— Имате ли хора, които само печелят? — попита Рей, като гледаше бележките си, сякаш правеше сериозно академично проучване.

— Не съм сигурен дали ви разбирам.

— Да кажем, че някой идва два-три пъти всяка седмица, печели повече, отколкото губи, и след време натрупва доста солидна печалба. Колко често се случва това?

— Много рядко — отвърна Пиколо. — Иначе щяхме да се разорим.

— Изключително рядко — поправи го Баркър. — Може да му провърви за седмица-две. Ние ще го набележим, ще го следим много внимателно — нищо подозрително, но все пак той взема парите ни. Рано или късно ще поеме някой ненужен риск, ще направи някоя глупост и ще си върнем парите.

— Осемдесет процента от клиентите в крайна сметка губят — добави Пиколо.

Рей разбърка капучиното и погледна бележките си.

— Да кажем, че някой напълно непознат влезе, остави на масата за блекджек хилядарка и поиска чипове от по сто долара. Какво ще се случи?

Баркър се усмихна и изпука дебелиите си кокалчета.

— Ще наострим уши. Ще го гледаме няколко минути, за да разберем дали знае какво прави. Шефът на играта ще го попита дали иска да си изкара карта. Ако се съгласи, ще научим името му. Ако откаже, ще му предложим вечеря. Сервитьорката непрекъснато ще му носи питиета. Ако не пие, това е още един знак, че може да е сериозен играч.

— Професионалистите никога не пият, докато играят — допълни Пиколо. — Може да си поръчат една чаша, но само за прикритие.

— За каква карта ставаше въпрос?

— Повечето комарджии искат някакви екстри — обясни Пиколо. — Вечеря, билети за някое представление, намалени цени за стаите, всякакви благаинки, каквито можем да измислим. Имат членски карти, за да можем да следим колко печелят или губят. Човекът от хипотетичната ви ситуация няма карта, така че ще го питаме дали иска да си изкара.

— А ако откаже?

— Нищо. Непознати непрекъснато идват и си отиват.

— Но, естествено, ние се опитваме да ги запомним — призна Баркър.

Рей надраска нещо безсмислено на сгънатия лист хартия.

— Казината събират ли данните си? — попита той и за пръв път Пиколо и Баркър трепнаха в унисон.

— Какво имате предвид под „събират“? — отговори Пиколо с усмивка, на която Рей отвърна, а Баркър побърза да се присъедини към тях.

Докато и тримата се усмихваха, Рей обясни:

— Добре, друга хипотетична ситуация за нашия късметлия. Да кажем, че човекът играе една нощ в „Монте Карло“, на другата — в „Пещерата на съкровищата“, на третата — в „Аладин“ и така нататък. Минава през всички казина и печели повече, отколкото губи. И това продължава година. Какво ще знаете за този човек?

Пиколо кимна на Баркър, който притискаше устни между палеца и показалеца си.

— Много неща — призна той.

— Колко много? — настоя Рей.

— Продължавай — рече Пиколо на Баркър, който заговори неохотно:

— Ще знаем името му, адреса му, професията, телефонния номер, колата и банката му. Ще знаем къде е всяка една вечер, кога пристига, кога си тръгва, колко печели или губи, колко пие, дали е вечерял, дали е дал бакшиш на сервитьорката и ако да, какъв, дали е дал бакшиш на крупиеето и така нататък.

— Значи имате досиета на такива хора?

Баркър погледна Пиколо, който кимна много бавно, но не каза нищо. Не им се говореше, защото Рей беше разбрал твърде много. Той премисли и реши, че една обиколка би му била много полезна. Слязоха долу, но вместо да гледа играчите, Рей наблюдаваше камерите. Пиколо посочи служителите от охраната. Стояха близо до една маса за блекджек, където съвсем младо момче играеше с купища чипове от по сто долара.

— От Рино е — прошепна Пиколо. — И е много добър. Миналата седмица дойде в Тюнайка и ни прибра трийсет бона. Много, много го бива.

— И не брой карти — допълни също така шепнешком Баркър.

— Някои хора просто имат дарба за тази работа, както други имат талант в голфа или в сърдечната хирургия — рече Пиколо.

— Във всички казина ли играе? — попита Рей.

— Още не, но всички го чакат. — Хлапето от Рино сериозно безпокоеше и двамата.

Визитата завърши в бара, където пиха газирана вода и приключиха с темата. Рей беше задал всички въпроси от списъка си и стигна до поантата.

— Искам да ви помоля за една услуга — рече той. Да, разбира се, кажете. — Баща ми почина преди няколко седмици и имаме основания да подозираме, че е прескачал тайно насам да играе на зарове и вероятно е печелил повече, отколкото е губил. Дали може да се провери?

— Как се казва? — попита Баркър.

— Рубън Атли от Клантън.

Баркър поклати отрицателно глава, докато вадеше един телефон от джоба си.

— Колко е спечелил? — попита Пиколо.

— Не знам, може би към един милион за няколко години.

Баркър продължи да клати глава.

— Изключено. Познаваме добре всеки, който печели или губи подобни суми — каза той и попита по телефона човека отсреща дали може да провери какво имат за Рубън Атли.

— Мислите, че е спечелил един милион долара? — попита Пиколо.

— Спечелил и изгубил — отвърна Рей. — Но както казах, не сме сигурни.

Барк затвори телефона.

— Нямаме нищо за никакъв Рубън Атли. Изключено е да е залагал големи суми някъде тук.

— Ами ако никога не е идвал точно в това казино? — попита Рей, макар да беше сигурен какъв ще бъде отговорът.

— Пак щяхме да знаем — заявиха едновременно Баркър и Пиколо.

Единствен Рей правеше сутрешен крос в Клантън и така събра любопитните погледи на жените край цветните лехи, на прислужниците, които метяха верандите, и на сезонните работници, които помагаша да се окоси тревата в гробището, докато тичаше покрай семейния парцел на рода Атли. Пръстта над съдията се слягаше, но той не спря да провери, дори не забави ход. Мъжете, които бяха изкопали гроба, сега копаеха друг. Всеки ден по някой умираше и по някой се раждаше в Клантън. Нещата не се променяха много.

Още нямаше осем часа, а слънцето печеше и въздухът беше тежък. Влажността не пречеше на Рей, който бе израснал с нея, но и определено не му липсваше.

Откри сенчестите улици и дотича обратно до Кленова градина. Джипът на Форест беше там, а брат му се беше отпуснал на люлката на верандата.

— Не е ли малко раничко за теб, а? — попита Рей.

— Докъде си тичал? Целият си потен.

— Така става, като бягаш в жегата. Осем километра. Изглеждаш добре.

И наистина беше така. Ясни, а не подпухнали очи, избръснато лице, чист бял панталон.

— Капка не близвам, братле.

— Страхотно. — Рей седна на един люлеещ се стол. Още се потеше и дишаше тежко. Не попита брат си откога е трезвен. Не можеше да е повече от двацет и четири часа.

Форест скочи от люлката и придърпа другия стол до Рей.

— Имам нужда от помощ, братле — рече той и седна на ръба на стола.

Хайде пак се почва, помисли си Рей.

— Слушам те.

— Имам нужда от помощ — изтърси отново Форест и затърка бясно дланите си, като че ли думите му причиняваха болка.

Рей и друг път беше виждал подобни изпълнения и вече му беше писнало.

— Казвай, Форест, за какво става въпрос? — За пари, преди всичко. След това имаше няколко възможности.

— Искам да отида на едно място, на около час отгук. Навътре в гората, далеч от всичко, много красиво, с прекрасно езеро в средата и с уютни стаи. — Той измъкна намачкана визитка от джоба си и я подаде на Рей.

Олкорн Вилидж. Клиника за лечение на алкохолизъм и наркомания. Към методистката църква.

— Кой е Оскар Мийв? — попита Рей, като гледаше визитката.

— Запознахме се преди няколко години. Той ми помогна, а сега работи на това място.

— Клиника за наркомани, така ли?

— Клиника, санаториум, комуна, ранчо, село, затвор, лудница, както искаш, така го наречи. Все ми е едно. Имам нужда от помощ, Рей. Спешно.

— Добре, добре. Разкажи по-подробно.

Форест избърса очите и носа си и си пое дълбоко дъх.

— Обади му се и питай дали имат свободна стая — рече той с треперещ глас.

— Колко дълго ще останеш?

— Четири седмици, струва ми се, но Оскар ще ти каже.

— И колко струва?

— Някъде около триста долара на ден. Мислех да взема заем срещу своя дял от наследството, да накарам Хари Рекс да попита съдията дали има начин да получа някакви пари сега. — От очите му капеха сълзи.

Рей ги беше виждал и друг път. Беше чувал молбите и обещанията, но все пак колкото и твърд и циничен се опитваше да остане в този момент, усети, че омеква.

— Ще измислим нещо — каза той. — Сега ще му се обадя.

— Моля те, Рей, искам да ида веднага.

— Днес ли?

— Да, аз, въъ... не мога да се върна в Мемфис. — Форест сведе глава и прокара пръсти през дългата си коса.

— Да не би някой да те търси?

— Да — кимна брат му. — И не за хубаво.

— Полицията?

— Не, по-страшни са от полицията.

— Знаят ли, че си тук? — попита Рей и се огледа. Представяше си тежковъоръжени наркопласъори, скрити зад храстите.

— Не, нямат представа къде съм.

Рей кимна и влезе в къщата.

Също като повечето хора, Оскар Мийв добре си спомняше Форест. Бяха работили заедно в една федерална програма за борба с наркотиците в Мемфис и макар с прискърбие да научи, че Форест има нужда от помощ, той все пак с удоволствие си спомни за него. Рей направи всичко възможно да обясни, че работата е спешна, макар че не разполагаше с подробности и едва ли щеше да получи такива. Баща ни почина преди три седмици, обясни той. Вече почваше да се оправдава.

— Доведете го — рече Мийв. — Ще му намерим място.

Половин час по-късно излязоха от града в наетата от Рей кола. Джипът на Форест беше паркиран зад къщата за по-сигурно.

— Сигурен ли си, че тези типове няма да дойдат да те търсят тук? — попита Рей.

— Не знаят откъде съм — отвърна Форест.

Главата му беше облежната на седалката, а очите му — скрити зад модни очила.

— Кои по-точно са „те“?

— Едни много готини типове от Южен Мемфис. Ще ти харесат.

— И им дължиш пари?

— Да.

— Колко?

— Четири хиляди долара.

— И къде отидоха тези четири бона?

Форест леко потупа носа си. Рей поклати глава в безсилен гняв и прехапа език, за да съдържи поредната доза горчиви упреци. Дай да минем няколко километра, каза си той. Сега бяха в провинцията и от двете им страни се простираха ниви.

Форест захърка.

Поредното изпълнение на Форест. За трети път Рей го качваше в колата и го водеше в клиника. Първият беше преди близо дванайсет години — съдията още беше председател на съда, Клодия още беше до

него, а Форест вземаше повече наркотици от всеки друг в щата. Всичко си беше нормално. Полицията беше хвърлила мрежите си около него, но с луд късмет Форест се беше измъкнал. Подозираха го, че пласира дрога, което беше вярно. Ако го бяха хванали, щеше още да бъде в затвора. Рей го беше закарал в една държавна болница до крайбрежието, където се влизаше само с връзки. Там Форест спа един месец, а после си тръгна.

Първото братско посещение в подобна клиника беше по време на следването на Рей в Тулейн. Форест беше взел свръхдоза от някаква опасна комбинация хапчета. Лекарите му промиха стомаха и едва не го обявиха за мъртъв. Съдията го изпрати в някаква комуна до Ноксвил със заключени врати и ограда от бодлива тел. Форест стоя една седмица, преди да избяга.

В затвора беше лежал два пъти, веднъж като непълнолетен, веднъж като пълнолетен, макар да беше само на деветнайсет. За пръв път го арестуваха малко преди един футболен мач в гимназията, петък вечер, на плейофите, когато целият град чакаше отборът на Клантън да вкара гол. Форест беше на шестнайсет, малолетен, преден защитник, истински камикадзе, който обичаше да напада в последния момент и да си пробива път с шлема. Полицаяте го прибраха от съблекалнята и го отведоха с белезници. Резервата беше непроверен новак и когато отборът беше премазан, Клантън така и не прости на Форест Атли.

Рей седеше сред публиката заедно със съдията и като всички останали се вълнуваше за мача. „Къде е Форест?“ — започнаха да питат хората, докато отборите разгриваха. Докато се хвърляше жребият, той беше в градския затвор, където го фотографираха и снемаха отпечатъците му. Намериха в колата му 392 грама марихуана.

Форест прекара две години в поправителен дом и беше пуснат на осемнайсетия си рожден ден.

Как шестнайсетгодишният син на изтъкнат съдия може да стане наркоман в малко южно градче, където дрогата беше слабо позната? Баща му и брат му си бяха задавали този въпрос хиляди пъти. Само Форест знаеше отговора и отдавна беше взел решение да го запази за себе си. Рей се благодареше, че повечето му тайни не излизат наяве.

След като подремна добре, Форест се събуди рязко и заяви, че има нужда да пийне нещо.

— Не — отвърна Рей.

— Безалкохолно, честна дума.

Спряха пред едно магазинче и си купиха газирана вода. За закуска Форест беше взел пакетче фъстъци.

— Понякога храната им не е никак лоша — рече той, когато отново потеглиха. Форест, екскурзоводът по клиниките за наркомани. Форест, авторът на пътеводители за наркокомуните. — Обикновено свалям по няколко кила — продължи той, докато дъвчеше.

— Имат ли фитнес зали и други такива? — попита Рей, за да върви разговорът. Всъщност не му се обсъждаха екстрите на различните заведения.

— Някои имат, други — не — отвърна самодоволно Форест. — Ели ме беше пратила в една клиника във Флорида досами плажа, много пясък и вода, много загубени богаташи. Три дни ни промиваха мозъците, после ни скъсаха от упражнения. Туризм, велосипеди, спортно ходене, фитнес, ако искаме. Направих си страхотен тен и свалих седем кила. После осем месеца останах чист.

В жалкия му животец всичко се измерваше с периоди на трезвеност.

— Ели те е изпратила там? — учуди се Рей.

— Да, беше преди години. По едно време изкара малко пари, не кой знае какво. Аз бях стигнал дъното, а тогава тя още се интересуваше от мен. Мястото беше хубаво и някои от сестрите бяха мацки от Флорида с къси поли и дълги крака.

— Трябва да го опитам.

— Я се...

— Шегувам се.

— На запад пък има едно местенце, където ходят всички звезди. Казва се „Хасиендата“ и е хотел „Риц“ на наркоклиниките. Разкошни стаи, минерални бани, всеки ден масажи, готвачите могат да ти измайсторят страхотни неща по хиляда калории на ден. А специалистите им са най-добрите в света. Ето това ми трябва, братле, шест месеца в „Хасиендата“.

— Защо точно шест месеца?

— Защото толкова ми трябва. Опитвах с два, с един месец, с три седмици, две седмици, но не ми стига. Мен трябва да ме заключат за шест месеца, да ми промият мозъка из основи, пълна терапия и лична масажистка.

— Колко струва?

Форест подсвирна и обели очи.

— Кажи едно число. Не знам. За да влезеш, ти трябва милион долара и две препоръки. Представи си само, препоръки. „До избраното общество на «Хасиендата»: препоръчвам приятеля си Дуфъс Смит като пациент в прекрасната Ви клиника. Дуфъс пие водка за закуска, смърка кока за обяд, следобед нагъва хероин, а за вечеря обикновено е в безсъзнание. Мозъкът му е хванал коричка, вените му са нацъфкани, черният му дроб е станал троен. Дуфъс е точно за Вас, а баща му притежава Айдахо.“

— Има ли практика да държат хората по шест месеца?

— Нищо не разбираш от тези работи, а?

— Сигурно.

— Ако си пристрастен към кокаина, ти трябва година. За хероин дори повече.

А ти в момента на каква отрова си, искаше да попита Рей. От друга страна, май не искаше.

— Година значи? — попита той.

— Да, без никакво излизане. А после трябва сам да се спреш. Познавам наркомани, които са стояли в затвора три години без кока, без крек, без никакви наркотици и когато излязат, се обаждат на пласъора, преди да са се обадили на жените или гаджетата си.

— И какво става с тях?

— Грозна картинка. — Форест метна останалите фъстъци в устата си, плесна с ръце и опръска всичко със сол.

* * *

Нямаше никакви табели, насочващи към Олкорн Вилидж. Следваха указанията на Оскар, и тъкмо когато бяха сигурни, че са се загубили в планината, видяха в далечината една порта. Минаха по една залесена алея и пред тях се показа комплексът. Спокойно и закътано местенце. Форест му даде добра оценка на пръв поглед.

Оскар Мийв пристигна във фойето на административната сграда и ги насочи към приемната, където сам се занимаваше с документацията. Той беше консултант, администратор, психолог, бивш

наркоман, който се беше излекувал преди години и беше защитил две дисертации. Носеше джинси, фланелка, маратонки, катинарче и две обеци, а бръчките и счупения му зъб говореха за бурен предишен живот. Гласът му обаче беше мек и приятелски. Излъчваше строгото състрадание на човек, който е минал по пътя на Форест.

Цената беше 325 долара дневно, а Оскар препоръчваше минимум четири седмици.

— После ще видим какво е състоянието му. Ще трябва да му задам някои доста неприятни въпроси.

— Не искам да слушам този разговор — каза Рей.

— Няма да го слушаш — увери го Форест. Беше се примирил с предстоящото мъмрене.

— Освен това искаме половината пари предварително — допълни Оскар. — Другата половина — след завършване на лечението.

Рей потръпна и се опита да си спомни колко имаше в разплащателната му сметка във Вирджиния. Разполагаше с много пари в брой, но сега не беше времето да ги използва.

— Парите ще са от завещанието на баща ми — рече Форест. — Ще отнеме няколко дни.

— Не правим изключения — поклати глава Оскар. — Такава ни е политиката.

— Няма проблеми — каза Рей. — Ще напиша чек.

— Искам да бъдат от завещанието — възрази Форест. — Няма ти да плащаш.

— Мога да си ги възстановя от завещанието. Ще се оправим. — Рей не беше сигурен как ще се справи, но Хари Рекс да му мисли за това. Подписа формулярите като гарант за плащането. Форест се подписа, че приема правилника.

— Не можеш да излизаш дващсет и осем дни — каза Оскар. — Ако излезеш, губиш всички платени пари и повече не можеш да идваш тук. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Форест. Колко пъти беше минавал през всичко това?

— Ти си тук по своя воля, нали така?

— Да.

— И никой не те насилва?

— Никой.

След като мъмренето започна, дойде време Рей да си ходи. Благодарни на Оскар, прегърна Форест и тръгна много по-бързо, отколкото беше дошъл.

Рей вече беше сигурен, че парите са събрани след 1991г., тоест след като съдията изгуби изборите. Клодия си беше отишла година преди това, а не знаеше нищо за тях. Парите не бяха от подкупи и не бяха от комар.

Не бяха събрани благодарение на умели инвестиции, защото Рей не намери никакви признаци съдията някога да е купувал или продавал поне една акция. Счетоводителят, когото Хари Рекс беше наел да възстанови архивите и да попълни последната данъчна декларация, също не намери нищо. Той каза, че финансовите дела на баща му са лесни за проследяване, защото всичко минавало през Първа национална банка в Клантън.

Така си мислиш ти, каза си Рей.

Из къщата бяха пръснати почти четирийсет кутии стари, безполезни документи. Почистващата фирма ги беше събрала и складира в кабинета на съдията и в трапезарията. Рей си изгуби няколко часа, но най-сетне откри каквото търсеше. Две от кутиите съдържаха бележките и материалите — съдебните досиета, както винаги ги бе наричал баща му — по делата, които бе гледал като външен съдия след изборното си поражение през 1991-а.

По време на процес съдията винаги пишеше нонстоп в жълт адвокатски тефтер. Отбелязваше датата, часа, важните факти, всичко, което можеше да му помогне да вземе последното си решение. Понякога задаваше въпроси на свидетелите и често използваше бележките си, за да поправи адвокатите. Рей неведнъж го беше чувал да подхвърля, естествено, извън залата, че бележките го държат буден. По време на някой по-дълъг процес се случваше да запълни двайсет тефтера с бележки.

Понеже бе работил като адвокат, преди да стане съдия, баща му бе придобил навика да подрежда и пази всичко. Едно съдебно досие се състоеше от неговите бележки, копия от делата, на които са се позовали адвокатите, копия от законовите разпоредби, дори пледоарии,

невключени в официалната документация. С годините тези папки ставаха все по-безполезни, а сега запълваха четирийсет кутии.

Според данъчните му декларации след 1993 г. баща му бе припечелвал по няколко хиляди долара от гледане на дела, с които никой друг не искаше да се разправя. В селските райони често се случваше някой спор да се окаже твърде деликатен за избираемия съдия. Едната страна подаваше искане съдията да се оттегли, така че той трябваше да се справи с проблема, като се опита да докаже справедливостта и независимостта си въпреки претенциите на тъжителите, а после неохотно да преотстъпи мястото си на стар приятел от друга част на щата. Външният съдия идваше и заставаше горе, на банката, свободен от всякакви предразсъдъци, без да се притеснява за следващите избори.

В някои щати външните съдии помагат при натоварени графици. Понякога заместват болни колеги. Почти винаги са пенсионери. Щатът им плаща по петдесет долара на час плюс разходите.

През 1992-ра, година след поражението си, съдия Атли не беше припечелил нищо допълнително. През 1993 г. бе получил 5800 долара. През най-натоварената година, 1996-а, бе отчел 16 300. Миналата година, 1999-а, му бяха платили 8760 долара, но пък през повечето време бе боледувал.

Общите му приходи като съдия бяха 56 590, за период от шест години, и всички бяха отчетени в данъчните му декларации.

Рей искаше да разбере какви точно дела бе гледал баща му през това време. Хари Рекс бе споменал едно от тях — сензационния развод на действащ губернатор. Папката с това съдебно досие беше шест пръста дебела и включваше изрезки от вестниците в Джаксън със снимки на губернатора, кандидат бившата му съпруга и жената, която смятаха за тогавашната му любовница. Процесът бе продължил две седмици и съдейки по бележките, бе доставил огромно удоволствие на съдия Атли.

Имаше някакво дело за отчуждаване на земя до Хатисбърг, което бе продължило две седмици и бе раздразнило всички засегнати. Градът се разрастваше на запад и бе хвърлил око на първокласни индустриални площадки. Бяха подадени жалби и две години по-късно съдия Атли бе събрал всички на дело. Имаше и статии във вестниците,

но след като ги преглежда един час, Рей се отегчи. Не можеше да си представи цял месец да се занимава с подобно дело.

Но поне ставаше въпрос за пари.

През 1995 г. съдия Атли осем дни бе председателствал съда в градчето Косцюшко, на два часа от Клантън, но съдейки от записките, не ставаше въпрос за нищо съществено.

Имаше някаква ужасна катастрофа на цистерна в окръг Тишоминго през 1994 г. Петима тийнейджъри останали затиснати в колата си и изгорели. Понеже били малолетни, делото се гледало в канцлерски съд. Само че единият съдия в него бил близък на една от жертвите. Другият умираше от рак на мозъка. Съдия Атли бил призован и председателствал процеса, който продължил два дни, преди да бъде постигнато споразумение за 7 400 000 долара. Една трета бе отишла за адвокатите на децата, останалото — за семействата им.

Рей остави папката на дивана до делото за отчуждаването. Седеше на пода на кабинета, върху наскоро лакираното дюшеме, под зоркия поглед на генерал Форест. Имаше смътна представа какво прави, но никакъв план как да продължи. Общо взето, възнамеряваше да прегледа досиетата, да отдели тези, в които ставаше въпрос за сериозни суми, и да види къде ще го отведе следата.

Парите, които беше намерил на по-малко от три метра оттук, все се бяха взели отнякъде.

Мобилният му телефон иззвъня. Беше стандартен запис от фирма за алармени инсталации в Шарлотсвил, който му съобщаваше, че в момента някой разбива апартамента му. Рей скочи и замърмори под носа си, докато записът не свърши. Същото съобщение щяха да получат полицаите и Кори Крофорд. Няколко секунди по-късно Крофорд се обади.

— Тръгвам към дома ти — рече той. Изглежда, тичаше. Беше почти девет и половина в Клантън, десет и половина в Шарлотсвил.

Рей обикаляше напред-назад из къщата, напълно безпомощно. Минаха петнайсет минути, преди Крофорд отново да се обади.

— Стигнах — рече той. — Полицията също е тук. Някой е разбил входната врата и вратата към апартамента ти. Това е задействало алармата. Не е имало много време. Къде да проверим?

— Там нямам нещо особено ценно — каза Рей, като се опитваше да се досети какво би искал един крадец. Нямаше пари, нито бижута,

картини, ловни пушки, злато или сребро.

— Телевизорът, стереоуредбата, микровълновата печка, всичко си е тук — докладва Крофорд. — Разпилели са книги и списания, съборили са масичката до телефона в кухнята, но явно са бързали. Търсили са нещо конкретно. Да имаш представа какво?

— Не, нямам представа. — Рей чуваше шума от полицейската радиовръзка.

— Колко спални има? — попита Крофорд, докато се движеше из апартамента.

— Две, моята е отдясно.

— Всички врати на шкафовете са отворени. Търсили са нещо. Да се сещаш какво може да е то?

— Не — отвърна Рей.

— Няма следи да е влизано в другата спалня — докладва Крофорд, а после заговори с двама полицаи. — Почакай малко — рече той на Рей, който стоеше неподвижно до входната врата, гледаше през мрежата за комари и мислеше как най-бързо може да се прибере.

Полицаяте и Крофорд решиха, че става въпрос за случаен удар на много добър крадец, който се е стреснал от алармата. Разбил е двете врати с минимални щети, разбрал, че има аларма, претърсил набързо апартамента за нещо конкретно и когато не го намерил, разровил това-онова от яд и избягал. Той или те — крадците — можеха да са повече от един.

— Трябва да дойдеш да кажеш на полицията дали нещо липсва и да попълниш формуляр — рече Крофорд.

— Утре съм там — отвърна Рей. — Можете ли да охранявате дома ми тази вечер?

— Да, ще измислим нещо.

— Обади ми се, когато си тръгнат полицаите.

Той седна на стъпалата на верандата и се заслуша в щурците. Искаше му се да иде в складова база „Чейнис“ и да седне в тъмното с един от пищовите на съдията, готов да гръмне всеки, който го доближи. Петнайсет часа с кола. Три и половина с частен самолет. Обади се на Фог Нютън, но никой не вдигна слушалката.

Телефонът отново го сепна.

— Още съм в апартамента — каза Крофорд.

— Не мисля, че това е случайна работа — отвърна Рей.

— Спомена някакви ценности, семейни работи, в склада „Чейнис“.

— Да. Дали можеш да ги пазите тази вечер?

— Там си имат охрана, пазачи и камери, доста добре са се подсигурили. — Крофорд явно беше уморен и хич не го блазнеше идеята да дреме в колата си цяла нощ.

— Можеш ли?

— Няма как да вляза там. Трябва да си клиент.

— Наблюдавай входа.

Крофорд изръмжа и си пое дълбоко дъх.

— Добре, ще проверя, може би ще извикам някого да седи там.

— Благодаря. Ще ти се обадя утре, като стигна в града.

Обади се в „Чейнис“, но там никой не вдигна. Изчака пет минути, обади се отново и преброи четиринайсет сигнала, преди да чуе глас.

— „Чейнис“, охрана, Мъри на телефона.

Рей много учтиво обясни кой е и какво иска. Разказа, че е наел три помещения и малко се притеснява, защото някой е разбил апартамента му в града. Дали мистър Мъри не би могъл да обърне специално внимание на 14В, 37Ф и 18Р? Няма проблеми, отвърна мистър Мъри, който сякаш се прозяваше пред телефонната слушалка.

— Просто малко се притеснявам — обясни Рей.

— Няма проблеми — измърмори мистър Мъри.

Едва след един час и две питиета тревогата му се поутоля. Беше все така далеч от Шарлотсвил. Изпитваше желание да скочи в наетата кола и да потегли към дома си през нощта, но се овладя. Предпочиташе да поспи, а на сутринта да се опита да намери самолет. Сънят обаче не го ловеше, така че се върна към съдебните досиета.

Веднъж съдията бе казал, че не разбира много от териториално устройство и застроителни планове, защото в щата Мисисипи имало малко такива, а в шестте окръга на 25 съдебна област нямало никакви. И все пак някой го беше убедил да гледа жестоко оспорвано дело, свързано със застроителни проблеми в град Кълъмбъс. Делото бе продължило шест дни и когато бе свършило, някой се бе обадил анонимно и бе заплашил съдията с куршум. Поне така пишеше в бележките.

Заплахите не бяха рядкост и се знаеше, че баща му държи револвер в куфарчето си. Носеха се слухове, че и Клодия има оръжие. Смяташе се, че е по-добре по теб да стреля съдията, а не съдебната му секретарка.

Строителното дело едва не приспа Рей. Но после намери пролуката, черната дупка, която търсеше, и забрави за съня.

Според данъчните си декларации през януари 1999-а съдията бе получил 8110 долара за някакво дело в 27 област. Въпросната област се състоеше от два окръга по крайбрежието на залива — една част на щата, от която баща му слабо се интересуваше. На Рей му се стори странно, че съдията доброволно е приел да отиде там за няколко дни.

Още по-странно бе отсъствието на съдебно досие. Рей прерови двата кашона, но не намери нищо за някакво дело по крайбрежието. С едва сдържано любопитство прегледа останалите трийсет и осем. Забрави за апартамента си, за склада, забрави да се тревожи дали мистър Мъри е буден или дори жив и едва не забрави за парите.

Едно съдебно досие липсваше.

Полетът на „Ю Ес Еър“ тръгваше от Мемфис в седем без двацет сутринта, което означаваше, че Рей трябваше да напусне Клантън не по-късно от пет. Затова той спа около три часа, както обикновено в Кленова градина. По време на първия полет задряма по пътя, после пак на летище Питсбърг и отново при редовния полет към Шарлотсвил. Огледа апартамента си и заспа на канапето.

Парите не бяха докоснати. Никой не беше прониквал в нито едно от трите наети помещения в „Чейнис“. Нямахше нищо необичайно. Рей се заключи в 18Р, отвори петте огнеупорни и водоустойчиви кутии и преброи петдесет и трите торби за фризер.

Седнал на бетонния под с пръснати около себе си три милиона долара, Рей най-сетне си призна колко важни са станали тези пари за него. Истинският ужас снощи беше опасността да ги загуби. Сега се страхуваше да ги остави.

През последните няколко седмици все повече се интересуваше кое колко струва, какво може да си купи с подобни пари, как биха се увеличили при консервативно или при агресивно инвестиране. Понякога се мислеше за богат, друг път отхвърляше подобна идея. И все пак тя го глождеше, стоеше точно под повърхността и все по-често изплуваше. Въпросите бавно получаваха отговор — не, парите не бяха фалшиви, не, не можеха да се проследят, не бяха спечелени в казината, не бяха прибрани като подкуп от адвокатите и тъжители в 25 съдебна област.

И не, не можеше да ги раздели с брат си, защото щяха да го довършат. И по няколко причини не можеха да бъдат включени в завещанието.

Една по една вероятностите отпадаха. Можеше да се наложи да задържи парите.

Някой почука силно по металната врата и Рей едва не изкрещя. Скочи на крака и извика:

— Кой е?

— Охрана — долетя отговорът.

Гласът му се стори слабо познат. Рей прекрачи банкнотите и посегна към вратата, която отвори само няколко сантиметра. Насреща му се ухили мистър Мъри.

— Всичко наред ли е тук? — попита той. Приличаше повече на портиер, отколкото на въоръжен пазач.

— Да, благодаря — отвърна Рей с все така свито сърце.

— Ако имате нужда от нещо, обадете ми се.

— Благодаря за снощи.

— Това ми е работата.

Рей опакова парите, заключи вратата и се прибра, като непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

Собственикът на апартамента му изпрати група мексиканци дърводелци да оправят двете разбити врати. Те чукаха и стъргаха до късно следобед и когато приключиха, приеха по една студена бира. Рей си поприказва с тях, после се постара да ги разкара. На кухненската маса имаше куп писма и след като половин ден ги беше избягвал, седна да ги прегледа. Сметките трябваше да се платят. Каталози и рекламни брошури. Три съболезнователни телеграми.

Имаше писмо от данъчните власти, адресирано до мистър Рей Атли, изпълнител на завещанието на Рубън В. Атли, изпратено преди два дни от Атланта. Рей го огледа внимателно и бавно го отвори. Един-единствен лист, официална бланка, от някой си Мартин Гейдж от отдел „Криминални разследвания“ в Атланта. Писмото гласеше:

Уважаеми г-н Атли,

Като изпълнител на завещанието на баща си сте задължен по закон да включите всички активи за оценка и данъчно облагане. Прикриването на имущество представлява данъчна измама. Незаконното изразходване на активите е нарушение на законите на Мисисипи, а би могло да наруши и определени федерални закони.

Мартин Гейдж
следовател

Първият му инстинкт беше да се обади на Хари Рекс, за да види какво е съобщено на данъчните. Като изпълнител той разполагаше с година от датата на смъртта, за да подаде последната данъчна декларация, а според счетоводителя удължаването на срока не било никакъв проблем.

Писмото беше изпратено ден, след като двамата с Хари Рекс ходиха в съда да започнат легализацията. Защо данъчните реагираха толкова бързо? Откъде изобщо знаеха за смъртта на Рубън Атли?

Вместо това се обади на служебния номер от бланката. Съобщението на телефонния секретар го приветства в света на данъчната служба в Атланта и го помоли да се обади по-късно, защото събота бе почивен ден. Рей влезе в интернет и намери в указателя на Атланта трима души на име Мартин Гейдж. Първият, на когото се обади, беше извън града, но жена му каза, че не работел за данъчните, боже опази. На втория телефон никой не вдигна. На третия откри един мистър Гейдж да вечеря.

— Работите ли за данъчните власти? — попита Рей, след като сърдечно се представи като професор по право и се извини за безпокойството.

— Да.

— В отдел „Криминални разследвания“?

— Да, точно така. Вече четиринайсет години.

Рей обясни за получения документ и го прочете дума по дума.

— Не съм писал това — рече Гейдж.

— А кой може да го е писал? — отвърна Рей и веднага съжали.

— Откъде да знам? Можете ли да ми го изпратите по факса?

Рей погледна апарата до себе си, помисли бързо и каза:

— Добре, но факсът ми е в работата. Ще ви го пратя в понеделник.

— Сканирайте писмото и ми го пратете по имейла.

— Ааа, скенерът ми е повреден в момента. Просто ще ви пратя факс в понеделник.

— Добре, но някой се опитва да ви мами. Не съм пращал такова писмо.

Рей бързаше да се отърве от данъчните, но Гейдж се заинтригува.

— Още нещо — продължи той. — Да се представяш за данъчен агент е престъпление според федералните закони и подлежи на строги

санкции. Имате ли представа кой може да е написал писмото?

— Никаква.

— Вероятно е взел името ми от указателя в интернет, най-голямата ни грешка. Свобода на информацията и други такива глупости.

— Сигурно.

— Кога започнахте легализацията?

— Преди три дни.

— Преди три дни? Крайният срок за подаване на декларацията е чак след година.

— Знам.

— Какво има в завещанието?

— Нищо особено. Една стара къща.

— Значи е някой ненормалник. Пратете ми го по факса в понеделник и ще ви се обадя.

— Благодаря.

Рей остави телефона на масичката за кафе и се запита защо точно се беше обадил на данъчните?

За да провери дали писмото е истинско.

Гейдж никога нямаше да получи копие. След около месец щеше да забрави за него. А след година нямаше да си го спомни, дори и някой да го споменеше.

Това обаждане май не беше най-разумният му ход досега.

Форест беше свикнал с ежедневието в Олкорн Вилидж. Обясни, че имал право на два телефонни разговора на ден, които се записвали.

— Не искат да се обаждаме на пласъорите си — рече той.

— Много смешно — отвърна Рей. Форест беше трезвен, говореше с меко провлечен глас и явно беше с бистър ум.

— Защо си във Вирджиния?

— Тук живея.

— Нали щеше да обикаляш разни приятели в Мисисипи, някакви състуденти?

— Скоро ще се върна. Как е храната?

— Като в старчески дом. На закуска, обяд и вечеря все кисел, само че в различен цвят. Голяма гадост. Триста долара на ден са си жив

обир.

— Готини мацки има ли?

— Има една, но е на четиринайсет. Съдийска щерка, ако щеш, вярвай. Много тъжна компания, да знаеш. Веднъж дневно се събираме да плюем тези, заради които сме почнали с дрогата. Разговаряме за проблемите си. Помагаме си един на друг. Ами че аз знам повече от терапевтите. Това е осмата ми клиника, братле, направо да не повярваш.

— На мен ми се струват повече — каза Рей.

— Благодаря, че ми помогна. Знаеш ли какво е най-идиотското?

— Какво?

— Че съм най-щастлив, когато съм чист. Чувствам се страхотно, чувствам се умен, мога да направя всичко. После се мразя, когато изляза на улицата и почна да върша същите глупости като другите отрепки. Не знам защо го правя.

— Звучиш страхотно, Форест.

— Тук ми харесва, като изключим храната.

— Добре, радвам се за теб.

— Можеш ли да дойдеш да ме видиш?

— Разбира се. Дай ми няколко дни.

После Рей се обади на Хари Рекс, който беше в кантората си, където обикновено прекарваше съботите и неделите. С четирите си брака адвокатът имаше сериозни основания да не се свърта много-много вкъщи.

— Спомняш ли си съдията да е гледал дело по крайбрежието в началото на миналата година? — попита Рей.

Хари Рекс ядеше нещо и мляскаше до слушалката.

— По крайбрежието ли? Той мразеше крайбрежието и смяташе, че там живеят само тъпи мафиоти.

— Платили са му за едно дело там — през януари миналата година.

— Че той беше болен тогава — отвърна Хари Рекс и глътна нещо течено.

— Ракът му беше диагностициран през юли.

— Не си спомням за никакво дело по крайбрежието — продължи адвокатът и отхапа нещо друго. — Звучи ми странно.

— На мен също.

- Защо ровиш в архивите му?
- Сверявам приходите с гледаните дела.
- Защо?
- Защото съм изпълнител на завещанието.
- Извинявай. Кога се връщаш?
- След няколко дни.

— Днес срещнах Клодия, не бях я виждал от месеци. Идва в града рано, паркира чисто нов черен кадилак до „Кафето“, за да го видят всички, и половината сутрин се размотава из града. Страшна работа.

Рей не можа да сдържи усмивката си, като си представи как Клодия припка с пълен джоб пари до най-близкия търговец на коли. Съдията щеше да се гордее с нея.

Сънят му представляваше няколко кратки дремки на канапето. Стените пукаха по-силно, вентилационните шахти и тръбите сякаш оживяваха. Нещо се движеше, а после спираше. Една нощ след разбиването целият апартамент бе в очакване на ново нападение.

Тъй като се мъчеше да живее нормално, Рей направи дълъг крос по любимия си маршрут — през търговския център, по главната улица до университета, после нагоре по хълма към обсерваторията и обратно, общо десет километра. Обядва с Карл Мърк в „Бижу“, популярно бистро на три пресечки от дома си, а после пи кафе в едно заведение с масички на тротоара.

Фог беше резервирал бонанзата за тренировка в три следобед, но пощата дойде и нормалният живот отиде по дяволите.

Пликът беше адресиран до него на ръка, без подател, с пощенско клеймо от Шарлотсвил с вчерашна дата. Пръчка динамит не би изглеждала по-подозрително върху масата. В плика имаше сгънат на три лист хартия и когато Рей го разтвори, всичките му системи блокираха. За миг спря да мисли, да диша, да чува и да усеща каквото и да било.

Беше цветна цифрова снимка на входа на 14В, разпечатана от компютър на стандартна копирна хартия. Нито дума — нито заплахи, нито предупреждения. Нямаше нужда.

Когато отново задиша, Рей започна да се поти. Чувствителността му се възвърна колкото да усети остра болка в корема. Зави му се свят и затвори очи. Когато ги отвори и отново погледна снимката, тя трепереше в ръцете му.

Първата му съзнателна мисъл беше, че в апартамента му няма нищо, без което да не може да мине. Можеше да остави всичко. Все пак напълни един малък сак.

Три часа по-късно спря за бензин в Роуаноук, а след още три часа сви на един паркинг за камиони до източния край на Ноксвил. Дълго време седя там, свит ниско на седалката, и гледаше как камионите идват и си отиват и как хората влизат и излизат от пълната закусвалня. Беше си избрал една маса до прозореца и когато тя се освободи, той заключи аудито си и влезе. От масата пазеше колата си, която беше на петнайсет метра от него и пълна с пари. Три милиона в брой!

По миризмата прецени, че тук готвят с мас. Поръча си сандвич и започна да пише вариантите за действие върху една салфетка.

Най-сигурното място за парите беше в банка, в голям сейф зад дебели стени, камери и т.н. Можеше да ги раздели на части, да ги разпредели в няколко банки в различни градове между Клантън и Шарлотсвил и да остави много объркана следа. Парите щяха да бъдат дискретно пренесени с куфарче. Веднъж вложени в банката, никой с пръст не можеше да ги пипне.

Но макар и объркана, следата щеше да бъде твърде дълбока. Формуляри, документ за самоличност, домашен адрес, телефони, запознайте се с новия ни вицепрезидент, бизнес с непознати, видеокамери, регистрация за сейфа и кой знае още какво, защото Рей никога досега не беше крил нещо в банка.

По магистралата беше подминал няколко частни склада. Напоследък те бяха навсякъде и, кой знае защо, се тъпчеха колкото се може по-близо до големите пътища. Защо да не избере един напосоки, да спре там, да плати в брой и да сведе бюрокрацията до минимум? Можеше да се помотае ден-два в някое забутано градче, да намери още няколко огнеупорни кутии в местния магазин, да остави парите на сигурно място и да се измъкне. Идеята беше прекрасна, защото мъчителят му нямаше как да я предвиди.

И в същото време глупава, защото той трябваше да остави парите.

Можеше да ги занесе вкъщи в Кленова градина и да ги зарови в мазето. Хари Рекс щеше да предупреди шерифа и полицията да следят за подозрителни външни лица, ако се появят в града. Ако някой агент го следеше, в Клантън щяха да го надушат и до изгрев слънце Дел в „Кафето“ щеше да знае подробностите. Там човек не можеше да се закашля, без трима души да прихванат настинката му.

Шофьорите на камиони идваха на вълни и повечето от тях говореха високо на влизане. Нямаха търпение да пообщуват със себеподобни след километрите самота в кабината. Всички изглеждаха еднакво — с джинси и островръхи ботуши. Чифт маратонки мина край него и привлече вниманието му. Панталони в цвят какви вместо джинси. Човекът беше сам и седна на бара. В огледалото Рей виждаше лицето му, което му се стори познато. Широко чело, тясна брадичка, дълъг

плосък нос, лепеноруса коса, около трийсет и пет годишен. Беше го виждал някъде в Шарлотсвил, но не можеше да определи къде точно.

Или пък вече всеки му се струваше подозрителен?

Когато бягаш с плячката си като убиец с трупа на жертвата в багажника, много лица ще ти се сторят познати и заплашителни.

Сандвичът му пристигна, горещ, вдигащ пара и по-крит с пържени картопки, но Рей бе изгубил апетита си. Започна да пише върху трета салфетка. Първите две не го бяха отвели доникъде.

В момента вариантите му бяха ограничени. Тъй като не искаше да губи парите от поглед, щеше да шофира цяла нощ, да спре за кафе, може би и да поспи малко и да пристигне в Клантън рано сутринта. Щом отново стигнеше на своя територия, нещата щяха да се изяснят.

Идеята да крие парите в мазето не беше добра. Едно късо съединение, светкавица или изпусната клечка кибрит и къщата заминаваше. И без това само за подпалки ставаше.

Човекът на бара още не беше погледнал към него. Колкото повече Рей го наблюдаваше, толкова повече се убеждаваше, че греши. Много хора имаха подобни физиономии, от тези, които виждаш всеки ден, но рядко помниш. Непознатият ядеше шоколадов пай и пиеше кафе. Доста странно за единайсет часа вечерта.

Рей влезе в Клантън малко след седем сутринта. Очите му бяха зачервени, беше полумъртъв от умора, имаше нужда от душ и от два дни почивка. През цялата нощ, когато не следеше фаровете на всяка кола зад себе си и не се стягаше, за да остане буден, той бе мечтал за уединението на Кленова градина. Голяма, празна къща, само за него. Можеше да спи на горния етаж, на долния или на верандата. Никакви телефони, никой нямаше да го безпокои.

Но майсторите на покрива имаха други планове. Когато пристигна, те бяха в разгара на работата си. Камионите, стълбите и инструментите им бяха задръстили моравата и препречваха входа. Рей откри Хари Рекс в „Кафето“ да яде яйца на очи и да чете два вестника едновременно.

— Какво правиш тук? — попита адвокатът. Не беше свършил нито с яйцата, нито с вестниците и не изглеждаше особено доволен да види Рей.

— Може да съм гладен.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. Не можах да спя там, затова дойдох тук.

— Откачаш.

— Така е.

Най-сетне Хари Рекс свали вестника и набучи едно яйце, което изглеждаше залято с чили сос.

— Цяла нощ ли си пътувал от Шарлотсвил насам?

— Пътят е само петнайсет часа.

Една сервитьорка му донесе кафе.

— Колко време ще работят майсторите на покрива?

— Там ли са?

— Да. Поне дузина. Смятах да си отспя през следващите два дни.

— Това са братята Аткинс. Доста бързи са, освен ако не се напият и не се сбият. Миналата година един падна от стълбата и си счупи врата. Получи трийсет хиляди долара обезщетение.

— Защо тогава ги нае?

— Защото са евтини, също като теб, мистър Изпълнител. Върви да спиш в кантората ми. Имам си едно скривалище на третия етаж.

— С легло ли?

Хари Рекс се огледа, сякаш го дебнеха клюкарите в Клантън.

— Помниш ли Розета Райнс?

— Не.

— Петата ми секретарка и третата ми жена. Оттам започна всичко.

— Чаршафите чисти ли са?

— Какви чаршафи? Както решиш. Много е тихо, но подът скърца. Така ни хванаха.

— Извинявай за въпроса.

Рей отпи голяма глътка кафе. Беше гладен, но не и готов за пир. Искаше купа корнфлейкс с обезмаслено мляко и плодове, нещо здравословно, но в „Кафето“ щяха да му се подиграват на такава лека храна. И дребна поръчка.

— Ще хапнеш ли? — изръмжа Хари Рекс.

— Не. Ще трябва да складираме някои неща. Всички тия кашони и мебели. Знаеш ли някое място?

— Ние ли да ги складираме?
— Добре де, аз.
— Това са само боклуци. — Хари Рекс отхапа от питката си, отрупана със салам, сирене „Чедър“ и нещо като горчица. — Изгори ги.
— Не мога да ги изгоря, поне засега.
— Тогава направи каквото правят всички добри изпълнители. Задръж ги за две години, а после ги раздай на Армията на спасението и изгори каквото не искат.
— Да или не? Има ли някакви складове в града?
— Ти не беше ли съученик с онзи откачения Кантрел?
— Те са двама.
— Не, трима са. Единия го смаза автобус „Грейхаунд“ до Тобитаун. — Голяма глътка кафе и още яйца.
— Говорехме за складове, Хари Рекс.
— Днес май сме много раздразнителни, а?
— Не, умрели за сън.
— Предложих ти любовното си гнезденце.
— Не, благодаря. Ще опитам късмета си с майсторите.
— Чичо им е Върджил Кантрел, аз гледах втория развод на първата му жена. Той преправи старото депо на склад.
— Други в града няма ли?
— Ами Лънди Стагс направи едни минискладове на запад от града, но са пълни. Аз не бих ги ползвал.
— Как се казва депото сега? — попита Рей. Беше му писнало от „Кафето“.
— „Депото“. — Още една хапка от питката.
— До железопътните релси?
— Точно така. — Хари Рекс започна да тръска шишенце табаско над яйцата си. — Обикновено има свободно място, Върджил дори направи огнеупорен бункер. Само недей да ходиш в мазето.
Рей се поколеба. Знаеше, че не трябва да се хваща на въдицата. Погледна колата си, паркирана пред съда, и най-сетне попита:
— Защо?
— Там държи сина си.
— Сина си ли?
— Да, и той е луд. Върджил не можа да го вкара в Уитфийлд и не можеше да си позволи частна клиника, затова просто го заключи в

мазето.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно сериозно. Казах му, че не е незаконно. Момчето си има всичко — спалня, баня, телевизор. Излиза много по-евтино от таксата за лудницата.

— Как се казва? — продължи да рови Рей.

— Малкият Върджил.

— Малкият Върджил ли?

— Малкият Върджил.

— И на колко години е „малкият“ Върджил?

— Не знам, четирийсет и пет, петдесет.

За свое голямо облекчение на влизане в „Депото“ Рей не видя никакъв Върджил. Една яка жена с гащеризон каза, че мистър Кантрел бил отишъл по работа и щял да се върне след два часа. Рей попита дали имат свободно място и жената предложи да го разведе.

Преди години някакъв далечен чичо от Тексас им беше дошъл на гости. Майката на Рей изтърка и излъска безжалостно сина си. С голямо нетърпение двамата отидоха до депото да докарат чичото. Форест беше много малък, така че го оставиха у дома с бавачката. Рей ясно си спомняше как чакаха на перона, слушаха свирката на влака, гледаха го как се приближава и усещаха вълнението на тълпата посрещачи. По онова време депото беше оживено място. Когато Рей беше в гимназията, то беше затворено и там се събираха скитници. Беше почти срутено, преди общината да се намеси с недомислен ремонт.

Сега представляваше сбор разнебитени помещения на два етажа, пълни догоре с ненужни боклуци. Навсякъде бяха натрупани дъски и ламперия, все свидетелства за безкрайни ремонти. Подът беше покрит с талаш. Един бърз преглед убеди Рей, че това място можеше да пламне по-лесно от Кленова градина.

— Имаме още място в мазето — съобщи жената.

— Не, благодаря.

Тръгна да си ходи, а по Тейлър Стрийт край него профуча чисто нов черен кадилак, блеснал на утринното слънце без нито прашилка по бронята си. Зад кормилото седеше Клодия с очила като на Джакки Онасис.

Застанал под палецото утринно слънце, загледан в отдалечаващата се кола, Рей имаше чувството, че цял Клантън се е стоварил отгоре му. Клодия, малкият и големият Върджил, Хари Рекс със своите жени и секретарки и братята Аткинс, които поправяха покриви, пиянстваха и се биеха.

Всички ли са откачени или само аз?

Качи се в колата си и напусна „Депото“ толкова бързо, че изпод гумите му се разхвърча чакъл. В края на града пътят свършваше. На север беше Форест, на юг беше крайбрежието. Животът му нямаше да стане по-лек след визитата при брат му, но все пак беше обещаващ.

Два дни по-късно Рей пристигна в залива на Мисисипи. Искаше да види някои приятели от университетските дни в Тулейн и сериозно се замисли дали да не посети старите си заведения. Копнееше за коктейл от стриди при „Франки и Джони“ до дигата, кексчета от „Масперо“ на Декатур Стрийт във Френския квартал, бира „Дикси“ в „Чарт Рум“ на Бърбън Стрийт, кафе от цикория и кифлички в „Кафе дьо Монд“, все любими стари местенца отпреди двайсет години.

Но престъпността в Ню Орлиънс беше широко застъпена и красивата му спортна кола можеше да пострада. Какъв късмет би извадил крадецът, който я отмъкнеше и отвореше багажника! Не, крадците нямаше да го спипат, нито полицаите, защото Рей следваше стриктно указаните ограничения. Беше перфектният шофьор — спазваше законите и внимаваше за всяка кола.

Задръстванията по магистрала 90 го забавиха, така че цял час пълзя на изток през Лонг Бийч, Гълфпорт и Билокси, плътно покрай плажа, покрай лъскавите нови казина близо до водата, покрай новите хотели и ресторанти. Хазартът беше завзел крайбрежието толкова бързо, колкото бе пристигнал и в полята около Тюнайка.

Рей прекоси залива на Билокси и влезе в окръг Джаксън. До Паскагула видя премигваща, взета под наем реклама, която приканваше пътуващите да спрат в „Яж колкото можеш“ при цена само 13,99 долара. Беше пълна дупка, но паркингът бе добре осветен.

Рей го огледа внимателно и реши, че може да седне на маса до прозореца и да държи под око колата си. Беше му станало навик.

Около залива има три окръга. Джаксън на изток до границата с Алабама, Харисън по средата и Ханкок на запад до Луизиана. Един местен политик беше пробил във Вашингтон и осигуряваше поръчки на корабостроителниците в окръг Джаксън. Хазартът плащаше сметките и строеше училищата в окръг Харисън. През януари 1999 г. съдия Атли бе посетил Ханкок — най-слабо развития и най-слабо населения щат.

След като вечеря бавно със супа от раци и скариди с лютив сос плюс няколко сурови стриди, той свърна бавно покрай залива, през Билокси и Гълфпорт. В градчето Пас Крисчън намери каквото търсеше — нов нисък мотел с врати, които се отваряха навън. Околностите изглеждаха безопасни, паркингът беше наполовина пълен. Рей плати в брой шейсет долара за една вечер и спря колата колкото се можеше по-близо до вратата си. Промени си мнението по отношение на оръжията. Един странен звук през нощта и щеше да изскочи навън за секунди с вече заредения трийсет и осем калибров револвер на съдията. Беше напълно подготвен да спи и в колата, ако се наложи.

Окръг Ханкок беше кръстен на онзи Джон, чийто подпис се четеше ясно под Декларацията за независимост. Сградата на съда бе построена през 1911 г. в центъра на Бей Сейнт Луис и беше практически пометена от урагана Камий през август 1969 г. Центърът на урагана мина право през Пас Крисчън и Бей Сейнт Луис и всички сгради пострадаха. Повече от сто души загинаха, а много така и не бяха намерени.

Рей спря, за да прочете историческата справка на табелата сред моравата пред съда, а после отново се обърна да погледне малкото си ауди. Чувстваше се нервен, макар че съдебните архиви обикновено се водеха за общодостъпни. Чиновниците в Клантън пазеха архивите си и следяха кой влиза и излиза. Не беше сигурен какво търси и откъде да започне. Най-много обаче се страхуваше от това, което можеше да намери.

В секретариата на съда постоя достатъчно дълго, за да привлече вниманието на красива млада дама с молив в косата.

— Мога ли да ви помогна? — провлече глас тя. Той държеше адвокатски тефтер, сякаш това би го легитимирало и би му отворило всички врати.

— Ам'чевий нали пазите архивите от делата? — попита той. Много внимаваше да наниже правилно това „ам'чевий“, и то, разбира се, прозвуча неестествено.

Момичето се намръщи и погледна Рей така, като че бе нарушил обществения ред.

— Имаме протоколи от всяка сесия на съда — рече тя бавно, тъй като събеседникът ѝ явно не беше особено умен. — Както и самите съдебни досиета.

Рей си водеше записки.

— И освен това — добави тя след кратка пауза — имаме стенограмите, направени от съдебната секретарка, но не ги държим тук.

— Мога ли да видя протоколите? — попита той, като се хвана за първото, което бе споменала.

— Разбира се. За коя сесия?

— Януари миналата година.

Момичето направи две крачки надясно и затрака нещо на една клавиатура. Рей огледа просторното помещение, където няколко дами седяха зад бюрата си, някои пишеха, други подреждаха документи, трети говореха по телефона. Последния път, когато беше ходил в секретариата на съда в Клантън, там имаше само един компютър. Окръг Ханкок беше с десет години напред.

В един ъгъл двама адвокати пиеха кафе от големи картонени чаши и си шепнеха тихо по важни въпроси. Пред тях имаше папки с нотариални актове от последните два века. И двамата имаха очила на носовете си, протъркани обувки и вратовръзки с дебели възли. Проверяваха нотариални актове за по сто долара на парче, част от десетките досадни занимания на легионите провинциални адвокати. Единият забеляза натрапника и го изгледа с подозрение.

И аз можех да бъда такъв, помисли си Рей.

Младата дама се наведе и извади голяма папка, пълна с компютърни разпечатки. Разгърна я, порови, спря и завъртя папката към него.

— Ето — посочи тя. — Януари 99-а, сесията е две седмици. Ето графика, който продължава на няколко страници. В тази колонка се вписва крайното решение. Както виждате, повечето дела продължават през мартенската сесия.

Рей гледаше и слушаше.

— Кое дело ви интересува по-точно?

— Спомняте ли си дело, гледано от съдия Атли от окръг Форд? Мисля, че е идвал тук по специална покана — рече небрежно Рей.

Момичето го изгледа така, сякаш бе поискал да види протокола от собствения ѝ развод.

— Репортер ли сте? — попита тя и Рей едва не направи крачка назад.

— Трябва ли да бъда? — попита той. Две от останалите секретарки бяха спрели работата си и го гледаха намръщено.

Момичето се усмихна пресилено.

— Не, но покрай този процес се вдигна много шум. Тук си пише всичко — посочи отново тя.

В регистъра делото беше вписано просто като „Гибсън срещу «Майър-Брак»“. Рей кимна одобрително в знак, че точно това е търсел.

— А къде се намира досието? — попита той.

— Доста дебело е — отвърна момичето.

Той я последва в едно помещение с черни метални шкафове, пълни с хиляди досиета. Тя знаеше точно къде да отиде.

— Подпишете тук — рече момичето и му подаде една тетрадка. — Само името си и датата. Аз ще попълня останалото.

— За какво беше делото? — попита той, докато пишеше.

— Съдебен иск, заведен от роднините на починалия. — Тя отвори дълго чекмедже и посочи от единия до другия му край. — Всичко това е по вашия въпрос. Пledoариите започват тук, после представянето на документите, после стенограмите от съда. Можете да ги занесете до онази маса там, но не можете да ги изнасяте от помещението. Нарезждане на съдията.

— Кой съдия?

— Рубън Атли.

— Нали знаете, че той почина?

— Това не е толкова лошо — рече тя на излизане.

След нея стана задушно и минаха няколко секунди, преди Рей да се опомни. Документацията стигаше на метър над бюрото, но това не пречеше. Цялото лято беше пред него.

Клийт Гибсън беше умрял през 1997 г. на шейсет и една годишна възраст. Причината за смъртта беше бъбречна криза. Причината за бъбречната криза беше лекарство на име „Раякс“, произведено от

„Майър-Брак“ според обвиненията по делото, признати за верни от гледания делото съдия, уважаемия Рубън В. Атли.

Мистър Гибсън беше взимал раякс осем години заради високия си холестерол. Лекарството бе предписано от лекаря му и бе продадено от фармацевт, и двамата съдени от вдовицата и децата на починалия. След като вземал раякс пет години, мистър Гибсън имал проблеми с бъбреците, които били лекувани от различни доктори. По това време раякс, като сравнително ново лекарство, нямал известни странични ефекти. Когато бъбреците на Гибсън напълно отказали да работят, той се запознал с някой си мистър Патън Френч, адвокат. Това станало малко преди смъртта му.

Патън Френч бе от „Френч и Френч“ в Билокси. Според фирмената бланка там работеха още шест адвокати. В допълнение към производителя, лекаря и фармацевта обвиняемите включваха един търговец на лекарства на едро и неговата компания в Ню Орлиънс. Всеки обвиняем беше наел адвокати от голяма фирма, включително и тежка артилерия от Ню Йорк. Съдебните сблъсъци бяха настървени, сложни, дори яростни. Мистър Патън Френч и малката му фирмичка от Билокси водеха забележителна война срещу гигантите от другата страна.

„Майър-Брак“ беше швейцарски фармацевтичен гигант, частна компания с интереси в шест страни според писмените показания на американския му представител. През 1998-а печалбата му възлизаше на 635 милиона долара върху приходи от 9,1 милиарда. Рей четете показанията цял час.

Кой знае защо, Патън Френч бе предпочел да подаде иска на роднините в канцлерския съд, съда на справедливостта, вместо в Окръжния съд, където повечето дела се гледаха със съдебни заседатели. По закон в канцлерския съд съдебни заседатели се викаха само при оспорване на завещание. Рей беше присъствал на няколко такива жалки разпри, докато работеше като помощник на съдията.

Канцлерският съд имаше юрисдикция по две причини. Първо, Гибсън беше мъртъв и наследството му следваше да бъде уредено именно там. Второ, той имаше дете под осемнайсетгодишна възраст. Юридическите права на малолетните се уреждаха от канцлерски съд.

Освен това Гибсън имаше три деца, които не бяха малолетни. Делото можеше да бъде заведено както в канцлерския съд, така и в

Окръжния — една от стотиците особености на законите на щата Мисисипи. Веднъж Рей бе помолил съдията да му обясни тази енигма, а отговорът както обикновено беше: „Ние имаме най-великата съдебна система в цялата страна.“ Всеки стар съдия вярваше в това.

Правото на адвокатите да избират къде да подадат иск не беше особеност на никой щат. Подборът на подходящо място беше игра, която се играеше из цялата страна. Но когато искът на вдовица от селския щат Мисисипи срещу швейцарска фармацевтична компания, чието лекарство се произвеждаше в Уругвай, бе подаден в канцлерския съд на окръг Ханкок, това вече беше прекалено. За такива международни спорове си имаше федерални съдилища и „Майър-Брак“ и техните адвокати се опитаха галантно да изтеглят делото. Съдия Атли държеше на своето, също както и федералният съдия. Бяха включени и местни обвиняеми и така прехвърлянето към някой федерален съд беше отказано.

Рубън Атли бе поел делото и докато бързаше да започне процеса, търпението му към адвокатите на защитата бе започнало да се изчерпва. Рей не можа да не се усмихне на някои от разпоредбите на баща си. Те бяха сбити, безапелационно конкретни и имаха за цел да размърдат ордите адвокати, които се суетяха около обвиняемите. Днешните правила за бързи процеси не бяха необходими в съдебната зала на Рубън Атли.

Ставаше очевидно, че раякс е лош продукт. Патън Френч беше намерил двама експерти да разбият лекарството на пух и прах. Експертите, които го защитаваха, бяха просто говорители на компанията. Раякс свалеше холестерола до забележителни равнища. Лекарството беше одобрено набързо и беше заляло пазара, където бе станало изключително популярно. Сега десетки хиляди бъбреци бяха увредени и мистър Патън Френч бе приклешил „Майър-Брак“ на тепиха.

Процесът бе продължил осем дни. Въпреки възраженията на защитата съдопроизводството започваше всяка сутрин точно в осем и петнайсет. И често продължаваше до осем вечерта, което водеше до нови възражения, напълно игнорирани от съдия Атли. Рей много пъти беше виждал подобни сцени. Съдията вярваше в усилената работа, а тъй като нямаше съдебни заседатели, с които да се церемони, действаше брутално.

Присъдата беше издадена два дни след показанията на последния свидетел, решителен удар в името на юридическата ефективност. Очевидно съдията бе останал в Бей Сейнт Луис и бе издиктувал присъда от четири страници на съдебния секретар. Това също не учуди Рей. Съдията мразеше излишното бавене на решенията на съда.

Освен това можеше да разчита на бележките си. През осемте дни неспирно изслушване на показания съдията бе запълнил поне трийсет адвокатски тефтера. Присъдата му съдържаше достатъчно детайли, за да впечатли експертите.

Семейството на Клийт Гибсън получаваше 1,1 милиона обезщетение за реални щети — цената на живота му според един икономист. А за да санкционира „Майър-Брак“ за предлагането на такъв лош продукт, съдия Атли бе определил 10 милиона долара наказателно обезщетение. Съдебното решение представляваше унищожителна критика на корпоративната алчност и безотговорност. Очевидно съдията бе дълбоко обезпокоен от порочните практики на „Майър-Брак“.

Въпреки това Рей не знаеше баща му някога да е прибегвал до наказателни обезщетения.

Както обикновено, след процеса бяха подадени възражения, до едно отхвърлени от съдията с по две-три лаконични изречения. От „Майър-Брак“ искаха наказателните обезщетения да се отменят. Патън Френч искаше те да бъдат увеличени. И двете страни получиха писмено мъмрене.

Колкото и да беше странно, обжалване нямаше. Рей все очакваше да намери нещо такова. Прерови документите след приключване на делото два пъти, а после отново прехвърли цялото чекмедже. Може пък въпросът да беше уреден допълнително. Записа си, че трябва да попита служителката.

Имаше едно неприятно спречкване за адвокатските такси. Патън Френч разполагаше с договор, подписан от семейство Гибсън, според който получаваше петдесет процента от обезщетението. Както обикновено, баща му бе сметнал това за прекалено. В канцлерския съд адвокатските такси се определят изключително от съдията. Рубън Атли никога не даваше повече от трийсет и три процента. Не беше трудно да си направиш сметката и мистър Френч се беше борил да получи заслуженото си възнаграждение. Негова светлост не отстъпваше.

Делото „Гибсън“ показваше съдия Атли в най-добрата му форма и Рей беше едновременно горд и разчувстван. Трудно можеше да повярва, че се бе състояло преди почти година и половина, когато баща му страдеше от диабет, сърдечна недостатъчност и вероятно рак, макар че последното щеше да стане ясно шест месеца по-късно.

Биваше си го стария воин.

Всички служителки бяха отишли на обяд, с изключение на една дама, която ядеше пълпеш на бюрото си и гледаше нещо в интернет. Рей излезе и отиде да търси библиотека.

От една закусвалня в Билокси провери гласовата си поща в Шарлотсвил и откри три съобщения. Кейли се беше обадила да каже, че би искала да вечерят заедно. Рей я отхвърли веднъж завинаги. Фог Нютън се обаждаше да събщи, че бонанзата е свободна през следващата седмица и не е зле да полетят малко с нея. Мартин Гейдж от данъчните служби в Атланта проверяваше какво е станало с изпращането по факса на фалшивото писмо. Има да чакаш, помисли си Рей.

Ядеше пакетирана салата на яркооранжева пластмасова маса, от другата страна на магистралата срещу плажа. Не си спомняше кога за последен път е ял в заведение за бързо хранене, а и сега го правеше само защото можеше да остави колата наблизко, за да му е пред очите. Освен това тук беше пълно с млади майки с деца, тоест не особено престъпни елементи. Най-сетне Рей се отказа от салатата и се обади на Фог.

Обществената библиотека в Билокси се намиреше на Ламъоз Стрийт. С помощта на нова карта, купена от кварталното магазинче, Рей я откри и паркира сред редицата коли до главния вход. Вече бе развил навик да спира и да оглежда най-щателно колата си и всичко около нея, преди да влезе в сградата.

Компютрите бяха на първия етаж, в помещение със стъклени стени, но за негово разочарование без прозорци, които да гледат навън. Най-известният вестник по крайбрежието беше „Сън Хералд“. Архивите му можеха да се проследят до 1994-а чрез библиотечната система. Рей се спря на 24 януари 1999 г., деня след обявяването на издадената от съдия Атли присъда. Естествено, на първа страница на градския раздел на вестника имаше статия за обезщетението от 11,1 милиона долара, присъдено в Бей Сейнт Луис. И, естествено, мистър Френч се беше изказал охотно по въпроса. Съдия Атли бе отказал коментар. Адвокатите на защитата твърдяха, че са шокирани, и обещаваха да обжалват присъдата.

Имаше снимка на Патън Френч, петдесет и няколко годишен човек с кръгло лице и чуплива сивееща коса. От статията ставаше очевидно, че той се беше обадил във вестника със страхотната си новина и с удоволствие си бе поговорил с репортера. Процесът бил „яростно оспорван“. Действията на защитата били „безотговорни и алчни“. Решението на съда било „смело и справедливо“. Всякакво обжалване щяло да бъде „поредният опит за забавяне на правосъдието“.

Френч се хвалеше, че бил печелил много дела, но това била най-голямата му победа. На въпроса за раздадените наскоро куп високи обезщетения той отричаше всяко предположение, че присъдата е прекалена. „Съдебните заседатели в окръг Хайндс присъдиха петстотин милиона долара преди две години“, твърдеше той. А в други части на щата просветените заседатели наказвали алчните корпорации с десет милиона тук, двайсет милиона там. „Тази присъда е юридически оправдана във всяко едно отношение“, заявяваше той.

По-долу в статията Френч твърдеше, че специалността му били делата срещу фармацевтични компании. Имал четиристотин иска срещу производителите на раякс и броят им растял с всеки изминал ден.

Рей потърси всичко за раякс в „Сън Хералд“. Пет дни след първата статия, на 29 януари, имаше голяма реклама на цяла страница, която започваше с думите: „Вземали ли сте раякс?“ Следваха два абзаца страховити предупреждения за опасността от лекарството, а после един абзац за скорошната победа на Патън Френч, юридически експерт по делата срещу фирмите производителки на раякс и други проблематични лекарства. Пострадалите можеха да заповядат на преглед при квалифицирани медицински специалисти в хотел „Гълфпорт“ през следващите десет дни. Прегледите бяха безплатни. Нямаше скрити уловки, или поне не се споменаваха такива. С ясни букви в дъното на страницата беше отпечатано, че рекламата е платена от правна кантора „Френч и Френч“. Бяха дадени адресите и телефонните номера на фирмата в Гълфпорт, Билокси и Паскагула.

Почти идентична обява беше пусната и на 1 март 1999 г. Единствената разлика беше във времето и мястото на прегледите. Трета реклама присъстваше в неделното издание на „Сън Хералд“ от 2 май 1999 г.

Почти един час Рей преглежда пресата от другите части на щата и откри същите обяви в „Клариън-Леджър“ в Джаксън, в „Таймс-Пикаюн“ в Ню Орлиънс, в „Хатисбърг Америкън“, в „Мобайл Реджистър“, в „Комършъл Апийл“ в Мемфис, в „Адвокатът“ в Батън Руж. Патън Френч беше започнал масирана фронтална атака срещу Раякс и „Майър-Брак“.

Убеден, че вестникарските обяви се бяха прострели из всички щати, Рей се измори да ги търси. Потърси в интернет мистър Френч и попадна на страницата на фирмата, която съдържаше внушителна по обем информация.

Сега в нея работеха четиринайсет адвокати с офиси в шест града. „Френч и Френч“ се разрастваше с всеки изминал час. Страницата съдържаше ласкателна биография на Патън Френч, която би смутила по-чувствителните хора. Баща му, старият Френч, изглеждаше поне на осемдесет и беше приел „старши статут“, каквото и да означаваше това.

Основният профил на фирмата беше бясната борба за възмездяване и обезщетяване на пострадалите от некачествени лекарства и некадърни лекари. Адвокатите на „Френч и Френч“ бяха успели да постигнат най-голямото обезщетение за жертвите на раякс досега — 900 милиона долара за 7200 клиенти. Сега кантората бе подхванала „Шайн Медикъл“, производителите на „Минитрин“ — широко употребяваното и безсрамно комерсиално лекарство за понижаване на кръвното налягане. Лекарската асоциация го беше изтеглила от пазара заради страничните му ефекти. Фирмата имаше почти две хиляди пострадали от „Минитрин“ клиенти и приемаше нови всяка седмица.

В Ню Орлиънс Патън Френч беше подал иск за осем милиона долара срещу „Кларк Фармасютикълс“. Този път проблемното лекарство беше „Кобрил“, антидепресант, свързан със загуба на слуха. Фирмата беше спечелила първата си партида дела срещу „Кобрил“, четири хиляди и сто на брой, за петдесет и два милиона.

В справката не пишеше почти нищо за другите служители на фирмата. Човек оставаше с впечатлението, че става въпрос за еднолично предприятие с отбор дребни служители на заден фон, които се разправяха с хиляди събрани от улицата клиенти. Имаше страница със заплануваните речи на мистър Френч, друга с натоварения

календар на пътуванията му и две страници с дните и часовете за прегледи, свързани с цели осем лекарства, включително и „Тънкия Бен“, за който бе споменал Форест.

За да служи по-добре на клиентите си, фирмата на Френч бе закупила самолет „Гълфстрийм IV“, който бе заснет на някаква писта. Разбира се, Патън Френч позираше до носа му с тъмен марков костюм и широка усмивка, готов да скочи на борда и да отиде да се бие в името на справедливостта. Рей знаеше, че подобни самолети струват около трийсет милиона, че изискват двама постоянни пилоти и разходи по поддръжката, които биха ужасили всеки счетоводител.

Патън Френч беше безсрамен егоманиак.

Самолетът беше капката, която преля чашата. Рей напусна библиотеката. Облегнат на колата си, той набра номера на „Френч и Френч“ и премина през предварително записания алгоритъм — клиент, адвокат, съдия, други, медицински преглед, работа като адвокатски помощник, първите четири букви от фамилията на вашия адвокат. Три секретарки, съвестно служещи на мистър Френч, го препращаха една на друга, докато накрая стигна до колегката, която се занимаваше с уговарянето на срещи.

Изтощен, Рей каза:

— Бих искал да се срещна с мистър Френч.

— Той не е в града — отвърна учудващо учтиво секретарката.

Естествено, че няма да е в града.

— Слушайте тогава — рече грубо Рей. — Втори път няма да повтарям. Казвам се Рей Атли. Баща ми беше съдия Рубън Атли. Намирам се тук, в Билокси, и бих искал да се видя с мистър Патън Френч.

Остави номера на клетъчния си телефон и замина. Отиде в „Акропола“, кичозно казино в стил Вегас с гръцка украса — доста нескопосана, но на никого не му пукаше. Паркингът беше пълен и охраняван. Не беше ясно обаче дали пазачите наистина внимават. Рей си намери бар с изглед към салона; пиеше сода, когато телефонът му иззвъня.

— Мистър Рей Атли? — каза гласът отсреща.

— Да, аз съм — отвърна Рей, като притисна телефона до ухото си.

— Тук е Патън Френч. Много се радвам, че се обадохте. Съжалявам, че ме нямаше.

— Сигурен съм, че сте зает човек.

— Наистина, така е. Някъде по крайбрежието ли се намирате?

— В момента седя в „Акропола“. Страхотно място.

— Прибирам се у дома. Бях в Нейпълс на адвокатска конференция с едни колеги от Флорида.

Хайде, почва се, помисли си Рей.

— Моите съболезнования за баща ви — рече Френч и сигналът трепна леко. Вероятно звънеше от хиляда и двеста метра височина, на път за вкъщи.

— Благодаря — отвърна Рей.

— Бях на погребението, видях ви там, но нямах възможност да говоря с вас. Прекрасен човек беше съдията.

— Благодаря — повтори Рей.

— Как е Форест?

— Откъде познавате Форест?

— Знам почти всичко, Рей. Предварителната ми подготовка е щателна. Събираме тонове информация. Така печелим делата си. Е, напоследък чист ли е?

— Доколкото знам — отвърна Рей. Дразнеше се, че толкова личен въпрос се обсъжда така небрежно, като че ставаше въпрос за времето. Но от интернет страницата беше разбрал, че този човек нямаше никакъв финес.

— Добре, вижте, утре ще съм в Билокси. Ще бъда на яхтата си, така че няма защо да бързаме. Можем ли да обядваме или вечеряме заедно?

Не видях яхта на уеб страницата, мистър Френч. Сигурно по невнимание сте пропуснали да я отбележите. Рей предпочиташе един час на кафе, вместо двучасов обяд или още по-дълга вечеря, но беше в ролята на госта.

— Както предпочитате.

— Да оставим и двата варианта отворени, ако нямате нищо против. Тук в Залива попаднахме на някакво въздушно течение и не съм сигурен кога ще се прибере. Нали мога да кажа на секретарката си да ви се обади утре?

— Разбира се.

- За делото „Гибсън“ ли става въпрос?
- Да, освен ако няма нещо друго.
- Не, всичко започна с Гибсън.

Рей се върна в мотел „Лек сън“, изгледа с половин око един бейзболен мач, след като му беше спрял звука, и се опита да почете, докато чакаше слънцето да залезе. Трябваше да поспи, но не искаше да си ляга по светло. Свърза се с Форест на втория опит и тъкмо обсъждаха прелестите на наркоклиниките, когато клетъчният телефон се раззвъня.

— Ще ти се обадя пак — каза Рей и затвори.

Пак някой разбиваше апартамента му. „Извършва се кражба“, рече механичният глас от алармената инсталация. Когато записът свърши, Рей отвори вратата и се вторачи в колата си, която бе на по-малко от три метра от него. Стисна клетъчния телефон и зачака.

Същото съобщение бе получил и Кори Крофорд, който се обади петнайсет минути по-късно да докладва. Вратата на входа бе разбита с лост, също и вратата на апартамента; прекатурена маса, включено осветление, всички електроуреди непокътнати. Същият полицай попълваше същия рапорт.

— Там няма нищо ценно — каза Рей.

— Защо тогава непрекъснато го разбиват? — попита Кори.

— Не знам.

Кори се обади на хазяина, който обеща да извика дърводелец да поправи вратите. След като полицаят си тръгна, Кори изчака в апартамента и отново позвъни на Рей.

— Това не е съвпадение — рече той.

— Защо?

— Не се опитват да откраднат нищо. Искат само да те сплашат, и толкова. Какво става?

— Не знам.

— Мисля, че знаеш.

— Честна дума, нямам представа.

— Имам чувството, че не ми казваш всичко.

Тук определено си прав, помисли си Рей, но не отстъпи.

— Случайна работа, Кори, няма страшно. Това са някакви хлапаци с розови коси и обеци на джуките. Наркомани, които търсят бързи пари.

— Познавам района. Това не са деца.

— Не съм съгласен.

Разбраха се, че няма да се разберат, макар че и двамата знаеха истината.

Рей се въртя в тъмното два часа, без да успее да затвори очи. Някъде към единайсет отиде да се поразходи с колата и отново се озова в „Акропола“, където игра на рулетка и пи лошо вино до два сутринта.

Поиска стая с изглед към паркинга вместо към плажа и пази колата си от третия етаж, докато не заспа.

Спа, докато камериерката не се умори да го чака. Стаята трябваше да се освободи до обяд, без никакви изключения, и когато в дванайсет без четвърт на вратата се задумка, той извика нещо и скочи под душа.

Колата му изглеждаше добре, без белези от лостове, охлузвания или драскотини. Рей отключи багажника и бързо надникна вътре: три черни чувала за боклук, пълни с пари. Всичко беше нормално, докато не седна зад кормилото и не видя пъхнатия под чистачките плик. Замръзна и се вторачи в него, а пликът сякаш отвърна на погледа му от три педи разстояние. Чисто бял, среден размер, без нищо написано, поне не от страната на стъклото.

Каквото и да беше, не беше на добро. Не беше брошура за доставка на пица, нито бюлетина за някой палячо, кандидат за политически пост. Не беше и глоба за просрочено паркиране, защото паркингът на казино „Акропола“ беше безплатен.

Беше плик с нещо в него.

Рей излезе бавно от колата и се озърна за всеки случай. Вдигна чистачката, взе плика и го огледа, като че беше важно вещественно доказателство при разследване на убийство. После влезе обратно в колата, защото предположи, че някой го наблюдава.

В плика имаше нов сгънат на три лист с цветна цифрова фотография, разпечатана на принтер, този път на помещение 37Ф в складова база „Чейнис“ в Шарлотсвил, Вирджиния, на хиляда и петстотин километра и поне осемнайсет часа път с кола оттук. Същият фотоапарат, същият принтер, без съмнение същият фотограф, който по всяка вероятност знаеше, че 37Ф не е последното помещение, наето от Рей за скривалище на парите.

Макар да беше скован от ужас, побърза да се махне. Натисна газта по магистрала 90, като следеше всичко зад себе си, после внезапно сви вляво по едно шосе и кара на север километър и половина, преди да спре рязко на паркинга на обществена пералня.

Никой не го следеше. Цял час оглежда всяка кола, но не видя нищо подозрително. За свое успокоение бе оставил револвера на седалката до себе си, готов за действие. Още по-добре му действаше фактът, че парите бяха на по-малко от метър от него. Имаше всичко, което му трябваше.

Секретарката, която отговаряше за програмата на мистър Френч, се обади в единайсет и петнайсет. Жизненоважни въпроси възпрепятствали началника ѝ да обядва с мистър Атли, но една ранна вечеря щяла да бъде удоволствие за него. Момичето попита дали Рей би дошъл в офиса на великия човек към четири следобед, за да започнат оттам.

Офисът, чиято представителна снимка красеше интернет страницата, беше внушителна викторианска сграда с изглед към Залива. Улицата зеленееше от дъбове и испански мъх. Съседните къщи бяха в същия стил и от същата епоха.

Задният двор наскоро бе преустроен в паркинг с високи тухлени стени и охранителни камери. Металната порта бе отворена за Рей и затворена зад него от пазач, облечен като агент от тайните служби. Паркира на специално запазено място и друг пазач го придружи към задната част на къщата, където няколко души поставяха плочки, докато други садяха храсти. Основното обновление на офиса и двора вече приключваше.

— Губернаторът ще идва след три дни — прошепна пазачът.

— Иха! — отвърна Рей.

Патън Френч имаше личен кабинет на втория етаж, но не беше там. Още бил на яхтата си, някъде в Залива, обясни приятна млада брюнетка с тясна скъпа рокля. Въпреки това тя го въведе в кабинета на мистър Френч и го помоли да почака в едно от креслата до прозореца. Стаята беше облицована в светъл дъб и съдържаше достатъчно тежки кожени канапета, кресла и диванчета за обзавеждане на ловна хижа. Бюрото беше с размерите на плувен басейн и беше покрито с макети на прочути яhti.

— Май си пада по корабчета, а? — попита Рей, докато се оглеждаше. От него явно се очакваше да възкликва.

— Да, така е. — Секретарката отвори дистанционно един шкаф и от него се плъзна голям плосък екран. — В момента има среща, но ще се включи след минутка. Ще пийнете ли нещо?

— Едно кафе, благодаря.

В горния десен ъгъл на екрана имаше малка камера и Рей предположи, че двамата с мистър Френч ще си говорят по сателита. Раздразнението му бавно се засилваше. При нормални обстоятелства вече би кипнал, но сега бе смаян от спектакъла, който се разиграваше край него. И той си имаше роля. Отпусни се и се забавлявай, каза си Рей. Време имаше много.

Секретарката се върна с кафето, което, естествено, бе поднесено във фина порцеланова чашка с гравирани от страни надпис „Ф&Ф“.

— Мога ли да изляза навън? — попита Рей.

— Разбира се. — Момичето се усмихна и се върна на бюрото си.

През няколко врати имаше дълга тераса. Рей пиеше кафето си до парапета и се наслаждаваше на гледката. Широката морава свършваше до магистралата, а отсреща бяха плажът и морето. Не се виждаха никакви казина, нито кой знае какво строителство. Под него на верандата някакви бояджии си бърбеха, докато местеха стълбите си насам-натам. Всичко тук изглеждаше ново. Патън Френч току-що бе спечелил от лотарията.

— Мистър Атли! — извика момичето и Рей се върна в кабинета. На екрана беше лицето на Патън Френч — леко разрошена коса, кацнали на носа му очила за четене, а над тях — смръщени очи.

— Ето ви и вас — излая той. — Съжалявам за закъснението. Ако обичате, седнете така, че да ви виждам, Рей.

Момичето му посочи място и Рей седна.

— Как сте? — попита Френч.

— Добре. А вие?

— Страхотно, вижте, съжалявам за объркването. Беше изцяло по моя вина, но цял следобед бях по видеоконференции и просто не можах да се измъкна. Мислех си, че тук, на яхтата, можем да вечеряме много по-спокойно, как смятате? Готвачът ми е по-добър от всичко, което можете да намерите на сушата. На трийсет минути от брега съм. Ще пийнем само двамата, после ще вечеряме и ще поговорим за баща ви. Обещавам, че ще бъде приятно.

Когато Френч най-сетне млъкна, Рей попита:

— Колата ми ще бъде ли в безопасност тук?

— Разбира се. Нали е на паркинга. Ако искате, ще кажа на охраната да седи върху нея.

— Добре. С плуване ли се стига до вас?

— Не, имам лодки. Дики ще ви докара.

Дики беше същият млад здравеняк, който беше въвел Рей в сградата. Сега той го придружи навън, където чакаше сребрист мерцедес лимузина. Дики го караше като танк през движението до Пойнт Кадет Марина, където бяха акостирали стотина малки лодки. Една от по-големите се оказа собственост на Патън Френч. Казваше се „Закрилница на справедливостта“.

— Водата е спокойна, ще стигнем за двацет и пет минути — рече Дики, когато се качиха на борда. Двигателите бяха включени. Един стюард със силен акцент попита Рей дали ще пие нещо.

— Диетична сода — отвърна гостът. Потеглиха и минаха покрай редиците хелинги и докове, докато се откъснаха от брега. Рей се качи на горната палуба, за да гледа как сушата изчезва в далечината.

„Кралят на исковете“ беше пуснал котва на шестнайсет километра от Билокси и представляваше четирийсетметрова яхта с петчленен екипаж и разкошни каюти за дузина приятели. Единственият пътник беше мистър Френч, който се беше приготвил да посрещне госта си.

— За мен е истинско удоволствие — рече той, докато разтърсваше ръката му и стискаше рамото му.

— За мен също — отвърна Рей, без да отстъпва, защото домакинът му обичаше близкия контакт. Патън Френч беше тричетири сантиметра по-висок от него, с приятно загоряло лице и пронизващи сини очи, които се присвиваха, но не мигаха.

— Толкова се радвам, че дойде — рече Френч, като стисна ръката на Рей.

Дори бивши съученици не биха се здрависвали по-сърдечно.

— Остани тук, Дики — извика Френч към долната палуба. — Върви след мен, Рей — рече той и двамата изкачиха няколко стъпала към основната палуба, където ги чакаше стюард с бяло сако и

преметната през ръката колосана салфетка „Ф&Ф“. — Какво ще обичаш? — обърна се той към Рей.

Тъй като подозираше, че Френч едва ли си губи времето с леки напитки, гостът попита:

— Какъв е специалитетът тук?

— Изстудена водка с малко зелен лимон.

— Ще я опитам.

— Страхотна нова водка от Норвегия. Ще ти хареса. — Човекът явно разбираше от тези работи.

Беше с черна ленена риза, закопчана догоре, и светлокафяви ленени къси панталони, идеално изгладени и ушити точно по фигурата му. Имаше малко коремче, но гърдите му бяха широки, а бицепсите — двойно по-големи от нормалното. Явно харесваше косата си, защото буквално не вадеше ръцете си от нея.

— Какво ще кажеш за яхтата? — попита той, като посочи с ръка от носа до кърмата. — Строена е за един от по-дребните саудитски принцове. Тъпакът му с тъпак сложил камина, представи си само! Струвала му около дващест милиона, но след една година я разменил за шейсетметрово чудовище.

— Невероятно — каза Рей. Опитваше се да звучи подобаващо впечатлен. Никога не бе имал вземане-даване със света на яхтите, а след този епизод пък не искаше да има нищо общо с него.

— Строена от италианци — съобщи Френч, като потупа един парапет от ужасно скъпо дърво.

— Защо стоиш тук, в Залива? — попита Рей.

— Аз съм си офшорен тип, ха-ха. Ако разбираш какво искам да кажа. Седни — покани го Френч и двамата се разположиха в меки шезлонги.

Наместиха се удобно и домакинът кимна към брега.

— Билокси едва се вижда, а всъщност е достатъчно близо. Тук мога да свърша повече работа за един ден, отколкото за три дни в офиса. Освен това се местя в ново жилище. В момента тече разводът ми. Тук се крия.

— Съжалявам.

— Сега това е най-голямата яхта в Билокси и повечето хора ще я забележат. Жена ми смята, че съм я продал, а ако стигна твърде близко

до брега, мазното ѝ адвокатче ще доплува да я снима. Шестнайсет километра си е достатъчно разстояние.

Водките пристигнаха във високи тесни чаши с гравирани отстрани инициали „Ф&Ф“. Рей отпи и течността го опари чак до пръстите на краката. Френч дръпна голяма глътка и премлясна.

— Какво ще кажеш? — попита гордо той.

— Хубаво питие — отвърна Рей. Не можеше да си спомни кога за последен път е пил водка.

— Дики докара прясна риба меч за вечеря. Как ти звучи?

— Страхотно.

— Пък и стридите са хубави по това време.

— Завършил съм право в Тулейн. Три години съм ял пресни стриди.

— Знам — каза Френч, извади малък радиотелефон от джоба на ризата си и предаде избраното меню на някого долу. После погледна часовника си и реши, че ще вечерят след два часа.

— Следвал си заедно с Хасъл Мангръм — каза той.

— Да, той беше един курс преди мен.

— Ходим при един и същ фитнес инструктор. Хасъл успя да пробие тук, по крайбрежието. Отрано се хвана с делата за азбеста.

— Не съм се чувал с Хасъл от двайсет години.

— Не си пропуснал много. Сега е пълен кретен, предполагам, че е бил същият и в университета.

— Така беше. Откъде знаеш, че съм бил състудент на Мангръм?

— Проучвания, Рей, задълбочени проучвания.

Френч отново си дръпна яко от водката. Третата глътчица на Рей веднага го удари в мозъка.

— Похарчихме сума пари да проучваме съдия Атли, семейството му, историята му, присъдите, които е издавал, всичко, което успяхме да открием. Нищо незаконно или недискретно впрочем, само стандартно детективно разследване. Знаехме за развода ти и за... как се казваше, Лю Ликвидатора?

Рей само кимна. Искаше да каже нещо обидно за Лю Родовски и искаше да упрекне Френч, задето се е ровил в миналото му, но в момента водката блокираше мисълта му. Затова просто кимна.

— Знаехме заплатата ти като професор по право, във Вирджиния тези данни са обществено достояние.

— Така е.

— Не е лоша заплата, Рей. Ами да, това е престижен университет.

— Да, наистина.

— Да разровим миналото на брат ти се оказа истинско приключение.

— Несъмнено. И ние не сме скучали.

— Изчетохме всички присъди, издадени от баща ти по дела за обезщетения и искове от наследниците на починали лица. Нямаше много такива, но успяхме да добием представа. Съдия Атли е бил консервативен в присъдите си, но склонен да застане на страната на малкия човек, на работника. Знаехме, че ще следва закона, но пък старите канцлерски съдии често нагаждат законите според собственото си понятие за справедливост. Имах си сътрудници за тежката работа, но лично изчетох всяко едно от важните му решения. Баща ти беше блестящ съдия, Рей, и винаги беше справедлив. Не можех да оспоря нито една от присъдите му.

— Ти ли си избрал баща ми за делото „Гибсън“?

— Да. Когато взехме решение да подадем иска в канцлерския съд и да минем без съдебни заседатели, преценихме, че е по-добре да не го гледа местен съдия. Тук си имаме трима. Единият е роднина на семейство Гибсън. Вторият отказва да се занимава с други дела освен с разводи. Третият е на осемдесет и четири, сенилен и не е излизал от къщата три години. Затова се поогледахме из щата и стигнахме до три варианта. За щастие моят и твоят баща се познаваха от шейсет години, от колежа и после от Юридическия факултет. Не бяха близки приятели, но поддържаха контакти.

— Баща ти още ли работи?

— Не, сега е във Флорида. Пенсионира се и играе голф всеки ден. Аз съм единственият собственик на фирмата. Но татко отиде в Клантън, поседя на верандата със съдия Атли, поговори си с него за Гражданската война и Нейтан Бедфорд Форест. Дори отишли до Шайло, поразходили се два дни — гнездото на осите, кървавото езеро и прочие. Съдия Атли направо се задавил, като застанал над мястото, където е паднал генерал Джонстън.

— Ходил съм там десетина пъти — усмихна се Рей.

— Човек като съдия Атли не може да бъде обект на лобиране. Нито пък може да бъде „уговорен“, както се казваше навремето.

— Веднъж прати един адвокат в затвора за такова нещо. Онзи дойде преди делото и тръгна да го убеждава. Съдията го хвърли зад решетките за половин ден.

— Това беше онзи Чадуик в Оксфорд, нали? — попита самодоволно Френч и Рей онемя. — Както и да е, опитвахме се да внушим на съдия Атли колко е важно делото „Раякс“. Знаехме, че няма да иска да дойде до крайбрежието да го гледа, но би го направил, ако вярва в каузата.

— Той мразеше крайбрежието.

— Знаехме това. Повярвай ми, ужасно се притеснявахме. Но той беше изключително принципен човек. След два дни възстановка на Гражданската война съдия Атли най-сетне неохотно се съгласи да гледа делото.

— Външните съдии не се ли изпращат от Върховния съд? — попита Рей.

Четвъртата глътка някак си се плъзна надолу, без да му пари. Пък и имаше по-добър вкус от предишните.

Френч сви рамене.

— Разбира се, но всичко може да се уреди. Имаме приятели.

В света на Патън Френч всеки можеше да бъде купен.

Стюардът се върна с пълни чаши. Не че им трябваха, но все пак ги взеха. Френч беше твърде развълнуван, за да остане седнал дълго време.

— Нека ти покажа яхтата — рече той и скочи без усилие от шезлонга си. Рей се изправи внимателно, като се стараеше да не разлее чашата си.

Вечеряха в камбуза, облицована с махагон трапезария, чиито стени бяха украсени с модели на старинни клипери, канонерки, карти на Новия свят и Далечния изток и дори колекция старинни мускети, които трябваше да оставят впечатлението, че „Кралят на исковете“ съществува от векове. Помещението се намираше на главната палуба зад мостика, на едно късо коридорче разстояние от кухнята, където усилено се трудеше виетнамски готвач. Мястото за официални вечери беше овална мраморна маса, която побираше дузина гости, тежеше поне тон и караше Рей да се пита как по-точно „Кралят на исковете“ се задържа над повърхността.

Тази вечер на капитанската маса беше сервирано само за двама. Рей седна в единия край, Френч — в другия. Първото вино за вечерта беше бяло бургундско. След двете изгарящи водки то се стори безвкусно на Рей, но не и на домакина му. Френч беше обърнал три водки, всъщност бе пресушил и трите чаши и езикът му започна да натежава леко. И все пак той усещаше всеки плодов нюанс на виното, долови дори вкуса на дъбовите бъчви и като всеки претенциозен познавач държеше да сподели тази полезна информация с Рей.

— Наздраве за раякс — рече Френч, като протегна напред чашата си за закъснял тост.

Рей докосна своята, но не каза нищо. Тази вечер от него не се искаше да говори и той го знаеше. Беше дошъл да слуша. Домакинът му щеше да се напие и да се разприказва.

— Раякс ме спаси, Рей — съобщи Френч, като въртеше виното в чашата и му се възхищаваше.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. Спаси душата ми. Аз обожавам парите, а раякс ме направи богат. — Малка глътка, задължителното млясване на устните и завъртане на очите. — Пропуснах вълната азбестови дела преди двацет години. Корабостроителниците в Паскагула използваха азбест от години и десетки хиляди работници се бяха разболели. А аз

пропуснах това. Бях твърде зает да съдя доктори и застрахователни компании и правех добри пари, но просто не видях потенциала на масовите граждански иски. Готов ли си за малко стриди?

— Да.

Френч натисна някакво копче; стюардът се появи с два подноса пресни стриди, сервирани в половин черупка. Рей сложи в соса малко хрян и се приготви за угощението. Патън въртеше чашата си и продължаваше да говори. Не му беше до ядене.

— После дойде ред на тютюна — рече тъжно той. — Много от същите местни адвокати се хванаха с него. Помислих си, че са луди, всички решиха така, но те осъдиха големите тютюнопроизводители почти във всеки щат. Имах възможност да скоча на арената при тях, но се изплаших. Не ми е лесно да си го призная, Рей. Просто не ми стискаше да хвърля зара.

— Какво искаха? — попита Рей и пъкна първата стриди и първата маслинка в устата си.

— Един милион долара за финансиране на разходите по процеса. А тогава имах толкова пари.

— Колко беше обезщетението? — попита Рей, докато дъвчеше.

— Повече от триста милиарда. Най-голямата правна и финансова далавера в историята. Тютюнопроизводителните компании просто предложиха на адвокатите да ги купят и те приеха. Един огромен подкуп, а аз го пропуснах. — Френч изглеждаше готов да се разплаче, но се съвзе бързо с голяма глътка вино.

— Хубави стриди — каза Рей с пълна уста.

— Преди двайсет и четири часа са били на пет метра дълбочина. — Френч си наля още вино и се зае с платото си.

— Каква щеше да бъде печалбата върху твоите един милион долара?

— Двеста към едно.

— Двеста милиона?

— Да. Бях като болен една година. Всъщност това се отнасяше за доста адвокати тук. Знаехме кои са играчите, но се изплашихме.

— А после се появи раякът.

— Да.

— Как го откри? — попита Рей. Знаеше, че въпросът ще доведе до друг дълъг отговор и той ще успее да похапне.

— Бях на един правен семинар в Сейнт Луис. Мисури е хубаво място и така нататък, но много назад по отношение на гражданските иски. Ами че тука си имахме дела за азбеста и за тютюна от години, тънехме в пари и показвахме на всички как се прави. Седнах да пийна с един стар адвокат от Озаркс. Синът му преподавал медицина в Колумбийския университет и се захванал да изследва раякса. Проучванията му показали ужасяващи резултати. Проклетото лекарство просто изядало бъбреците и понеже било толкова ново, нямало правен прецедент. Открих един експерт в Чикаго и той ми намери Клийт Гибсън чрез един доктор в Ню Орлиънс. Започнахме да набираме клиенти и работата тръгна стремглаво, като лавина. Трябваше ни само една голяма присъда.

— Защо не искаше съдебни заседатели?

— Обожавам заседателите. Обичам да ги избирам, да говоря с тях, да ги впечатлявам, да ги манипулирам, дори да ги купувам, но те са непредсказуеми. Искях стопроцентова гаранция. Освен това исках бърз процес. Слуховете за раякса се разпространяваха светкавично и можеш да си представиш бандата гладни адвокати, чула за новото опасно лекарство. Подписахме десетки договори с клиенти. Който получи първата голяма присъда, той щеше да стои начело, особено ако това станеше някъде около Билокси. „Майър-Брак“ е швейцарска компания...

— Прочетох досието.

— Цялото ли?

— Да, вчера. В Окръжния съд на Ханкок.

— Е, та тези европейци се ужасяват от нашата система на иски и обезщетения.

— Нима нямат основание?

— Не е лошо да се плашат. Така ще бъдат по-честни. Трябва да се плашат, че някое от лекарствата им не е достатъчно добро и може да навреди на хората, но това не ги интересува, когато става въпрос за милиарди долари. Само хора като мен могат да им попречат да лъжат.

— А те знаеха ли, че раякът вреди на здравето?

Френч лапна още една стрида, глътна я, гаврътна половин чаша вино и каза:

— Кажи-речи, от самото начало. Лекарството толкова добре сваляло холестерола, че „Майър-Брак“ заедно с Федералната агенция

по лекарствата бързали да го пуснат на пазара. Поредното чудотворно хапче, което действало страхотно няколко години без странични ефекти. И после — бам! Нефронната тъкан — имаш ли представа как работят бъбреците?

— В името на разговора да кажем, че нямам.

— Всеки бъбрек има около милион малки филтриращи клетки, наречени нефрони, а раяксът съдържа синтетичен химикал, който на практика ги стопява. Не всеки умира като горкия мистър Гибсън; има различни степени на увреждане. Всички обаче са необратими. Бъбреците са удивителен орган, който често се възстановява сам, но не и след пет години вземане на раякс.

— Кога „Майър-Брак“ са разбрали, че имат проблем?

— Трудно е да се каже точно, но показахме на съдия Атли писма от лабораториите им до управата на компанията. Предупреждавах да се внимава и искаха допълнителни изследвания.

След като раяксът беше на пазара около четири години, и продажбите му бяха наистина внушителни, учените от компанията започнаха да се притесняват. После пациентите започнаха да се разболяват тежко, някои дори да умират и тогава беше твърде късно. От моя гледна точка трябваше да намерим идеалния клиент, което и направихме, идеалното място, което и направихме, и всичко това трябваше да стане бързо, преди друг адвокат да постигне голяма присъда. И затова ни трябваше баща ти.

Стюардът прибра черупките от стриди и поднесе салата от раци. Още едно бяло бургундско бе подбрано лично от мистър Френч от селекцията на борда.

— Какво стана след делото „Гибсън“?

— Не бих могъл да го измисля по-добре. „Майър-Брак“ напълно се сринаха. Арогантните копелета бяха докарани до сълзи. Имаха купища пари в брой и нямаха търпение да купят адвокатите на защитата. Преди процеса имах четиристотин дела и никакво влияние. След това имах пет хиляди клиенти и присъда за единайсет милиона долара. Стотици адвокати ме търсеха. Един месец летях из страната с лиърджет и подписвах споразумения за съвместно представителство с други адвокати. Един колега от Кентъки имаше сто дела. В Сейнт Пол друг ми донесе осемдесет. И така нататък. После, около четири месеца след делото „Гибсън“, отлетяхме за Ню Йорк за преговорите по

споразумението. За по-малко от три часа се разбрахме за сума от седемстотин милиона долара за шест хиляди дела. Месец по-късно взехме двеста милиона за хиляда и двеста дела.

— Какъв беше твоят дял? — попита Рей. Зададен на нормален човек, въпросът би прозвучал грубо, но Френч нямаше търпение да се похвали с приходите си.

— Петдесет процента за адвокатите, после разходите, останалото отива за клиентите. Това е недостатъкът да се договаряш на процент — налага се да дадеш половината на клиента. Е, аз трябваше да се разправам и с други адвокати, но накрая получих триста милиона долара и малко отгоре. Ето тук е красотата на масовите искиове, Рей. Клиентите ти идват на тумби, уреждаш делата накуп и прибиращ половината печалба.

Никой не ядеше. Ставаше въпрос за твърде много пари.

— Триста милиона долара! — Рей не можеше да повярва на ушите си.

Френч си правеше гаргара с виното.

— Сладко, а? Парите текат толкова бързо, че не сварвам да ги харча.

— Но не ти липсва старание.

— Това е само върхът на айсберга. Чувал ли си за лекарството „Минитрин“?

— Прегледах страницата ти в интернет.

— Сериозно? И какво мислиш?

— Голяма работа. Две хиляди дела срещу производителите.

— Вече са три хиляди. Минитринът е лекарство за кръвно с опасни странични ефекти. Произвежда се от „Шайн Медикъл“. Предложиха по петдесет хиляди на дело, но аз отказах. Хиляда и четиристотин дела срещу „Кобрил“, антидепресант, който води до загуба на слуха. Чувал ли си за „Тънкия Бен“?

— Да.

— Имаме три хиляди дела срещу него. И хиляда и петстотин...

— Видях списъка. Предполагам, че уеб страницата се обновява периодично.

— Естествено. Аз съм новият крал на исковите и обезщетенията в тази страна, Рей. Всички мен търсят. Във фирмата ми работят тринайсет адвокати, а имам нужда от четирийсет.

Стюардът се върна да прибере остатъците от поредното им ястие. Постави рибата меч пред тях и донесе следващото вино, макар предишната бутилка да бе наполовина пълна. Френч го опита ритуално и най-сетне, почти неохотно, кимна в знак на одобрение. За Рей то много приличаше на първите две.

— Всичко дължа на съдия Атли — оповести Френч.

— Как така?

— Той имаше смелостта да се обади на когото трябва, за да задържи делото в окръг Ханкок, вместо да остави „Майър-Брак“ да избягат в някой федерален съд. Баща ти разбираше проблема и не се страхуваше да накаже виновниците. Най-важното нещо е да уцелиш момента, Рей. По-малко от шест месеца след неговата присъда аз имах триста милиона долара.

— Всичко ли задържа за себе си?

Френч махна с вилицата пред устата си. Поколеба се за миг, лапна набодената хапка риба, подъвка малко и каза:

— Не разбирам въпроса.

— Мисля, че го разбираш. Даде ли някаква част от парите на съдия Атли?

— Да.

— Колко?

— Един процент.

— Три милиона долара?

— И малко отгоре. Тази риба е разкошна, не мислиш ли?

— Да. Защо?

Френч остави ножа и вилицата и приглади косата си с две ръце. После ги изтри в салфетката и разклати виното в чашата си.

— Предполагам, че имаш много въпроси. Защо, кога, как, кой.

— Ти си добър разказвач. Давай.

Още едно завихряне, после доволна глътка.

— Не е това, което си мислиш, макар че за тази присъда бих подкупил баща ти или всеки друг съдия. Правил съм го преди и с удоволствие бих го направил пак. Това си е част от режимните разходи. Честно казано обаче, бях толкова респектиран от него и репутацията му, че просто не можех да му предложа сделка. Той би ме хвърлил в затвора.

— До края на живота ти.

— Да, знам, баща ми успя да ме убеди. Затова играхме законно. От този процес зависеше всичко, но истината беше на моя страна. Спечелих делото, после натрупах много пари, а сега прибирам още повече. В края на миналото лято, след като сключихме голямото споразумение и получихме парите, исках да му дам подарък. Аз се грижа за онези, които ми помагат, Рей. Нова кола тук, апартаментче там, чувал с пари за някоя услуга. Играя твърдо и се грижа за приятелите си.

— Баща ми не е бил твой приятел.

— Не бяхме кой знае колко близки, нито състуденти, но никога не съм имал по-голям приятел. Всичко започна от него. Даваш ли си сметка колко пари ще спечеля през следващите пет години?

— Шокирай ме пак.

— Половин милиард. И всичко дължа на баща ти.

— Кога смяташ да спреш?

— Един адвокат тук направи милиард долара от дела срещу тютюнопроизводители. Първо искам да го стигна.

Рей трябваше да пийне нещо. Огледа виното, като че знаеше какво да търси, и го изгълта. Френч се беше заел с рибата.

— Убеден съм, че не ме лъжеш — каза Рей.

— Аз не лъжа. Може да съм мошеник, може да давам подкупи, но не лъжа. Преди около шест месеца, докато си избирах самолет, яхта, вили на море и планина и нов офис, чух, че на баща ти му открили рак и че положението било сериозно. Исках да направя нещо хубаво за него. Знаех, че няма много пари и че каквото има, гледа да раздаде.

— И му изпрати три милиона в брой?

— Да.

— Просто така?

— Просто така. Обадих му се и му казах да чака колет. Както се оказа, четири колета, четири големи кашона. Един от хората ми ги закара с микробус и ги остави на верандата. Съдия Атли не си бил вкъщи.

— Банкнотите белязани ли бяха?

— Че защо ще ги бележа?

— Той какво каза?

— Не съм чул нищо и не исках да чувам.

— Какво направи?

— Ти ми кажи. Ти си му син и го познаваш по-добре от мен. Ти ми кажи какво е направил с парите.

Рей се облегна назад, хванал чашата си, кръстоса крака и се опита да се успокои.

— Намерил е парите на верандата и когато е разбрал какво представляват, сто на сто здраво те е наругал.

— Надявам се.

— После ги е прибрал в салона при десетките други кашони. Смятал е да ги натовари в колата и да ги закара обратно в Билокси, но минали ден-два. Бил болен и слаб и не можел да шофира добре. Знаел, че умира и съм сигурен, че това е променило нагласата му по много въпроси. След няколко дни решил да скрие парите, като все възнамерявал да ги върне тук и да ти даде да се разбереш. Но минало време и състоянието му се влошило.

— Кой откри парите?

— Аз.

— Къде са?

— В багажника на колата ми пред твоя офис.

Френч се смя дълго и силно.

— Откъдето и тръгнаха — рече той, докато си поемаше дъх.

— Доста път минаха — рече Рей. — Открих ги в кабинета му малко след като го намерих мъртъв. Някой се опита да разбие вратата и да ги вземе. Занесох ги във Вирджиния, сега ги докарах тук, а онзи някой ме следи.

Смехът моментално спря. Френч избърса устата си със салфетка.

— Колко пари намери?

— Три милиона, сто и осемнайсет хиляди.

— Мамка му! Не е похарчил нито цент.

— И не ги е споменал в завещанието си. Просто ги е оставил скрити в канцеларски кутии в един шкаф под библиотеката.

— Кой се е опитал да ги открадне?

— Надявах се ти да ми кажеш.

— Мисля, че се досещам.

— Моля те, разкажи ми.

— И това е дълга история.

Стюардът донесе няколко вида малцово уиски на горната палуба, където Френч бе поканил Рей за последното питие и поредния разказ. Светлините на Билокси трепкаха в далечината. Рей не пиеше уиски и определено не разбираше нищо от различните видове малц, но се включи в ритуала, защото знаеше, че Френч ще се напие още повече. Сега истината се лееше като порой, а той искаше да я чуе цялата.

Избраха „Лейгавулин“ заради привкуса на пушено, каквото и да значеше това. Имаше четири други бутилки, наредени като горди стари стражници в парадни униформи. Рей се зарече да не пие повече. Щеше да отпива по мъничко и да плюе, а ако имаше възможност — да го изхвърля през борда. За негово облекчение стюардът наля миниатюрни дози в къси дебели чаши, достатъчно тежки, за да напукат пода.

Наближаваше десет, но на Рей му се струваше много по-късно. Заливът беше тъмен и не се виждаха никакви други яхти. От юг подухваше ветрец и леко поклащаше „Кралят на исковете“.

— Кой знае за парите? — попита Френч, като премлясна.

— Аз, ти и този, който ги е докарал там.

— Значи той те преследва.

— Кой?

Дълга глътка и пак мляскане. Рей поднесе уискито до устните си и съжали за това. Колкото и да бяха изтръпнали, те отново пламнаха.

— Джорди Прийст. Той работеше за мен някъде около осем години, първо като момче за всичко, после като куриер, после като ловец на клиенти. Семейството му живее тук открай време, и все в някакъв сенчест бизнес. Баща му и чичовците му въртяха казина, бордеи, нелегални пивоварни, нощни барове, изобщо нищо законно. Бяха част от онова, което навремето се наричаше „крайбрежна мафия“ — шайка бандити, които презираха честния труд. Преди двайсет години контролираха доста неща тук, сега са минала работа. Повечето влязоха в затвора. Бащата на Джорди беше застрелян пред един бар до

Мобайл. Добре го познавах. Абе гадна сбирщина. Семейството ми ги познава от години.

Той намекваше, че семейството му е било част от същата банда мошеници, но не можеше да го каже направо. Те бяха фасадата, адвокатите, които се усмихваха за камерите и сключваха тайните сделки.

— Джорди влезе в затвора на около двацет години. Беше част от мафията с крадени коли, която покриваше няколко щата. Когато си излежа присъдата, аз го наех и след време той стана един от най-добрите ловци на клиенти по крайбрежието. Беше особено добър в трудовите злополуки. Познаваше работниците по нефтените сонди и щом някой пострадеше, той уреждаше да поемем делото. Давах му приличен процент. Човек трябва да се грижи за посредниците си. Една година му платих почти осемдесет хиляди, и все в брой. Той ги профука, разбира се, по казина и мадами. Обожаваше да ходи във Вегас, да се натрясква по цяла седмица и да пръска пари като голям тежкар. Държеше се като идиот, но не беше глупав. Беше на приливи и отливи. Когато закъсаше, все измисляше откъде да изкара пари. А после все успяваше да ги загуби.

— Сигурен съм, че ще стигнем и до моя проблем — каза Рей.

— След малко — отвърна Френч. — След делото „Гибсън“ в началото на миналата година парите потекоха като река. Трябваше да платя за някои услуги. Наложих се да раздам доста пари. Сухо за адвокатите, които ми препращаха делата си. Сухо за лекарите, които преглеждаха хиляди нови клиенти. Не всичко беше незаконно впрочем, но много хора не искаха да се знае. Направих грешката да използвам Джорди за куриер. Мислех, че мога да му имам доверие. Мислех, че ще бъде лоялен. Сгреших.

Френч беше допил чашата си и беше готов за следващата дегустация. Рей се преструваше, че е зает със своята първа доза.

— Значи той е докарал парите в Клантън и ги е оставил на верандата? — попита той.

— Да, а три месеца по-късно открадна от мен един милион долара в брой и изчезна. Имаше двама братя и през последните десет години все един от тримата беше в затвора. Но вече не са. Сега всички са пуснати под гаранция и се опитват да ме изнудват за много пари.

Знаеш, че изнудването е сериозно престъпление, но аз не мога да ида при ФБР.

— Защо мислиш, че той е хвърлил око на трите милиона?

— Подслушваме го. Разбрахме преди няколко месеца. Наел съм много сериозни хора да открият Джорди.

— Какво ще правиш, като го намерите?

— О, има награда за главата му.

— Искаш да кажеш, че сте се обърнали към някой килър?

— Да.

И Рей посегна за още едно уиски.

* * *

Спа на яхтата, в просторна стая някъде под водата, и когато намери пътя към горната палуба, слънцето се бе вдигнало високо и въздухът вече бе горещ и лепкав. Капитанът каза „добро утро“ и посочи пред себе си, където Френч крещеше нещо по телефона.

Верният стюард изникна кой знае откъде с чаша кафе. Закуската беше на горната палуба, където бяха пили уиски. Сега тук беше опънат навес, за да пази сянка.

— Обожавам да ям на открито — заяви Френч, когато дойде при Рей. — Спа десет часа.

— Наистина ли? — попита гостът и отново погледна часовника, който още показваше източно време. Той беше на яхта в Мексиканския залив, на хиляди километри от дома, не беше сигурен в деня и часа, а сега му тежеше и мисълта, че го преследват някакви твърде неприятни типове.

Масата беше отрупана с различни видове хляб и мюсли.

— Тин Лу може да ти приготви каквото поискаш — казваше междуременно Френч. — Бекон, яйца, гофрети, пръжки.

— Това е достатъчно, благодаря.

Френч беше свеж и кипящ от енергия. Започваше поредния изнурителен ден с енергията, която можеше да бъде породена само от перспективата за половин милиард от адвокатски хонорари. Беше с бяла ленена риза, закопчана догоре като черната снощи, с къси

панталони и мокасина. Очите му бяха ясни и се стрелкаха палаво насам-натам.

— Току-що поех още триста дела срещу производителите на минитрин — каза той, като си сипа щедра порция корнфлейкс в голяма купа. Всички съдове носеха задължителния монограм „Ф&Ф“.

На Рей му писна да слуша за искове и обезщетения.

— Добре, но мен повече ме интересува Джорди Прийст.

— Ще го намерим. Вече звъннах тук-там.

— Сигурно е в града. — Рей извади от задния си джоб сгънат лист хартия. Беше снимката на 37Ф, която бе открил вчера сутринта под чистачката си. Френч я погледна и спря да дъвче.

— И това се намира във Вирджиния? — попита той.

— Да, второто от трите помещения, които наех. Намериха първите две и съм сигурен, че знаят за третото. И знаят точно къде съм бил вчера сутринта.

— Но очевидно не знаят къде са парите. Иначе просто щяха да ги вземат от багажника на колата ти, докато спиш. Или щяха да те спрат някъде по пътя между Билокси и Клантън и да ти пуснат един куршум.

— Откъде знаеш какво смятат да правят?

— Разбира се, че знам. Мисли като мошеник, Рей. Мисли като бандит.

— За теб може да е лесно, но за някои хора си е проблем.

— Ако Джорди и братята му знаеха, че имаш три милиона долара в багажника на колата си, просто щяха да ги вземат. И толкова. — Той остави снимката и нападна закуската си.

— Нищо не е толкова просто — рече Рей.

— Какво искаш да направиш? Да оставиш парите при мен?

— Да.

— Не бъди глупав, Рей. Три милиона долара без данъци.

— Каква полза, ако получа куршум в ухото? Имам си много прилична заплата.

— Няма страшно. Остави парите там, където са. Дай ми малко време да намеря тези момчета и да ги неутрализирам.

Неутрализирането окончателно уби апетита на Рей.

— Яж де! — изръмжа Френч, когато гостът му се умълча.

— Направо ми се гади от тази работа. Мръсни пари, някакви бандити ми разбиват апартамента и ме преследват къде ли не, подслушвателни устройства, наемни убийци. Какво, по дяволите, правя тук?

Френч изобщо не спря да дъвче. Вътрешностите му сигурно бяха с месингово покритие.

— Потърпи малко — каза той, — и парите ще бъдат твои.

— Не ги искам.

— Искаш ги, разбира се.

— Не, не ми трябват.

— Дай ги на Форест тогава.

— Само това липсваше.

— Дай ги на някоя благотворителна организация. Дай ги на факултета си. Дай ги за каквото ти харесва.

— Защо просто не ги дам на Джорди, за да не ме застреля?

Френч остави лъжицата си и се огледа, като че ли някой дебнеше скрит наблизо.

— Добре де, снощи видяхме Джорди в Паскагула — каза той една октава по-ниско. — По петите му сме. Мисля, че ще го спипаме до двацет и четири часа.

— И ще го неутрализирате?

— Ще го сложим във фризера.

— Ще го сложите във фризера ли?

— Край с Джорди. Парите ти ще бъдат в безопасност. Просто потрай малко, а?

— Искам да си тръгвам.

Френч избърса обезмасленото мляко от долната си устна, извади миниатюрна радиостанция и нареди на Дики да приготви лодката. Няколко минути по-късно бяха готови за качване.

— Хвърли един поглед — рече Френч, като му подаде кафеникав плик двацет на трийсет сантиметра.

— Какво има вътре?

— Снимки на братята Прийст. Ако случайно попаднеш на тях.

Рей отвори плика, чак когато спря в Хатисбърг, на час и половина от крайбрежието. Зареди бензин и си купи ужасен вакуумиран

сандвич, а после отново потегли. Бързаше да стигне Клантън, където Хари Рекс познаваше шерифа и всичките му помощници.

Джорди имаше злобно презрително изражение, запечатано на полицейска снимка от 1991 г. Братята му Слат и Алвин не бяха по-голяма хубост. Нито един от тримата не приличаше на останалите. Лошо потекло. Една майка, но несъмнено различни бащи.

Да вземат по милион на човек, ако щат. Само да го оставят на мира.

Хълмовете започваха между Джаксън и Мемфис, а крайбрежието изглеждаше на часови пояси оттук. Рей често се бе чудил как един толкова малък щат може да бъде така разнообразен: районът около Делтата с богатите си ферми за памук и ориз и с бедността, която още изумяваше външните хора; крайбрежието със своята смесица от емигранти и лежерна нюорлиънска естественост; и планинската част, където в повечето окръзи времето сякаш е спряло, а жителите им ходят на църква в неделя. Един човек от планините никога не би разбрал крайбрежието и не би бил приет в Делтата. Рей се радваше, че живее във Вирджиния.

Патън Френч беше сън, повтаряше си той. Карикатурен герой от друг свят. Помпозен идиот, погълнат изцяло от собственото си его. Лъжец, подкупен тип, безсрамен мошеник.

После поглеждаше на седалката до себе си и виждаше злоещото лице на Джорди Прийст. Един поглед и нямаше съмнение, че този звяр и неговите братя ще направят всичко за парите, които Рей продължаваше да разнося из страната.

На един час от Клантън, и отново в обсега на кулата за въздушен контрол, клетъчният му телефон иззвъня. Фог Нютън звучеше дълбоко развълнуван.

— Къде беше, по дяволите? — попита той.

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа.

— Цяла сутрин ти звъня.

— Какво е станало, Фог?

— Имахме малко произшествие. Снощи, след като летището затвори, някой се промъкнал на пистата и сложил запалително устройство на лявото крило на бонанзата. Бум. Един портиер на главния терминал случайно видял пламъците и за нула време загасили пожара.

Рей беше спрял на банкета на междущатска магистрала 55. Изръмжа нещо по телефона и Фог продължи.

— Има обаче сериозни щети. Без съмнение става въпрос за умишлен палеж. Чуваш ли ме?

— Чувам и не вярвам — отвърна Рей. — Какви са щетите?

— Лявото крило, двигателят, по-голямата част от корпуса. Вероятно никакви шансове по отношение на застраховката. Следователят вече е тук. Също и представителят на застрахователното дружество. Ако резервоарите бяха пълни, самолетът щеше да гръмне като бомба.

— Другите собственици знаят ли?

— Да, всички са били извън летището. Разбира се, те са първи в списъка на заподозрените. Имаш късмет, че не беше в града. Кога се връщаш?

— Скоро.

Рей успя да се измъкне от магистралата и спря на паркинг за камиони, където дълго седя в горещината, като от време на време поглеждаше снимката на Джорди. Шайката Прийст се движеше бързо — вчера сутринта Билокси, снощи Шарлотсвил. Къде ли бяха сега?

Влезе в закусвалнята, пи кафе и дълго слуша бърборенето на шофьорите. За да смени темата, се обади в Олкорн Вилидж да види какво прави Форест. Брат му беше в стаята си и спеше като праведник според собствените си думи. Винаги се удивявам колко много спя в клиниките, каза той. Оплакал се от храната и положението малко се подобрило. Или пък просто започнал да свиква с розовия кисел. Питаше колко още може да остане, като дете в Дисниленд. Рей каза, че не е сигурен. Парите, които преди му се струваха безкрайни, сега бяха изложени на риск.

— Не ме оставяй, братле — помоли го Форест. — Искам да остана в клиника до края на живота си.

Братята Аткинс бяха довършили покрива на Кленова градина без инциденти. Когато Рей пристигна, къщата беше пуста. Обади се на Хари Рекс и влезе вътре.

— Да пийнем по бира на верандата довечера — предложи той.

Хари Рекс никога не беше отказвал на такава покана.

Имаше едно равно място с гъста трева близо до тротоара, точно пред къщата, и след внимателно обмисляне Рей реши, че това е най-

подходящото място за миене. Паркира малкото ауди там, с кормилото към улицата, а багажника само на крачка от верандата. Намери стара тенекиена кофа и един капещ маркуч в бараката в задния двор. Свали ризата и обувките си и два часа плиска и търка колата под горещото следобедно слънце. После я лъска около час. В пет следобед отвори бутилка бира и седна на стълбите, любувайки се на работата си.

Обади се на частния телефонен номер, който му бе оставил Патън Френч, но, естествено, великият човек беше твърде зает. Рей искаше да му благодари за гостоприемството, но истинската му цел беше да разбере дали имат някакъв напредък с шайката Прийст. Никога не би задал подобен въпрос направо, но надут тип като Френч би съобщил новината в момента, в който я научи.

Френч вероятно бе забравил за него. Какво му пукаше дали братята Прийст ще убият Рей или някой друг? Той имаше да печели половин милиард от искове за обезщетения и посвещаваше всичките си сили на тази цел. Ако обвиниш човек като него за подкупи или поръчкови убийства, той ще наеме петдесет адвоката и ще купи всеки чиновник, съдия, прокурор и съдебен заседател.

Обади се на Кори Крофорд и научи, че хазяинът отново е поправил вратите. Полицаяте бяха обещали да държат апартамента му под око до връщането на Рей.

Микробусът спря пред къщата малко след шест. Едно усмихнато лице изскочи оттам с тънък пакет, в който Рей се вижда дълго след като го получи. Върху опаковката беше копиран формуляр от Юридическия факултет към Университета на Вирджиния, адресиран на ръка до мистър Рей Атли, Кленова градина, Четвърта улица № 816, Клантън, Мисисипи, с дата 2 юни, тоест вчера. Всичко в пакета бе подозрително.

Никой в университета нямаше адреса му в Клантън. Нищо там не би било толкова спешно, че да изисква куриерска служба. И изобщо не се сещаше защо от факултета ще му изпращат каквото и да било. Отвори нова бира и се върна на стълбите, където грабна проклетия пакет и разкъса опаковката.

Обикновен бял плик, на който някой бе изписал на ръка „Рей“. Вътре откри една от познатите вече цветни снимки на „Чейнис“, този път с 18Р. Най-долу, с безвкусен неравен шрифт, бе залепено съобщение: „Не ти трябва самолет. Спри да харчиш парите.“

Тези типове бяха много, много добри. Беше достатъчно трудно да откриеш трите помещения в „Чейнис“ и да ги снимаш. Беше смело и в същото време трудно да запалиш самолета. Странно, но в момента най-силно го впечатли кражбата на бланка от канцеларията на Юридическия факултет.

След един безкраен миг, в който определено бе в шок, той осъзна нещо, което би следвало да бъде очевидно. След като бяха намерили 18Р, те знаеха, че парите не са там. Не бяха в „Чейнис“ и не бяха в апартамента му. Преследвачите го бяха следили от Вирджиния до Клантън и ако спреше някъде по пътя да скрие парите, щяха да разберат. Вероятно отново бяха претършували Кленова градина, докато Рей бе по крайбрежието.

Стесняваха кръга с всеки изминал час. Всички улики бяха съпоставени, всички точки бяха свързани. Парите трябваше да са с него. Рей нямаше къде да избяга.

Като професор по право получаваше доста прилична заплата плюс различни екстри. Не беше свикнал да живее в лукс и докато седеше на верандата, още без риза и обувки, и пиеше бира в ранната вечерна влага на дългия горещ юнски ден, той реши, че иска да продължи по същия начин. Да остави насилието за хора като Джорди Прийст и наемните убийци на Патън Френч. Тук Рей не беше в свои води.

А парите и без това бяха мръсни.

— Защо си паркирал пред къщата? — промърмори Хари Рекс, докато изкачваше стълбите.

— Измих колата и я оставих там — отвърна Рей. Беше си взел душ и носеше къси панталони и тениска.

— Някои хора цял живот не могат да се отърват от селянията си. Дай ми една бира.

Хари Рекс беше прекарал в съдебната зала цял ден — неприятен развод, при който най-важните въпроси бяха кой от съпрузите бе изпушил повече трева преди десет години и кой беше спал с повече хора. Трябваше да се реши при кого да останат четирите им деца, а нито един от двамата не ставаше за родител.

— Твърде стар съм за тази работа — каза изтощен той. Към втората бира вече клюмаше.

Хари Рекс се занимаваше с всички разводи в окръг Форд от двайсет и пет години насам. Враждуващите двойки често се надпреварваха кой ще го наеме пръв. Един фермер от Карауей му плащаше постоянна заплата, за да може да разчита на него при следващата си раздяла. Хари Рекс беше много умен, но освен това можеше да бъде зъл и коварен. Тези качества много се котираха в разгара на бракоразводните битки.

Но работата си казваше думата. Като повечето провинциални адвокати Хари Рекс копнееше за големия удар. Голямото дело за нанесени щети с хонорар от четирийсет процента, след който можеше да се пенсионира.

Предишната вечер Рей пиеше скъпи вина на яхта за двайсет милиона долара, построена от саудитски принц и притежавана от член на адвокатската колегия на Мисисипи, който замисляше удар за милиарди долари срещу международни компании. Сега пиеше евтина бира на ръждясала люлка с член на адвокатската колегия на Мисисипи, който бе прекарал деня в битки за попечителство и издръжка.

— Брокерът се появи вкъщи тази сутрин — каза Хари Рекс. — Обади ми се по обяд и ме събуди.

— Кой е купувачът?

— Спомняш ли си братята Капшоу до Рейл Спрингс?

— Не.

— Добри момчета. Започнаха да майсторят столове в старата плевня преди десет или може би дванайсет години. Почнаха да се разрастват и продадоха фирмата на някаква голяма компания за производство на мебели в двете Каролини. Всеки от братята получи по един милион долара. Джънки и жена му си търсят къща.

— Джънки Капшоу?

— Да, но е ужасно стиснат и няма да плати четиристотин хиляди за Кленова градина.

— Не го обвинявам.

— Жена му се е побъркала и мисли, че ѝ трябва стара къща. Брокерът е сигурен, че ще направят предложение, но ще е ниско, може би около сто седемдесет и пет хиляди — прозя се Хари Рекс.

Поговориха малко за Форест, а после се умълчаха.

— Май по-добре да тръгвам. — След три бири Хари Рекс беше готов да си ходи. — Кога се връщаш във Вирджиния? — попита той, като се изправи с мъка на крака и се протегна.

— Може би утре.

— Обади ми се — каза адвокатът, прозя се отново и слезе по стълбите.

Рей видя как фаровете му се изгубиха надолу по улицата. Изведнъж отново бе напълно сам. Първият шум долетя от храстите в края на двора. Може би ставаше дума за старо куче или дебнеща котка, но колкото и безобидно да беше, Рей се изплаши и избяга в къщата.

Нападението започна малко след два сутринта, в най-дълбоката нощ, когато сънят е най-тежък, а реакциите — най-бавни. Рей беше обърнал гръб на света, макар светските неволи да мъчеха уморения му ум. Лежеше на един дюшек в салона с револвер до ръката си. Трите найлонови чувала пари бяха до импровизираното му легло.

Започна се с тухла, хвърлена през прозореца. Ударът разтърси старата къща и посипа стъкло и мазилка по масата в трапезарията и прясно излъсканите дървени подове. Времето и посоката бяха добре подбрани от човек, който не се шегуваше и вероятно и друг път бе правил това. Рей се изправи с драскане като ранен уличен котарак и замалко не се застреля сам, докато търсеше оръжието. Хукна приведен през салона, улучи ключа на лампата и видя тухлата да лежи зловещо на пода до шкафа за порцелан.

Замете мазилката и стъклата с едно одеяло и внимателно вдигна тухлата — нова, червена, с остри ръбове. Към нея с два ластика бе прикрепена бележка. Рей свали ластичите, докато гледаше счупения прозорец. Ръцете му трепереха толкова силно, че не успяваше да прочете бележката. Преглътна, опита се да диша и да се съсредоточи върху изписаното на ръка предупреждение.

То гласеше просто: „Върни парите там, където ги намери, и незабавно напусни къщата.“ Ръката му кървеше, порязана на парченце стъкло. С тази ръка трябваше да стреля, ако изобщо беше способен на подобно нещо. Ужасен се запита как ще се защити. Приклезна в сенките на трапезарията и се опита да диша нормално и да разсъждава трезво.

Внезапно телефонът иззвъня и Рей отново подскочи като ужилен. След втория сигнал се дотътри в кухнята, където бледата лампа над печката му помогна да види телефона.

— Ало! — изръмжа в слушалката той.

— Върни парите и напусни къщата — изрече спокоен, но строг глас, който никога не бе чувал. За миг му се стори, че усеща лек акцент

от крайбрежието.

— Веднага! Преди да си пострадал.

Искаше да изкрещи: „Не!“, „Стига!“ или „Кой си ти?“. Но нерешителността му го разколеба и линията прекъсна. Рей седна на пода и с гръб към хладилника бързо пресметна вариантите си за действие, колкото и мижави да бяха.

Можеше да се обади в полицията — да се поразмърда и да скрие парите, да натъпче чувалите под някое легло, да скрие бележката, но не и тухлата, и да се държи така, сякаш някакви вандали са нападнали старата къща без никаква видима причина. Полицаят щеше да обиколи с фенерче и да поостане час-два, но все в някакъв момент щеше да си тръгне.

Братята Прийст обаче нямаше да се откажат така лесно. Те се бяха лепнали за него. Можеше да се покрият за малко, но нямаше да си тръгнат. Освен това бяха далеч по-сръчни от нощното дежурство в Клантън. И много по-мотивирани.

Можеше да звънне на Хари Рекс — да го събуди, да му каже, че е спешно, да го извика в къщата и да му разкаже всичко. Рей копнееше да поговори с някого. Колко пъти му се искаше да се разбере с Хари Рекс? Можеха да разделят парите, да ги включат в завещанието или да идат в Тюнайка и цяла година да хвърлят зарове.

Но защо да излага на опасност и него? Три милиона бяха достатъчно пари, за да провокират повече от едно убийство.

Рей имаше оръжие. Защо да не се защити? Можеше да отблъсне нападателите. Щом влязат през вратата, той щеше да стреля по тях. Гърмежите щяха да разбудят съседите и целият град щеше да дойде.

Но пък му стигаше само един куршум, един добре насочен изстрел, който никога нямаше да види и вероятно щеше да почувства само за миг-два. Освен това беше сам срещу хора, които бяха много по-опитни стрелци от професор Рей Атли. Вече беше решил, че не иска да умре. Животът беше твърде хубав. Там, у дома, във Вирджиния.

Точно когато сърдечният му ритъм се нормализира, а пулсът му се успокои, още една тухла влетя през прозорчето над кухненската мивка. Рей подскочи, изкрещя и изпусна револвера си, а после го ритна, докато тичаше към салона. На четири крака замъкна трите чувала пари в кабинета на съдията. Дръпна дивана по-далеч от рафтовете и започна да хвърля купищата банкноти обратно в шкафа,

където за пръв път бе намерил тази злощастна плячка. Потеше се, ругаеше и очакваше нова тухла или може би първия картечен откос. Когато всичко бе натъпкано обратно в скривалището, Рей грабна оръжието и отключи входната врата. Хукна към колата си, запали, даде газ през моравата и избяга.

Беше невредим, а в момента нищо друго не го интересуваше.

* * *

На север от Клантън земята се спускаше към езерото Чатула и в продължение на три километра пътят беше прав и равен. Известно само като Дъното, това място открай време привличаше нощни любители на високите скорости, пияници, хулигани и въобще луди глави. Най-близката му среща със смъртта досега беше в гимназията, когато се оказа на задната седалка на претъпкан понтиак файърбърд, шофиран от пияния Боби Лий Уест, който се състезаваше с камарото на още по-насвяткания Дъг Теринг. И двете коли префучаха през Дъното със сто и шейсет километра в час. Рей се беше отървал, но Боби Лий загина година по-късно, когато неговият файърбърд изхвърча от пътя и се удари в дърво.

Сега стигна равното място на Дъното и натисна педала на газта докрай. Беше два и половина сутринта и сто на сто всички спяха.

Елмър Конуей наистина бе заспал, но един голям комар го бе ухапал по челото и го бе събудил. Видя фарове на бързо приближаваща кола и включи радара. Успя да спре малката чуждестранна приумица едва след шест километра, когато вече се беше ядосал.

Рей направи грешката да отвори вратата си и да излезе, което не влизаше в плановете на Елмър.

— Не мърдай, задник такъв! — извика полицаят над дулото на служебния си револвер, който, както бързо осъзна Рей, бе насочен към челото му.

— Спокойно, спокойно — отвърна той и вдигна високо ръце.

— Дръпни се от колата — изръмжа Елмър и посочи с револвера в посока към осевата линия.

— Няма проблеми, сър, само се успокойте — каза Рей и се дръпна встрани.

— Как се казваш?

— Рей Атли, синът на съдия Атли. Бихте ли свалили този револвер, моля ви?

Елмър смъкна дулото няколко сантиметра, така че евентуалният куршум би ударил Рей в корема, а не в главата.

— Номерът ти е от Вирджиния — каза той.

— Защото живея в Шарлотсвил.

— Натам ли си тръгнал?

— Да, сър.

— Защо си се разбързал толкова?

— Не знам, просто...

— Засякох те да вдигаш сто петдесет и шест.

— Много съжалявам.

— Съжаляваш друг път. Караш с превишена скорост, това е. — Елмър направи крачка към него. Рей бе забравил за раната на ръката си и не бе забелязал тази на крака си. Елмър извади фенерче и огледа тялото му от три метра разстояние. — Защо кървиш?

Добър въпрос, но в този момент, застанал посред тъмната магистрала с насочено в лицето си фенерче, Рей не се сещаше за подходящ отговор. Истината би отнела цял час, пък и полицаят нямаше да му повярва. Една лъжа само щеше да влоши положението.

— Не знам — измърмори той.

— Какво има в колата? — попита Елмър.

— Нищо.

— Да бе.

Елмър сложи белезници на Рей и го настави на задната седалка на патрулната си кола, кафява импала с прах по калниците и без капаци на джантите и най-различни антени по задната броня. Рей го гледаше как обикаля аудито и наднича вътре. Когато свърши, Елмър се качи на предната седалка и каза, без да се обръща:

— За какво ти е револверът?

— За самоотбрана.

— Имаш ли разрешително?

— Не.

Елмър се обади на диспечера и докладва подробно за последния спрян нарушител. Завърши със „сега ще го докарам“, като че ставаше въпрос за един от десетте най-издирвани престъпници в щата.

— Ами колата ми? — попита Рей, когато обърнаха.

— Ще изпратя влекач.

Елмър пусна полицейските светлини и полетя със сто и трийсет километра в час.

— Може ли да се обадя на адвокатата си?

— Не.

— Хайде стига. Това е само пътнотранспортно нарушение. Адвокатът ми може да ме чака пред затвора, да плати гаранцията и след един час отново да съм на пътя.

— Кой ти е адвокат?

— Хари Рекс Вонър.

Елмър изсумтя, а вратът му се изду.

— Тоя мръсник беше адвокат на жена ми. Всичко ми взеха след развода.

Като чу това, Рей се облегна назад и затвори очи.

Докато Елмър го водеше по тротоара, Рей си спомни, че е влизал в затвора на окръг Форд два пъти. И в двата случая беше носил документи на безотговорни бащи, които не бяха плащали издръжка от години и съдия Атли ги беше изпратил зад решетките. Хейни Моук, възглупавият надзирател с твърде широка за него униформа, още седеше зад бюрото и четеше детективски списания. Освен това служеше за диспечер на нощната смяна, така че знаеше за простъпките на Рей.

— Синът на съдия Атли, а? — каза Хейни с крива усмивка. Главата му беше асиметрична, а очите му бяха на различна височина, така че не беше лесно да го гледаш в лицето, докато говореше.

— Да, сър — отвърна учтиво Рей, като търсеше подкрепа.

— Добър човек беше — заяви Хейни, като мина зад арестанта и отключи белезниците му.

Рей разтърка китките си и погледна помощник-шерифа Конуей, който усилено попълваше формуляри и си придаваше важност.

— Шофиране с превишена скорост и притежание на оръжие без разрешително.

— Да не смяташ да го затваряш, а? — рече Хейни на Елмър доста грубо, сякаш вече случая поемаше той, а не помощник-шерифът.

— Точно това ще направя — озъби се Елмър и напрежението моментално се усили.

— Може ли да се обадя на Хари Рекс Вонър? — помоли Рей.

Хейни кимна нехайно към телефона на стената, докато гледаше яростно Елмър. Очевидно ги свързваше някаква доста неприятна история.

— Затворът ми е пълен — заяви Хейни.

— Все така казваш.

Рей бързо набра домашния номер на Хари Рекс. Минаваше три сутринта и той знаеше, че няма да му се зарадват особено. Настоящата мисис Вонър вдигна на третото позвъняване. Рей се извини и помоли да говори с Хари Рекс.

— Няма го — отвърна тя.

Трябва да е в града, помисли си Рей. Нали седя с него на верандата само преди шест часа.

— Може ли да попитам къде е?

До него Хейни и Елмър бяха стигнали, кажи-речи, до крясъци.

— В къщата на семейство Атли — отвърна бавно тя.

— Не, той си тръгна оттам преди няколко часа. Аз бях с него.

— Току-що се обадиха. Къщата гори.

С Хейни на задната седалка профучаха през площада с включени полицейски светлини и сирена. Пламъците се виждаха на две пресечки от Кленова градина.

— Господ да ни е на помощ — обади се Хейни.

Малко неща можеха да развълнуват Клантън като един хубав пожар. Двете налични пожарни коли в града бяха дошли. Десетки доброволци тичаха насам-натам и сякаш всички крещяха. Съседите се събираха на отсрещния тротоар.

Пламъците вече обхващаха покрива. Рей прескочи един маркуч, направи няколко крачки по моравата и усети специфичния мирис на бензин.

Все пак се оказа, че любовното гнездо на Хари Рекс не е толкова лошо място за спане. То представляваше дълга тясна стая, потънала в прах и паяжини, с една-единствена крушка по средата на сводестия таван. Единственият прозорец беше изрисуван някъде през миналия век и гледаше към площада. Леглото беше старинна мебел от ковано желязо без чаршафи и одеяла. Рей се опитваше да не мисли какви ги е вършил Хари Рекс върху същия този дюшек. Вместо това си представи старата къща в Кленова градина и славния начин, по който тя премина в историята. Когато покривът рухна, половин Клантън се беше събрал. Рей седеше сам на един нисък клон на явора от срещната страна на улицата, скрит от всички, и напразно се опитваше да извика в паметта си свидни спомени за едно чудесно детство, каквото просто не бе преживял. Когато пламъците заизскачаха от всички прозорци, той не си помисли за парите, нито за бюрото на съдията, нито за останалата от майка му маса в трапезарията, а само за стария генерал Форест, който го пронизваше с гневния си поглед.

Спа три часа и още в осем се събуди. Температурата се покачваше бързо в тази бърлога на греха, а освен това се чуваше приближаването на тежки стъпки.

Хари Рекс отвори широко вратата и щракна лампата.

— Ставай, престъпнико — изръмжа той. — Затворът те чака.

Рей спусна крака на пода.

— Избягах си честно и почтено. — Бе изгубил Елмър и Хейни в тълпата и просто си бе тръгнал с Хари Рекс.

— Ти ли им разреши да претърсят колата ти?

— Да.

— Много тъпа грешка. Що за адвокат си? — Хари Рекс свали от стената един дървен сгъваем стол и седна до леглото.

— Нямахте нищо за криене.

— Много си глупав, да знаеш. Те претърсиха колата и не намериха нищо.

— Така и очаквах.

— Нито дрехи, нито сак, нито багаж, нито четка за зъби, нито някакво доказателство, че просто напусках града и си отиваш вкъщи, както гласи официалната ти версия.

— Не съм подпалил къщата, Хари Рекс.

— Е, затова пък си идеалният заподозрян. Бягах посред нощ без дрехи, без нищо, като дявол от тамян. Съседката ти, старата мисис Ларимор, те вижда да летиш по улицата с идиотската си кола, а десет минути по-късно идва пожарната. Най-тъпият полицаи в щата те хваща да вдигаш сто и шейсет километра в час, за да се измъкнеш по-бързо. Защиатавай се.

— Не съм подпалвал нищо.

— Защо си тръгна в два и трийсет?

— Някой хвърли тухла през прозореца на трапезарията. Изплаших се.

— Имал си оръжие.

— Не исках да го използвам. Предпочитам да избягам, отколкото да застрелям някого.

— Прекалено дълго си стоял на Север.

— Не живея на Север.

— Откъде е кръвта?

— Тухлата строши прозореца и когато отидох да проверя, се порязах.

— Защо не се обади в полицията?

— Паникьосах се. Исках да се прибера вкъщи и затова си тръгнах.

— И десет минути по-късно някой залива всичко с бензин и драсва клечката.

— Не знам какво са направили.

— Аз бих те осъдил.

— Не, ти си ми адвокат.

— Не, аз съм адвокат по наследството, което между другото изгуби единствения си актив.

— Нали има застраховка.

— Да, но не можеш да я получиш.

— Защо?

— Защото, ако подадеш молба, ще те разследват за умишлен палеж. Ако кажеш, че не си го направил, аз ще ти повярвам. Но не съм сигурен, че няма да бъде единственият. Ако поискаш парите от застраховката, тези момчета ще ти стъжнят живота.

— Не съм палил къщата.

— Супер, а тогава кой?

— Този, който е хвърлил тухлата.

— И той е?...

— Нямам представа. Може би някой, който е бил оцетен при развода си.

— Гениално. И е чакал девет години, за да си отмъсти на съдията, който между другото е починал. Не искам да присъствам, когато кажеш това на съдебните заседатели.

— Не знам, Хари Рекс. Кълна се, че не съм го направил. Забрави парите от застраховката.

— Не е толкова просто. Само половината е твоя, другата половина принадлежи на Форест. Той може да подаде молба до застрахователната компания.

Рей си пое дълбоко дъх и почеса наболата си брада.

— Направи нещо, моля те!

— Шерифът е долу с един от следователите. Ще ти зададат няколко въпроса. Отговаряй бавно, говори истината и така нататък. Аз ще съм до теб, така че няма къде да бързаме.

— Той е тук, така ли?

— В приемната ми. Помолих го да дойде, за да приключим с това сега. Наистина смятам, че имаш нужда да се махнеш замалко от града.

— Опитвах се.

— Въпросът с превишената скорост и незаконното притежание на оръжие ще се отложи за няколко месеца. Дай ми време да се оправя с графика. Сега имаш по-големи проблеми.

— Не съм палил къщата, Хари Рекс.

— Разбира се, че не си.

Излязоха от стаята и заслизаха по паянтовите стълби към втория етаж.

— Кой е шерифът? — попита през рамо Рей.

— Казва се Сойър.

— Свестен ли е?

— Няма значение.

— Близки ли сте?

— Бях адвокат при развода на сина му.

В приемната цареше чуден хаос: дебели юридически книги бяха разхвърляни по лавиците, по шкафовете и по самата дълга маса. Човек оставаше с впечатлението, че Хари Рекс прекарва часове в досадни справки. Нищо подобно.

Сойър не беше ни най-малко любезен, нито пък помощникът му — нервен дребен италианец на име Сандрони. Италианците бяха рядкост в Североизточен Мисисипи и по време на напрегнатото представяне Рей долови акцент от Делтата. Двамата полицаи бяха страшно делови — Сандрони внимателно си водеше бележки, докато Сойър пиеше горещо кафе от картонена чаша и следеше всяко движение на Рей.

Мисис Ларимор се бе обадила да съобщи за пожара в два и трийсет и четири, около десет-петнайсет минути, след като бе видяла колата на Рей да напуска бързо Четвърта улица. Елмър Конуей бе позвънил в два и трийсет и шест да каже, че преследва някакъв идиот, който кара със сто и шейсет километра в час през Дъното. Тъй като бе установено, че Рей е карал много бързо, Сандрони изгуби доста време да записва маршрута му, приблизителната му скорост, светлините на светофарите и всичко, което би могло да го забави в този ранен час.

Щом определиха маршрута, Сойър се обади на един полицай, който стоеше пред руините на Кленова градина, и му поръча да мине по точно същия път със същата приблизителна скорост и да спре чак при Дъното, където Елмър отново чакаше.

Дванайсет минути по-късно полицаят позвъни и каза, че вече е при Елмър.

— Значи за по-малко от дванайсет минути някой — а предполагаме, че този някой не е бил вече в къщата, нали така, мистър Атли? — та някой е влязъл с очевидно голямо количество бензин и обилно е залял къщата, толкова обилно, че командирът на пожарната каза, че никога не е усещал такава силна миризма, после е драснал клечка кибрит или може би две, защото според командира на пожарната огънят е тръгнал от повече от едно място. Щом хвърлил клечките, този незнаен подпалвач побягнал в нощта. Така ли е, мистър Атли?

— Не знам какво е направил подпалвачът — отвърна Рей.

— Но разчетът на времето е точен, нали?

— Щом казвате.

— Казвам.

— Давайте нататък — изръмжа Хари Рекс от своя край на масата.

Следващата точка беше мотивът. Сградата плюс покъщнината бяха застраховани за 380 000 долара. А според брокера, с когото вече се бяха свързали, купувачът предлагал 175 000.

— Хубава разлика, нали, мистър Атли? — попита Сандрони.

— Да.

— Уведомихте ли застрахователната си компания за инцидента?

— Не, реших да почакам да отворят — отвърна Рей. — Ако щете, вярвайте, но някои хора не работят в неделя.

— Ами че пожарната е още там — добави услужливо Хари Рекс. — Имаме шест месеца, за да подадем молба.

Бузите на Сандрони пламнаха, но той успя да се сдържи. Продължи нататък, погледна бележките си и каза:

— Да поговорим за другите заподозрени.

На Рей не му хареса думата „другите“. Разказа им за хвърлената през прозореца тухла, като, естествено, премълча някои неща. Освен това им каза за телефонното обаждане, с което някой го предупреждаваше да тръгне незабавно.

— Проверете в телефонната централа — рече предизвикателно той. За по-сигурно добави и по-старите си прежеждия, когато някакъв ненормалник беше блъскал по прозорците в нощта, когато почина съдията.

— Стига ви толкова — каза след трийсет минути Хари Рекс. С други думи, клиентът ми няма да отговаря на повече въпроси.

— Докога сте в града? — попита Сойър.

— Опитвам се да си тръгна от шест часа.

— Много скоро си заминава — рече Хари Рекс.

— Може да имаме и други въпроси.

— Ще дойда, когато ви потрябвам — отвърна Рей.

Хари Рекс ги избута през вратата и когато се върна в стаята, каза:

— Според мен лъжеш, копеле такова.

Старата пожарна си бе отишла — същата, която Рей и приятелите му бяха следили, когато бяха тийнейджъри и скучаеха в летните вечери. Един доброволец с мръсна тениска сгъваше маркучи. Улицата беше в ужасен вид, навсякъде имаше кал.

Късно сутринта Кленова градина бе опустяла. Коминът в източния край още стърчеше, както и една част от овъглената стена до него. Всичко друго се бе превърнало в развалини. Рей и Хари Рекс ги заобиколиха и отидоха в задния двор, където ред стари орехи пазеха къщата откъм гърба. Седнаха на сянка на метални градински столове, които Рей навремето бе боядисал червени, и захапаха по един мексикански сандвич.

— Не съм подпалвал къщата — каза накрая Рей.

— Знаеш ли кой го е направил? — попита Хари Рекс.

— Имам подозрения.

— Кажете ми, дяволите да те вземат.

— Казва се Джорди Прийст.

— Нима?

— Дълга история.

Рей започна със съдията, проснат мъртъв на дивана, и със случайното откриване на парите. Всъщност дали беше случайно? Разказа толкова факти и подробности, колкото можеше да си спомни, и повдигна всички въпроси, които го мъчеха от седмици. И двамата спряха да ядат. Гледаха тлеещите останки, но бяха твърде замаяни, за да ги видят. Хари Рекс беше удивен от чутото, а Рей изпитваше облекчение, че го разказва. От Клантън до Шарлотсвил и обратно. От казината в Тюнайка до Атлантик Сити и после обратно в Тюнайка. До крайбрежието, Патън Френч и заветните милиард долара. До приноса на съдия Рубън Атли, скромен слуга на закона.

Рей не премълча нищо и се опита да си спомни всичко. Разбиването на апартамента му в Шарлотсвил, вероятно само за

сплашване. Злополучната покупка на дял от бонанзата. Разказваше и разказваше, а Хари Рекс само мълчеше.

Когато свърши, апетитът му беше изчезнал, а по челото му беше избила пот. Хари Рекс имаше милион въпроси, но първо попита:

— И защо ще гори къщата?

— Може би за да прикрие следите си.

— Този тип не е оставил следи.

— Може би за да ме сплаши за последно.

Помислиха над въпроса. Хари Рекс довърши сандвича си и рече:

— Трябваше да ми кажеш.

— Искях да задържа парите. Имах три милиона в брой в малките си алчни ръчички и се чувствах страхотно. Беше по-хубаво от секса, по-хубаво от всичко, което бях изпитвал. Три милиона долара, Хари Рекс, и всичките мои. Бях богат. Бях алчен. Бях безскрупулен. Не исках нито ти, нито Форест, нито държавата, нито който и да е да знае, че имам тези пари.

— Какво смяташе да правиш с тях?

— Да ги вложа в банки на малки части от по девет хиляди долара, без много документи, за да не разбере държавата, да ги оставя да трупат лихви осемнайсет месеца, а после да ги инвестирам с помощта на професионалист. Аз съм на четирийсет и три; след две години парите щяха да са изпрани и щяха да работят за мен. На всеки пет години щяха да се удвояват. Докато стана на петдесет, щях да имам шест милиона. На петдесет и пет, дванайсет милиона. На шейсет щях да имам дващест и четири милиона долара. Всичко бях планирал, Хари Рекс. Направо виждах бъдещето.

— Не бъди прекалено строг към себе си. Постъпил си нормално.

— Не се чувствам нормално.

— Защото не ставаш за мошеник.

— Знаех, че не ставам, но вече започвах да се променям. Виждах се със самолет, по-скъпа спортна кола и по-хубаво място за живеене. Около Шарлотсвил се въртят много пари и си мислех да се поотпусна малко. Клубове, лов на лисици...

— Лов на лисици ли?

— Да.

— С онези бричове и с онази шапка?

— Да прелиташ над оградите на буен кон след хрътки, които преследват петнайсеткилограмова лисица, която никога няма да видиш.

— И защо?

— Защо го правят хората?

— Аз бих си ловил птици.

— Във всеки случай почна да ми тежи, и то буквално. Разкарвам парите насам-натам от седмици.

— Трябваше да оставиш малко при мен.

Рей довърши сандвича си и отпи глътка кола.

— Мислиш ли, че постъпих глупаво?

— Не, за щастие. Този тип не се шегува.

— Щом затворя очи, виждам как куршумът лети към челото ми.

— Виж, Рей, не си направил нищо нередно. Съдията не е искал парите да се включват към наследството му. Взел си ги, защото си мислел, че ги пазиш, а освен това си защитавал репутацията му. Имал си работа с някакъв откачен, който ги е искал повече от теб. Като се замисля, имаш късмет, че не си пострадал. Забрави за това.

— Благодаря, Хари Рекс. — Рей се наведе напред и погледна как доброволецът пожарникар си тръгва. — Ами палежът?

— Ще се оправим. Аз ще подам молба, а застрахователната компания ще проведе разследване. Ще заподозрат умишлен палеж и играта ще загубее. Да минат няколко месеца. Ако не платят, ще ги съдим в окръг Форд. Няма да рискуват да водят дело пред съдебни заседатели срещу наследниците на Рубън Атли в собствената му съдебна зала. Мисля, че ще предложат споразумение преди процеса. Ще трябва да направим някакъв компромис, но ще получим добро обезщетение.

Рей беше на крака.

— Наистина искам да се прибирам — каза той.

Докато заобикаляха къщата, въздухът тегнеше от горещината и пушека.

— Стига ми толкова — рече Рей и тръгна към улицата.

Мина с примерните деветдесет километра през Дъното. Елмър Конуей не се виждаше никакъв. Аудито му се струваше по-леко с

празен багажник. Наистина, сякаш животът му се бе освободил от някаква тежест. Рей копнееше за нормалното ежедневие у дома.

Срещата с Форест го ужасяваше. Наследството на баща им току-що бе унищожено, а въпросът с палежа беше труден за обясняване. Може би трябваше да изчака. Клиниката му се отразяваше толкова добре, а Рей знаеше от опит, че и най-малкото усложнение можеше да изкара брат му от релсите. Да мине един месец, после още един.

Форест нямаше да се връща в Клантън, а в своя тъмен свят можеше въобще да не чуе за пожара. Сигурно би било най-добре Хари Рекс да му съобщи новината.

Секретарката в Олкорн Вилидж го изгледа странно, когато се записа за свиждане. Дълго време четете списания в тъмната чакалня за посетители. Когато Оскар Мийв влезе с мрачно изражение, Рей веднага разбра какво се бе случило.

— Брат ви си тръгна вчера късно следобед — започна Мийв, като прилекна до масичката пред Рей. — Цяла сутрин се опитвам да се свържа с вас.

— Снощи си изгубих мобилния телефон — каза Рей. Толкова неща беше зарязал, когато започнаха да летят тухлите, но не можеше да повярва, че е забравил мобилния си телефон.

— Записа се за разходка по хребета, маршрут от осем километра, който изминаваше всеки ден. Намира се в задната част на комплекса. Няма ограда, но пък Форест не беше рисков пациент. Поне така си мислехме. Не мога да повярвам.

Рей обаче можеше. Брат му бягаше от клиники за наркомани от двайсет години.

— При нас всъщност не заключваме никого — продължи Мийв. — Нашите пациенти трябва да искат да останат, иначе няма да се получи.

— Разбирам — отвърна тихо Рей.

— Толкова добре се справяше — каза Мийв, очевидно поразтревожен от него. — Беше напълно чист и се гордееше с това. Почти беше осиновил двама тийнейджъри, които се лекуваха за пръв път. Форест работеше с тях всяка сутрин. Просто не разбирам.

— Мислех, че сте бивш наркоман.

Мийв клатеше глава.

— Знам, знам. Наркоманът се отказва от навиците си, когато поиска, никога преди това.

— Виждали ли сте човек, който просто е неспособен да се откаже? — попита Рей.

— Не можем да признаем такова нещо.

— Знам, че не можете. Но иначе и двамата знаем, че има наркомани, които никога няма да се откажат.

Мийв сви неохотно рамене.

— Форест е един от тях, Оскар. Живеем с това от дваайсет години.

— Аз го приемам като личен провал.

— Недейте.

Излязоха навън и поговориха малко на верандата. Мийв не спираше да се извинява. За Рей в случилото се нямаше нищо неочаквано.

По криволичещия път до магистралата Рей се запита с учудване как така брат му може просто да си тръгне пеша от клиника, която се намираще на тринайсет километра от най-близкия град. Но пък от друга страна Форест беше бягал и от по-затънтени места.

Щеше да се върне в Мемфис, в стаята си в мазето на Ели, и пак на улицата, където го чакаха пласъорите. Следващото телефонно обаждане можеше да е последното, но Рей донякъде очакваше това от доста години. Колкото и болен да беше, Форест се бе оказал удивително способен да оцелява.

Рей вече беше в Тенеси.

После идваше Вирджиния, на седем часа оттук. Небето беше ясно, нямаше вятър и той си мислеше колко хубаво би било да се издигне на хиляда и петстотин метра и да лети с любимата си чесна, отново взета под наем.

И двете врати бяха нови, небоядисани и много по-тежки от старите. Рей мълчаливо благодари на хазяина за допълнителните разходи, макар да знаеше, че повече натрапници няма да има. Гонитбата беше свършила. Нямаше повече да поглежда през рамо. Нямаше повече да ходи до „Чейнис“ да играе на криеница. Нямаше повече да говори шепнешком с Кори Крофорд. И нямаше повече незаконни пари, над които да се суети, за които да мечтае и които да мъкне в буквалния смисъл на думата. Липсата на това бреме накара Рей да се усмихне и да закрачи малко по-бързо.

Животът отново щеше да стане нормален. Дълги кросове в жегата. Дълги самотни полети над Пиемонт. Гореше от нетърпение да се захване с писането на зарязания трактат върху монополите, който бе обещал да завърши или тази, или следващата Коледа. Беше поомекнал по въпроса за Кейли и беше готов за последен опит да я покани на вечеря. Да излиза с нея вече не беше незаконно, а дамата просто изглеждаше твърде добре, за да я отпише без сериозно усилие.

Апартаментът му си беше същият, в обичайното си състояние, защото никой друг не живееше там. Като изключим вратата, нямаше признаци за насилствено влизане. Рей вече знаеше, че натрапникът всъщност не е бил крадец, а е искал само да го сплаши, да го мъчи. Бил е или Джорди, или някой от братята му. Не беше сигурен как точно са разпределяли труда си, пък и не го интересуваше.

Беше почти единайсет вечерта. Направи си силно кафе и започна да преглежда пощата. Никакви анонимни писма повече. Нищо освен обичайните сметки и съболезнования.

Имаше и два факса. Първият беше бележка от бивш студент. Вторият беше писмо от Патън Френч. Опитвал се да се обади, но мобилният телефон на Рей не работел. Беше написано на ръка върху бланка от „Краля на исковете“ и без съмнение изпратено от сивите води на Залива, където Френч още криеше яхтата си от адвокатата на съпругата си.

Добри новини по въпроса за сигурността! Малко след като Рей напуснал крайбрежието, Джорди Прийст бил „локализиран“ заедно с двамата си братя. Рей да се обади, ако може. Секретарката на Френч щяла да го намери.

Рей се мъчи с телефона два часа, докато Френч не се обади от един хотел във Форд Уърт, където имал среща с адвокати, водещи дела срещу производителите на кобрил и раякс.

— Вероятно ще получи хиляда дела оттук — каза той. Явно не можеше да се въздържи да не се похвали.

— Страхотно — отвърна Рей. Беше твърдо решен да не слуша повече хвалби за огромен брой искове и огромни обезщетения.

— Сигурен ли си, че никой не подслушва телефона ти?

— Да.

— Добре тогава, слушай. Прийст вече не е заплаха. Открихме го малко след като ти си тръгна, лежеше пиян с една мацка, с която ходи отдавна. Намерихме и двамата му братя. Парите ти са в безопасност.

— Кога точно ги открихте? — попита Рей. Въртеше се над кухненската маса, върху която беше проснал голям календар. Времето беше изключително важно. Докато чакаше обаждането, си бе направил бележки в полетата.

Френч се замисли за секунда.

— Ами чакай да видим. Какъв ден сме днес?

— Понеделник, пети юни.

— Понеделник. Кога си замина от крайбрежието?

— В петък, десет часа сутринта.

— Значи сме ги хванали в петък малко след обяд.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Защо питаш?

— И след като сте ги намерили, няма начин да са напуснали крайбрежието?

— Повярвай ми, Рей, никога няма да напуснат крайбрежието. Те, въъ... намериха тук вечния си дом.

— Не искам да знам тези подробности. — Рей седна до масата и заби поглед в календара.

— Какво има? — попита Френч. — Някакъв проблем ли?

— Да, може да се каже.

— Какъв?

— Някой подпали къщата.
— Къщата на съдия Атли?
— Да.
— Кога?
— След полунощ. В събота сутринта.
Френч замълча и се замисли, а после каза:
— Е, не са братята Прийт, това поне ти го гарантирам.
Понеже Рей не отговори, Френч добави:
— Къде са парите?
— Не знам — промърмори Рей.

* * *

Осемкилометровият крос изобщо не облекчи напрежението. Макар че както винаги Рей поне успя да обмисли плановете си и да преподреди мислите си. Температурата беше над трийсет градуса и когато се върна в апартамента си, беше прогизнал от пот.

След като Хари Рекс вече знаеше всичко, можеше да му се обади с последните новини. Това беше някакво успокоение. Позвъни в кантората му в Клантън и научи, че мистър Вонър е в съда в Тюпълоу и ще закъснее. Обади се в къщата на Ели в Мемфис, но никой не си даде труд да вдигне телефона. Звънна на Оскар Мийв в Олкорн Вилидж, но както очакваше, никой не знаеше координатите на Форест.

Толкова за нормалния живот.

След като цяла сутрин бе водил преговори в коридорите на Окръжния съд на Лий, за да уреди кой да вземе хидроплана и кой — къщичката на езерото, и колко трябва да се плати наведнъж, Хари Рекс приключи с развода в един следобед. Той защитаваше съпруга, разгорещен каубой с трета поред жена, който си мислеше, че познава правото по-добре от адвокатата си. Мисис Трети номер беше застаряваща кукличка на трийсетина години, която го беше хванала с най-добрата си приятелка. Типичната гадна история и когато Хари Рекс най-сетне се приближи до съдията и представи постигнатото с

толкова усилия споразумение за подялба на имуществото, вече му беше дошло до гуша.

Съдията беше ветеран, развел хиляди двойки.

— Много съжалявам за Рубън Атли — каза тихо той, докато преглеждаше документите.

Хари Рекс само кимна. Беше уморен и жаден и вече си мислеше как ще изпие една студена бира, докато кара обратно към Клантън. Любимият му магазин за различни видове пиво беше точно на границата на окръг Тюпълоу.

— Работили сме заедно двайсет и две години — казваше междуременно съдията.

— Достоеен човек — рече Хари Рекс.

— Вие ли уреждате съдебните формалности по наследството?

— Да, сър.

— Предайте много здраве на съдия Фар.

— Добре.

Документите бяха разписани, бракът милостиво прекратен, а воюващите съпрузи се завърнаха по неутралните си домове. Хари Рекс излезе от съда и беше на половината път до колата си, когато един непознат мъж го догони и го спря на тротоара. Представи се като Джейкъб Спейн, адвокат, един от стотиците такива в Тюпълоу. Бил в съдебната зала и чул съдията да споменава Рубън Атли.

— Той имаше син Форест, нали? — попита Спейн.

— Двама синове, Рей и Форест. — Хари Рекс си пое дъх и се приготви за кратък разговор.

— В гимназията играех футбол срещу Форест; всъщност той ми счупи ключицата с един от неговите удари.

— Звучи ми в негов стил.

— Играех за отбора на Ню Олбъни. Форест беше първа година, аз бях последна. Виждали ли сте го как играе?

— Да, много пъти.

— Спомняте ли си мача срещу нас, когато хвърли на двеста и седемдесет метра в първото полувреме? Пет или шест тъчдауна, струва ми се.

— Спомням си — отвърна Хари Рекс и започна да нервничи. Колко щеше да продължи това?

— Онази вечер играех защитник, а той хвърляше пасове във всички посоки. Хванах един точно преди края на полувремето и хукнах с топката, а той ме удари, докато бях на земята.

— Това беше един от любимите му номера. — Мотото на Форест беше „Удряй силно, удряй късно“, особено когато ставаше въпрос за онези защитници, които имаха нещастieto да хванат някой от пасовете му.

— Мисля, че през следващата седмица го арестуваха — рече Спейн. — Колко жалко. Впрочем преди няколко седмици го видях тук, в Тюпълоу, със съдия Атли.

Хари Рекс спря да нервничи. Забрави за студената бира, поне за момента.

— Кога беше това? — попита той.

— Малко преди съдията да почине. Бяха странна картинка.

Направиха няколко крачки и седнаха на сянка под едно дърво.

— Слушам ви — каза Хари Рекс и разхлаби вратовръзката си. Смачканото му синьо сако вече беше свалено.

— Майката на жена ми се лекува от рак на гърдата в клиника „Тафт“. Един понеделник следобед я закарах там за химиотерапия.

— Съдия Атли ходеше в „Тафт“ — рече Хари Рекс. — Виждал съм сметките.

— Да, там го видях. Заведох я и трябваше да почакам, така че отидох в колата си да звънна на няколко телефона. Докато седях вътре, видях съдия Атли да слиза от черен линкълн, шофиран от мъж, когото не познавах. Паркираха през две коли от мен и излязоха. Тогава шофьорът ми се стори познат — висок, едър, дълга коса и наперена походка, която сякаш бях виждал и друг път. Изведнъж се сетих, че е Форест. Личеше си, че е той по начина, по който вървеше и движеше ръцете си. Носеше слънчеви очила и спуснатата ниско шапка. Влязоха вътре, а след няколко секунди Форест излезе.

— Каква шапка?

— Избеляла синя шапка на „Къбс“, струва ми се.

— Виждал съм я.

— Беше много нервен, сякаш не искаше никой да го вижда. Скри се сред едни дървета до клиниката, само че аз виждах силуета му. Просто си стоеше там. Отначало помислих, че е отишъл да се облекчи,

но не, просто се криеше. След около час влязох, най-сетне намерих тъща си, и си тръгнахме. Той още стоеше сред дърветата.

Хари Рекс беше извадил джобния си календар.

— Какъв ден беше?

Спейн извади своя и като всички заети адвокати двамата сравниха какво са правили напоследък.

— Понеделник, първи май — реши Спейн.

— Тоест шест дни преди съдията да почине.

— Сигурен съм за датата. Беше много странна картинка.

— Ами той си е странен тип.

— Нали не се крие от закона или нещо такова?

— В момента не — отвърна Хари Рекс и двамата се засмяха нервно.

Изведнъж Спейн се разбърза.

— Е, когато го видите пак, кажете му, че още му се сърдя за онзи удар.

— Непременно — обеща Хари Рекс.

Спейн си тръгна.

Мистър и мисис Вонър напуснаха Клантън в облачно юнско утро в нов джип 4X4, който имаше разход на гориво осемнайсет на сто и беше натъпкан с достатъчно багаж за едномесечна екскурзия в Европа. Целта обаче беше Вашингтон, окръг Колумбия, защото мисис Вонър имаше там сестра, която Хари Рекс никога не беше виждал. Прекараха първата нощ в Гатлинбърг, а втората — в Уайт Сълфър Спрингс в Западна Вирджиния. Пристигнаха в Шарлотсвил по обяд, направиха задължителната обиколка на прочутото имение Монтичело на Томас Джеферсън, обиколиха университета и вечеряха в студентската кръчма „Бялото петно“, където специалистът беше пържено яйце върху хамбургер. Доста необичайно, но пък точно по вкуса на Хари Рекс.

На следващата сутрин, докато тя спеше, той отиде да се разходи из търговския център. Намери адреса и зачака.

Няколко минути след осем сутринта Рей пристегна здраво връзките на скъпите си маратонки, протегна се и слезе за ежедневиия си осемкилометров крос. Навън въздухът бе топъл. Юли не беше далеч, лятото вече беше дошло.

Зави зад ъгъла и чу познат глас да го вика:

— Ей, момче!

Хари Рекс седеше на една пейка с чаша кафе в ръка и непрочетен вестник до себе си. Рей застина и се опомни едва след няколко секунди. Нещо не си беше на мястото.

Когато се окопити, той се приближи до приятеля си и каза:

— Ти пък какво правиш тук?

— Страшен тоалет — заяви Хари Рекс, като огледа шортите, старата тениска, червената спортна шапка и последния писък на модата в спортните очила. — С жена ми минаваме оттук на път към столицата. Тя има там сестра и е решила да ме запознава с нея. Седни малко.

— Защо не се обади?

— Не исках да те притеснявам.

— Трябваше да се обадиш, Хари Рекс. Можехме да вечеряме, да ви разведе из града.

— Не ни е такава екскурзията. Седни.

Усещайки нещо нередно, Рей седна до Хари Рекс.

— Не мога да повярвам — промърмори той.

— Мълчи и слушай.

Рей свали спортните си очила и погледна Хари Рекс.

— Нещо лошо ли е?

— Да кажем любопитно.

Той предаде със свои думи разказа на Джейкъб Спейн за това как Форест се е криел сред дърветата на онкологичната клиника шест дни преди съдията да почине. Рей слушаше, недоумяваше и се смъкваше все по-надолу на пейката. Най-сетне се наведе напред с опрени на коленете лакти, привел надолу глава.

— Според медицинските регистри — продължаваше Хари Рекс — съдията е получил пакетче морфин на този ден, първи май. Не знам дали е било първата или поредната доза, от документите не става ясно. Изглежда, Форест го е завел да си го вземе.

Последва дълга пауза, докато красива млада жена мина забързано край тях. Тясната ѝ пола се въртеше прелестно. Хари Рекс отпи глътка кафе, после продължи:

— Онова завещание, което намери в кабинета му, винаги ми се е струвало съмнително. Двамата със съдията обсъждахме проблема с наследството през последните шест месеца от живота му. Не мисля, че просто ей така е надраскал още едно завещание малко преди да умре. Разгледах подписите внимателно и по моето необразовано мнение последното е фалшиво.

Рей прочисти гърло и каза:

— Щом Форест го е закарал в Тюпълоу, значи можем да смятаме, че е бил в къщата.

— И още как.

Хари Рекс разказа, че наел детектив в Мемфис да търси Форест, но без всякакъв резултат. След това измъкна един плик от вестника.

— Три дни по-късно пристигна това.

Рей извади лист хартия и го разгъна. Беше писмо от Оскар Мийв и гласеше:

Уважаеми мистър Вонър,

Не мога да се свържа с Рей Атли. Знаем къде се намира Форест в случай, че семейството му не знае. Обадете се, ако искате да поговорим. Всичко остава поверително.

С най-добри пожелания,
Оскар Мийв

— Така че му се обадох веднага — каза Хари Рекс, докато оглеждаше друга млада жена. — Той имал бивш пациент, който станал консултант в едно рехабилитационно ранчо на запад. Форест се записал там преди седмица и много настоявал всичко да бъде скрито-покрито, за да не разбере семейството му. Очевидно такива неща стават от време на време и клиниките се оказват в доста трудно положение. От една страна, трябва да уважават желанията на пациентите си, но, от друга, семейството е жизненоважно за общото възстановяване. Затова тези консултанти си споделят един с друг. Мийв взел решението да ти предаде тази информация.

— Къде по-точно на запад?

— В Монтана. Ранчо „Утринна звезда“. Мийв каза, че точно това му трябвало на момчето — приятно място, много затънтено, по-тежките случаи ги заключват, Форест щял да остане една година.

Рей вдигна глава и затърка челото си така, като че ли току-що го бяха простреляли там.

— И, естествено, мястото е скъпо — добави Хари Рекс.

— Естествено — промърмори Рей.

Не говориха повече, или поне не за Форест. След няколко минути Хари Рекс заяви, че тръгва. Беше предал съобщението и нямаше какво повече да каже за момента. Жена му нямаше търпение да види сестра си. Може би следващия път щяха да останат по-дълго, да вечерят и така нататък. Той потупа Рей по рамото и го остави.

— Ще се видим в Клантън — извика той за сбогом.

Рей нямаше нито сили, нито желание да тича. Седеше на пейката на сред търговската улица, точно под апартамента си, и се чувстваше изгубен в един свят от бързо движещи се фигури. Наоколо минаваха

все повече хора, търговци, банкери и адвокати бързаха за работа, но Рей не ги виждаше.

Карл Мърк преподаваше два раздела застрахователно право всеки семестър и беше член на адвокатската колегия на щата Вирджиния, също като Рей. Обсъдиха предстоящата среща на обяд и двамата стигнаха до заключението, че става въпрос само за рутинно разследване и няма причини за безпокойство. Мърк щеше да дойде с Рей и да се представи за негов адвокат.

Следователят на застрахователната компания се казваше Ратърфилд. Посрещнаха го в заседателната зала на Юридическия факултет. Той свали сакото си, като че разговорът щеше да отнеме часове. Рей беше с джинси и спортна риза. Мърк беше облечен също толкова небрежно.

— Обикновено записвам тези неща — каза делово Ратърфилд, извади един касетофон и го постави между себе си и Рей. — Имате ли нещо против?

— Не.

Ратърфилд натисна едно копче, погледна бележките си и каза някакви уводни думи заради лентата. Работеше на хонорар и беше нает от „Авиейшън Ъндъррайтърс“ да разследва подадената от Рей Атли и останалите трима съсобственици на самолет „Бийч Бонанза“, модел 1994-а, молба за изплащане на застраховка за нанесените на втори юни щети. Според щатския експерт по палежите самолетът беше подпален умишлено.

Като начало искаше да се запознае с досегашния му опит като пилот. Рей носеше списъка с полетите си и Ратърфилд го прегледа, но явно не намери нищо интересно.

— Няма данни за уредите — каза по едно време той.

— Работя по въпроса — отвърна Рей.

— Имате четиринайсет часа с бонанзата, така ли?

— Да.

После мина към консорциума от съсобственици и зададе няколко въпроса за сделката. Вече беше разпитал останалите трима и те му бяха показали договорите и документацията. Рей потвърди, че всичко е валидно.

Ратърфилд мина на друга скорост и попита:

— Къде бяхте на първи юни?

— В Билокси, Мисисипи — отвърна Рей. Беше сигурен, че Ратърфилд няма представа къде се намира това.

— Колко време стояхте там?

— Няколко дни.

— Може ли да попитам защо ходихте?

— Разбира се — отвърна Рей и зарадва съкратена версия на последните си посещения у дома. Официалната причина за разходката до крайбрежието беше да види стари приятели от студентските си години в Тулейн.

— Сигурно има хора, които могат да потвърдят, че сте били там на първи юни? — попита Ратърфилд.

— Няколко души. Освен това имам квитанция от хотела.

Ратърфилд изглеждаше убеден, че Рей е бил в Мисисипи.

— Другите собственици са били у дома си по времето на палежа — каза той, като разлисти бележките си. — Всички имат алиби. Ако предположим, че самолетът е подпален умишлено, трябва първо да намерим мотива, а после и извършителя. Някакви предположения?

— Нямам представа кой го е подпалил — отвърна бързо и уверено Рей.

— А мотив?

— Тъкмо бяхме купили самолета. Защо някой от нас ще иска да го унищожава?

— Може би заради застраховката. Понякога стават такива работи. Може би някой от собствениците е решил, че не може да си го позволи. Не са малко пари — почти двеста хиляди за шест години, близо деветстотин долара месечно на съдружник.

— Знаехме това преди две седмици, когато подписахме — възрази Рей.

Известно време обсъждаха деликатната тема за личните финанси на Рей — заплата, разходи, задължения. Когато Ратърфилд се убеди, че Рей може да изплаща своя дял от самолета, смени темата.

— Разкажете ми за пожара в Мисисипи — каза той, докато гледаше някакъв доклад.

— Какво искате да знаете?

— Разследват ли ви за умишлен палеж там?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Да, сигурен съм. Ако искате, можете да се обадите на адвоката ми.

— Вече се обадох. Освен това апартаментът ви е разбиван два пъти през последните шест седмици.

— Нищо не беше откраднато. Само проникване с взлом.

— Явно прекарвате интересно лято.

— Това въпрос ли е?

— Изглежда, някой ви преследва.

— Пак ви питам, това въпрос ли е?

Беше единственият по-интересен момент в разпита. Рей и Ратърфилд си поеха дъх.

— Разследван ли сте друг път за палеж?

Рей се усмихна и отвърна:

— Не.

Ратърфилд отгърна нова страница и видя, че там не пише нищо. Бързо загуби интерес и приключи разпита.

— Сигурен съм, че адвокатите ни ще се свържат с вас — каза той, като изключи касетофона.

— Нямам търпение — отвърна Рей.

Ратърфилд взе сакото и куфарчето си и излезе. След като той си тръгна, Карл се обади:

— Имам чувството, че знаеш повече, отколкото казваш.

— Може би. Но то няма нищо общо нито с този пожар, нито с онзи в Мисисипи.

— Чух достатъчно.

Почти цяла седмица няколко поредни въздушни фронта задържаха облаците ниски, а ветровете — твърде опасни за малки самолети. Когато прогнозите предвиждаха само спокойно сухо време навсякъде освен в Южен Тексас, Рей напусна Шарлотсвил с една чесна и започна най-дългия полет в кратката си летателна кариера. Като избягваше натоварените въздушни маршрути и търсеше разпознаваеми отправни точки долу, той прелетя през долината Шенандоа, през Западна Вирджиния до Кентъки, където зареди гориво на една десеткилометрова писта недалеч от Лексингтън. Чесната можеше да издържи във въздуха три часа и половина, преди стрелката да покаже по-малко от една четвърт резервоар. Рей кацна отново в Тер Хоут, прекоси река Мисисипи при Ханибал и спря да пренощува в един мотел в Кърксвил, Мисури.

Беше първият му мотел след одисеята с парите и тъкмо заради тях се бе озовал на подобно място. Освен това беше в Мисури и докато прехвърляше телевизионните канали при изключен звук, той си спомни как Патън Френч чул за райкса на един семинар в Сейнт Луис. Възрастен адвокат от малко градче сред планините Озарк имал син, който преподавал в Колумбийския университет, и този син знаел, че лекарството е вредно. А тъкмо заради Патън Френч и неговата ненаситна алчност и подкупност той, Рей Атли, отново беше в мотел в град, където не познаваше абсолютно никого.

Над Юта се развиваше въздушен фронт. Рей излетя малко след изгрев слънце и се изкачи на височина от хиляда и петстотин метра. Зададе курса и махна капака на голяма чаша кафе. През първата част на полета се насочи на север и скоро под него се разпростряха царевичните поля на Айова.

След като спря за малко в Сиукс Форс, отново зави на запад и следва междущатска магистрала 90 през цяла Южна Дакота, преди да заобиколи връх Ръшмор. Кацна в Рапид Сити, нае кола и пое през национален парк „Бедлендс“.

Ранчо „Утринна звезда“ беше някъде из планините южно от Кейлиспел, макар че уеб страницата му нарочно не даваше много подробности. Оскар Мийв не бе успял да определи точното му местонахождение. В края на третия ден от пътуването си Рей кацна след залез в Кейлиспел. Нае кола, намери ресторант, където да вечеря, а после и мотел, и няколко часа разглежда въздушни и пътни карти. Наложил се да изгуби още един ден, за да лети ниско около Кейлиспел и градовете Удбел, Полисън, Бигфорк и Елмо. Пет-шест пъти прекосил езерото Елмо и беше готов да се откаже от въздушната операция и да пусне в ход пехотата, когато зърнал някакъв комплекс до град Сомърс, северно от езерото. Кръжа над него на 450 метра височина, докато не видя солидна зелена телена ограда, почти скрита в гората и практически незабележима от въздуха. Имаше малки сгради, които приличаха на жилищни постройки, една по-голяма, вероятно за администрацията, басейн, тенис кортове и конюшня с жребци, които пасяха наблизко. Рей обикаля толкова дълго, че няколко души в комплекса спряха заниманията си и вдигнаха ръка да засенчат очи от слънцето.

По земя мястото се оказа също толкова труднодостъпно, колкото и по въздух, но по обяд на следващия ден Рей паркира пред неозначената с нищо порта и изгледа под вежди един недружелюбен пазач. След няколко резки въпроса човекът най-сетне призна, че наистина това е ранчо „Утринна звезда“.

— Посетители не се допускат — добави надменно той.

Рей измисли някаква история за семейна криза и настоя, че е страшно спешно да намери брат си. Процедурата, както неохотно обясни пазачът, била да оставиш името и телефона си, след което имало малък шанс някой отвътре да те потърси. На следващия ден Рей ловеше пъстърва по реката, когато мобилният му телефон иззвъня. Недружелюбният глас на някоя си Алисън от „Утринна звезда“ попита за Рей Атли.

Че кого другиго очакваше да чуе?

Потвърди, че е той, а тя го попита какво иска от тяхното заведение.

— Брат ми е при вас — обясни Рей колкото се можеше поучтиво. — Казва се Форест Атли и бих искал да го видя.

— Какво ви кара да мислите, че е тук? — попита тя.

— Тук е. Вие знаете, че е тук. И аз знам, че е тук, така че може ли да спрем с игричките?

— Ще проверя, но не разчитайте да ви се обадим. — Тя затвори, преди той да успее да каже нещо. Следващият недружелюбен глас принадлежеше на Даръл, отговорник на нещо си. Телефонът звънна късно следобед, докато Рей се катереше по склоновете на планините Суон Ридж над езерото. Даръл беше също толкова рязък като Алисън.

— Само половин час — заяви той. — Трийсет минути. В десет сутринта.

* * *

Дори затвор с максимална охрана би предлагал по-човешко отношение. Същият пазач го претърси на входа и огледа колата му.

— Карай след онзи там — каза той.

Друг пазач с кола за голф чакаше на тясната алея и Рей го последва до малкия паркинг пред централната сграда. Когато излезе от колата си, Алисън го посрещна невъоръжена. Беше висока и доста мъжествена на вид. Щом си стиснаха ръцете за задължителния поздрав, Рей разбра, че не може да се мери с нея физически. Тя го въведе вътре, където съвсем явно поставени камери следяха всяко негово движение. Заведе го в стая без прозорци и го предаде на някакъв надменен служител, който със сръчните жестове на митничар опипа и натисна всяка негова извинка и вдлъбнатина освен слабините, макар за един ужасен момент да изглеждаше, че ще мушне с пръст и там.

— Искам само да видя брат си — възрази Рей и замалко не си навлече удар с опакото на ръката. Когато бе напълно претърсен и проверен, Алисън го поведе по един къс коридор към квадратна стая, която много приличаше на болничен изолатор. Единственият прозорец в нея се намираше на единствената врата и като посочи към него, Алисън каза сурово:

— Ще гледаме.

— Какво ще гледате? — попита Рей.

Тя се намръщи така, сякаш всеки момент щеше да го просне на пода.

В средата на стаята имаше квадратна маса с два стола, поставени един срещу друг.

— Седнете тук — нареди Алисън и Рей седна на посоченото място. Десет минути седя с гръб към вратата и гледа стените.

Най-сетне Форест влезе сам, без вериги, без белезници и без свъсени пазачи, които да го подбутват. Седна мълчаливо срещу Рей и скръсти ръце на масата, сякаш се канеше да медитира.

Косата му вече я нямаше. Машинката беше свалила всичко на три милиметра от скалпа, а над ушите беше стигнала до кожа. Форест беше гладко избръснат и изглеждаше с десет килограма по-лек. Широка му риза беше тъмнозелена, с копчета, малка якичка и два големи джоба, почти военен модел. Тя подсказа на Рей първите думи:

— Тук е като във военен лагер.

— Да, не е леко — отвърна много бавно и тихо Форест.

— Да не ви промиват мозъците?

— Точно това правят.

Рей беше дошъл заради парите и реши да подхване въпроса направо.

— И какво получаваш за седемстотин долара на ден?

— Нов живот.

Рей кимна одобрително. Форест го гледаше втренчено, без да мига, без всякакво изражение, просто гледаше брат си така безизразно, както би гледал някой непознат.

— И си тук за дванайсет месеца?

— Поне толкова.

— Това прави четвърт милион.

Форест сви леко рамене, сякаш парите не бяха проблем, сякаш можеше да остане три години, че и повече.

— Пил ли си някакви успокоителни? — опита се да го провокира Рей.

— Не.

— Държиш се така, сякаш си пил.

— Не съм. Тук не използват наркотици. Чудя се защо ли, а ти? — Гласът му набра сила.

Рей не забравяше часовника. Точно на трийсетата минута Алисън щеше да се върне, за да прекрати срещата им. Времето не стигаше, за да обсъдят всички въпроси, значи трябваше да се действа

по-ефективно. Давай по същество, каза си Рей. Да видим колко ще си признае.

— Взех завещанието на баща ни и писмото, с което ни викаше на седми май, и разгледах подписите върху тях. Струва ми се, че са подправени.

— Браво на теб.

— Не знам кой ги е фалшифицирал, но мисля, че си ти.

— Съди ме тогава.

— Няма ли да отречеш?

— Какво значение има?

Рей повтори полугласно тези думи с отвращение, сякаш самото им изговаряне го ядосваше. Последва дълга пауза, а времето продължаваше да изтича.

— Аз получих писмото си в четвъртък. Беше изпратено от Клантън в понеделник, в същия ден, в който си го закарал в клиника „Тафт“ в Тюпълоу да си вземе морфина. Въпрос — как успя да го напечаташ на старата му пишеща машина?

— Не съм длъжен да отговарям на въпросите ти.

— Напротив, длъжен си. Ти замисли тази измама, Форест. Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми кажеш как е станало. Ти победи. Баща ни е мъртъв. Къщата я няма. Ти взе парите. Никой не те преследва освен мен, а аз скоро ще си тръгна. Кажи ми какво стана.

— Той вече си имаше морфин.

— Добре, значи си го завел да си вземе нова опаковка или да му допълнят старата, все едно. Не е там въпросът.

— Но това е важно.

— Защо?

— Защото той се друсаше. — Непроницаемата фасада леко се напука, когато Форест свали ръце от масата и извърна поглед.

— Значи е страдал — каза Рей, като се опитваше да провокира някакви чувства.

— Да — отвърна Форест без сянка от емоции.

— А след като си му бил морфина, къщата е била на твое разположение.

— Нещо такова.

— Кога отиде за пръв път?

— Не ме бива много с датите. Открай време.

— Не ми се прави на глупак, Форест. Той умря в неделя.

— Аз отидох предишната събота.

— Значи осем дни, преди той да почине?

— Май да.

— И защо се върна?

Форест скръсти ръце на гърдите си и сведе очи.

— Старият ми се обади — започна той — и ме помоли да мина да го видя. Отидох на другия ден. Не можех да повярвам колко болен, безпомощен и самотен беше. — Пое си дълбоко дъх, а после вдигна очи към брат си. — Болеше го жестоко. Дори с болкоуспокояващите беше в ужасно състояние. Седнахме на верандата и поприказвахме за войната. Какво щяло да стане, ако Джаксън не бил убит при Чансълърсвил, предъквахме все същите стари битки, които си водеше от години. Непрекъснато се въртеше и се бореше с болката. Понякога оставаше без дъх, толкова силна беше. Но просто искаше да говори. Никога не сме заравяли томаховката, нито сме се опитвали да се сдобряваме. Нямаше и нужда. Най-важното за него беше фактът, че съм там. Спях на дивана в кабинета и една нощ се събудих от виковете му. Той беше на пода в стаята си, свит на четири, и трепереше от болка. Върнах го в леглото, помогнах му за морфина и най-сетне го успокоих. Беше към три сутринта. Не можех да заспя. Тръгнах да обикалям из къщата.

— Тогава ли намери парите? — попита Рей.

— Какви пари?

— Парите, с които плащаш по седемстотин долара на ден.

— А, тези ли?

— Същите.

— Да, тогава ги намерих, точно там, където ги откри и ти. Двайсет и седем кутии. В първата имаше сто хиляди долара и аз направих набързо някои сметки. Нямах представа какво ставаше. Седях така часове наред и гледах кутиите, струпани най-невинно в шкафа. Помислих, че старият може да стане, да дойде и да ме хване как зяпам кутиите му, даже се надявах да се получи така. Тогава можеше да ми даде някакво обяснение. — Форест сложи ръце обратно на масата и изгледа Рей. — До сутринта обаче имах план. Реших да те оставя ти да се разправяш с парите. Ти си първородният, любимият син, баткото, златното момче, блестящият студент, професорът по

право, изпълнителят на завещанието, на теб той имаше най-голямо доверие. Просто ще наблюдавам Рей, казах си аз, ще видя какво ще направи с парите, защото, както и да постъпи той, сигурно ще е правилно. Затова затворих шкафовете, избутах дивана и се опитах да се държа така, сякаш нищо не бях намирал. За малко да попитам стареца за тях, но реших, че ако искаше да знам, сам щеше да ми каже.

— Кога написа писмото?

— По-късно същия ден. Той се беше отнесъл в хамака под орехите в задния двор. Чувстваше се много по-добре, но по това време вече беше пристрастен към морфина. Не помнеше много от онази последна седмица.

— И в понеделник ти го заведе в Тюпълоу?

— Да. Преди беше ходил сам, но след като и без това бях при него, помоли ме да го закарам.

— И си се крил в дърветата пред клиниката, за да не те види никой.

— Браво, много добре. Какво друго знаеш?

— Нищо. Но имам още няколко въпроса. Ти ми се обади в нощта, когато получих писмото. Каза ми, че и при теб е пристигнало същото. Попита ме дали смятам да звънна на баща ни. Отвърнах ти, че нямам такова намерение. Какво щеше да стане, ако се бях обадил?

— Телефонът не работеше.

— Защо?

— Кабелът минава през мазето. Там някъде се беше прекъснал. Рей кимна. Още една разрешена загадка.

— Освен това той рядко вдигаше телефона — добави Форест.

— Кога пренаписа завещанието му?

— Ден преди да умре. Намерих старото, не ми хареса особено и реших да направя каквото трябва и да разделя всичко поравно между двама ни. Ама че абсурдна идея — да делим поравно. Що за глупак съм бил? Просто не съм разбирал закона в подобни ситуации. Мислех си, че след като сме единствените наследници, трябва да делим на две. Не знаех, че адвокатите са научени да оставят всичко за себе си, да крадат от братята си, да крият имущество, което са се заклели да пазят, да престъпват клетвите си. Никой не ми каза това. Опитвах се да бъда справедлив. Ама че глупост.

— Кога умря той?

— Два часа преди да дойдеш.

— Ти ли го уби?

Презрително сумтене. Никакъв отговор.

— Ти ли беше?

— Не, ракът го уби.

— Чакай малко — каза Рей и се наведе напред като следовател при разпит. — Мотаеш се край него осем дни и през цялото време той е дрогиран. После удобно умира два часа преди да дойда.

— Точно така.

— Лъжеш.

— Помогнах му с морфина, е, и? По-добре ли се чувстваш? Той плачеше от болка. Не можеше да върви, да яде, да пие, да спи, да ходи по малка и по голяма нужда, не можеше дори да седи на стола. Ти не беше там, разбра ли? Аз бях. Той се издокара заради теб. Аз го избърснах. Помогнах му да легне на дивана. Той беше твърде слаб, за да натисне капачето на опаковката с морфин. Аз го направих вместо него. Той заспа. Аз излязох от къщата. Ти се прибра, намери татко, намери парите и започна с лъжите си.

— Знаеш ли откъде са тези пари?

— Не. Сигурно някъде от крайбрежието. Не ме интересува особено.

— Кой подпали самолета ми?

— Това е престъпно деяние и аз не знам нищо за него.

— Да не би да е същият човек, който ме преследва цял месец?

— Двама бяха. Стари приятели, познати от затвора. Много са добри, а ти беше лесен обект. Сложиха бръмбар под калника на тежкарската ти кола. После те проследиха. Всяко твое движение. Просто като две и две.

— Защо изгори къщата?

— Отричам да съм престъпвал закона.

— Заради застраховката ли? Или за да ме отрежеш напълно от наследството?

Форест клатеше глава. Вратата се отвори и Алисън подаде ъгловатото си лице.

— Всичко наред ли е тук? — попита тя.

Да, да, супер сме си.

— Още седем минути — рече Алисън и затвори. Стояха така цяла вечност, загледани в различни точки на пода. Отвън не се чуваше нито звук.

— Исках само половината, Рей — каза накрая Форест.

— Вземи половината сега.

— Вече е късно. Вече знам какво да правя с парите. Ти ми показва.

— Страхувах се да ти ги дам, Форест.

— От какво се страхуваше?

— Боях се, че ще се натровиш до смърт с тях.

— Е, ето ме — рече Форест и показа с ръка стаята, ранчото и цяла Монтана. — Ето това правя с парите. Не може да се каже, че се самоубивам. И съвсем не съм толкова луд, колкото смятахте всички.

— Сгрешил съм.

— О, колко трогателно. Сгрешил си, защото те хванах ли? Или защото се оказа, че не съм чак такъв идиот? Или защото искаш половината от парите?

— И трите.

— Страхувам се да ги дяля, Рей, също като теб. Боя се, че ще ти замаят главата. Страхувам се, че ще ги профукаш по самолети и казина. Страхувам се, че ще станеш още по-голям кретен, отколкото си. Аз трябва да те пазя, братле.

Рей запази хладнокръвие. Не можеше да победи в юмручен бой с Форест, а и да можеше, какво би спечелил? Искаше му се да вземе една палка и да му строши главата, но каква полза? Дори да го застреляше, пак нямаше да намери парите.

— И какво смяташ да правиш? — попита той колкото се можеше по-незаинтересовано.

— О, не знам. Нищо определено. Когато си в подобно заведение, мечтаеш много, а щом излезеш, всички мечти ти се струват глупави. Определено няма да се връщам в Мемфис, там имам твърде много стари приятели. И никога няма да се върна в Клантън. А ти? Какво ще правиш сега, когато профука големия си шанс?

— Аз имах приличен живот, Форест, и още го имам.

— Точно така. Печелиш сто и шейсет хиляди годишно, проверих в интернет, а не ми се вярва да си се скъсал от работа. Нямах семейство, нямаш много разходи, имаш достатъчно пари да правиш

каквото си искаш. Успял си. Странно нещо е лакомията, а, Рей? Намери три милиона долара и реши, че имаш нужда от всичките. И нищичко за заблуденото ти братче. Нито цент за мен. Ти взе милионите и се опита да избягаш с тях.

— Не бях сигурен какво да правя с парите, също като теб.

— Но ги взе, и то всичките. И ме излъга.

— Не е вярно. Само ги прибрах на сигурно място.

— И ги харчеше — по казина и самолети.

— Не, по дяволите! Не играя комар, а самолети наемам от три години. Просто пазех парите, Форест, и се опитвах да разбера какво става. Минали са едва пет седмици.

Рей повиши тон и думите му отекнаха в стените. Алисън подаде глава, готова да прекъсне срещата, ако пациентът ѝ е твърде стресиран.

— Не ме съди толкова тежко — каза Рей. — И ти не знаеше какво да правиш с парите, също като мен. Щом ги намерих, някой — сигурно ти или приятелчетата ти — започна да ме заплашва. Не можеш да ме виниш, че избягах с тях.

— Ти ме излъга.

— И ти ме излъга. Каза ми, че не си говорил с баща ни, че не си стъпвал в къщата от девет години. Все лъжи, Форест. Част от една голяма измама. Защо го направи? Защо просто не ми каза за парите?

— А ти защо не ми каза?

— Може би щях да го направя, разбра ли? Не съм сигурен как смятах да продължа. Трудно е да мислиш трезво, когато намериш баща си мъртъв и откриеш пари в брой, а после разбереш, че някой друг знае за тях и с удоволствие би те убил, за да ги вземе. Такива неща не се случват всеки ден, така че прости ми, ако не съм достатъчно опитен.

Стаята утихна. Форест потропа с пръсти и вдигна поглед към тавана. Рей беше казал каквото искаше. Алисън разтърси дръжката на вратата, но не влезе.

Форест се наведе напред и каза:

— За онези два пожара — къщата и самолета — случайно да имаш някакви нови заподозрени?

Рей поклати глава.

— Няма да кажа на никого — рече той.

Отново помълчаха и времето свърши. Форест се изправи бавно и погледна надолу към Рей.

— Дай ми една година. Когато изляза оттук, тогава ще поговорим.

Вратата се отвори. На излизане Форест остави ръката си да докосне леко рамото на Рей. В никакъв случай не бе приятелско потупване, но все пак си беше допир.

— Ще се видим след година, братле — каза той и излезе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.